

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

C 161

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 53

19 iunie 2010

Numărul informării

Cuprins

Pagina

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2010/C 161/01 Ultima publicație a Curții de Justiție în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* JO C 148, 5.6.2010 1

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2010/C 161/02 Cauza C-92/07: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 29 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Țărilor de Jos [Acordul de asociere CEE Turcia — Norme de «standstill» și de nediscriminare — Obligația de a achita taxe în scopul obținerii și al prelungirii unui permis de ședere — Proportionalitatea taxelor care trebuie achitate — Comparatie cu taxele achitate de cetățenii Uniunii — Articolul 9 din Acordul de asociere — Articolul 41 alineatul (1) din Protocolul adițional — Articolul 10 alineatul (1) și articolul 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere] 2

RO

Preț:
4 EUR

(continuare în pagina următoare)

2010/C 161/03	Cauza C-246/07: Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 20 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Suediei [Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 10 CE și a articolului 300 alineatul (1) CE — Convenția de la Stockholm privind poluanții organici persistenți — Propunere unilaterală a unui stat membru de includere a unei substanțe în anexa A la această convenție]	3
2010/C 161/04	Cauza C-423/07: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 93/37/CEE — Articolele 3 și 11 — Concesiuni de lucrări publice — Obligații în materie de publicitate — Întinderea obligațiilor — Anunț de participare — Descrierea obiectului concesiunii și a localizării lucrărilor — Lucrări suplimentare care nu sunt prevăzute explicit în anunțul de participare și în caietul de sarcini — Principiul egalității de tratament)	3
2010/C 161/05	Cauza C-160/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania [Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Contracte de achiziții publice de servicii — Articolele 43 CE și 49 CE — Directivele 92/50/CEE și 2004/18/CE — Servicii publice de ambulanță — Transport medical de urgență și transport calificat de bolnavi — Obligația de transparență — Articolul 45 CE — Activități care sunt asociate exercitării autorității publice — Articolul 86 alineatul (2) CE — Servicii de interes economic general]	4
2010/C 161/06	Cauza C-230/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Østre Landsret — Danemarca) — Dansk Transport og Logistik/Skatteministeriet [Codul vamal comunitar — Articolul 202, articolul 215 alineatele (1) și (3), articolul 217 alineatul (1) și articolul 233 primul paragraf litera (d) — Noțiunea de mărfuri „puse sub sechestru și confiscate simultan sau ulterior” — Regulamentul de aplicare a Codului vamal — Articolul 867a — Directiva 92/12/CEE — Articolul 5 alineatele (1) și (2), articolul 6, articolul 7 alineatul (1), articolul 8 și articolul 9 — A șasea directivă TVA — Articolul 7, articolul 10 alineatul (3) și articolul 16 alineatul (1) — Introducere ilegală de mărfuri — Transporturi de mărfuri efectuate sub acoperirea unui carnet TIR — Punere sub sechestru și distrugere — Determinarea statului membru în care iau naștere datoria vamală, accizele și TVA-ul — Stingerea datoriilor vamale și fiscale]	4
2010/C 161/07	Cauza C-265/08: Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 20 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Italia) — Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E.On Vendita srl, Sorgenia spa/Autorità per l'energia elettrica e il gas (Directiva 2003/55/CE — Piața internă în sectorul gazelor naturale — Intervenția statului asupra prețului furnizării de gaze naturale după 1 iulie 2007 — Obligații de serviciu public ale întreprinderilor din sectorul gazelor naturale)	6
2010/C 161/08	Cauza C-340/08: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de House of Lords — Regatul Unit) — The Queen, M și altele/Her Majesty's Treasury [Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive împotriva unor persoane sau entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii — Înghețarea fondurilor și a resurselor economice — Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Articolul 2 alineatul (2) — Interdicția de a pune fonduri la dispoziția persoanelor care figurează în anexa I la acest regulament — Întindere — Prestații de asigurări sociale sau de asistență acordate soțului unei persoane care figurează în anexa I menționată]	6

2010/C 161/09	Cauza C-346/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 22 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord [Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2001/80/CE — Poluare și noxe — Instalații de ardere — Limitarea emisiilor anumitor poluanți în atmosferă — Neaplicarea directivei menționate în privința centralei electrice din Lynemouth (Regatul Unit)]	7
2010/C 161/10	Cauza C-446/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Conseil d'État — Franța) — Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires/Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche (Directiva 2002/46/CE — Apropierea legislațiilor statelor membre privind suplimentele alimentare — Vitamine și minerale care pot fi utilizate la producerea suplimentelor alimentare — Cantități maxime — Armonizare la nivelul Uniunii — Inexistență — Competența statelor membre — Modalități ce trebuie respectate și criterii de luat în considerare pentru stabilirea acestor cantități — Reglementare națională care stabilește cantitățile menționate — Stabilirea unei cantități nule)	8
2010/C 161/11	Cauza C-486/08: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Landesgericht Innsbruck — Austria) — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols/Land Tirol (Politica socială — Acorduri-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă și cu privire la munca pe durată determinată — Dispoziții dezavantajoase prevăzute de reglementarea națională pentru agenții contractuali care lucrează pe fracțiune de normă, ocazional sau în temeiul unui contract pe durată determinată — Principiul egalității de tratament)	9
2010/C 161/12	Cauza C-510/08: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Düsseldorf — Germania) — Vera Mattner/Finanzamt Velbert (Libera circulație a capitalurilor — Articolele 56 CE și 58 CE — Impozit pe donații — Teren pe care este edificat un imobil — Dreptul la o reducere asupra bazei impozabile — Tratat diferit al rezidenților și al nerezidenților)	10
2010/C 161/13	Cauza C-536/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — Staatssecretaris van Financiën/X (C-536/08), fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV (C-539/08) [A șasea directivă TVA — Articolul 17 alineatele (2) și (3) — Articolul 28b secțiunea A alineatul (2) — Drept de deducere — Regim tranzitoriu pentru impozitarea schimburilor comerciale dintre statele membre — Locul unei achiziții intracomunitare de bunuri]	10
2010/C 161/14	Cauza C-62/09: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 [cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Regatul Unit] — The Queen, la cererea Association of the British Pharmaceutical Industry/Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency (Directiva 2001/83/CE — Articolul 94 — Stimulente financiare oferite cabinetelor medicale care prescriu anumite medicamente pacienților lor — Autorități publice responsabile în domeniul sănătății — Medici — Libertatea de a prescrie)	11

2010/C 161/15	Cauza C-82/09: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Symvoulio tis Epikrateias — Grecia) — Dimos Agios Nikolaos — Kriti/Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon [Regulamentul (CE) nr. 2152/2003 — Supravegherea pădurilor și a interacțiunilor ecologice în cadrul Uniunii — Definiții — Noțiunile „pădure” și „alte suprafețe împădurite” — Domeniu de aplicare] 11	11
2010/C 161/16	Cauza C-102/09: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunale di Firenze — Italia) — Camar Srl/Presidente del Consiglio dei Ministri (Acorduri internaționale — Convenția de la Yaoundé — A patra convenție ACP-CEE de la Lomé — Clauză de „standstill” — Impozit intern — Banane) 12	12
2010/C 161/17	Cauza C-122/09: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Symvoulio tis Epikrateias — Grecia) — Enosi Efopliston Aktoploias și alții/Ypourgos Emporikis Naftilias, Ypourgos Aigaïou [Transport maritim — Cabotaj maritim — Regulamentul (CEE) nr. 3577/92 — Excepție temporară de la aplicarea regulamentului menționat — Obligația statelor membre de a nu adopta, înainte de expirarea perioadei de excepție, dispoziții de natură să compromită în mod grav aplicarea regulamentului menționat] 12	12
2010/C 161/18	Cauza C-123/09: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht München — Germania) — Roeckl Sporthandschuhe GmbH & Co. KG/Hauptzollamt München (Tariful vamal comun — Poziții tarifare — Clasificare în Nomenclatura combinată a mănușilor de echitație — Poziția 3926 — Poziția 6116) 13	13
2010/C 161/19	Cauza C-124/09: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Raad van State — Țările de Jos) — Smit Reizen BV/Minister van Verkeer en Waterstaat [Trimitere preliminară — Regulamentele (CEE) nr. 3820/85 și nr. 3821/85 — Transporturi rutiere — Obligație de înregistrare — Perioadă de repaus și alte perioade de lucru — Timp petrecut pentru a se deplasa la locul de preluare a unui vehicul echipat cu aparatură de înregistrare — Noțiunea „centru de exploatare”] 13	13
2010/C 161/20	Cauza C-374/09 P: Recurs introdus la 23 septembrie 2009 de către Constantin Hârsulescu împotriva ordonanței Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 22 iulie 2009 în cauza T-234/09, Hârsulescu/România 14	14
2010/C 161/21	Cauza C-109/10 P: Recurs introdus la 1 martie 2010 de Solvay SA împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 17 decembrie 2009 în cauza T-57/01, Solvay/Comisia 14	14
2010/C 161/22	Cauza C-110/10 P: Recurs introdus la 1 martie 2010 de Solvay SA împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 17 decembrie 2009 în cauza T-58/01, Solvay/Comisia 16	16
2010/C 161/23	Cauza C-124/10 P: Recurs introdus la 8 martie 2010 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia) pronunțate la 15 decembrie 2009 în cauza T-156/04, Électricité de France (EDF)/Comisia 16	16

Numărul informării	Cuprins (continuare)	Pagina
2010/C 161/24	Cauza C-125/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundespatentgericht (Germania) la 9 martie 2010 — Merck & Co Inc/Deutsches Patent- und Markenamt	17
2010/C 161/25	Cauza C-134/10: Acțiune introdusă la 15 martie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei	18
2010/C 161/26	Cauza C-136/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Curtea de Apel Târgu-Mureș (România) la data de 15 martie 2010 — Daniel Ionel Obreja/Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Mureș, Administrația Fondului pentru Mediu	18
2010/C 161/27	Cauza C-140/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hof van Cassatie van België (Belgia) la 17 martie 2010 — Greenstar-Kanzi Europe NV/Jean Hustin și Jo Goossens	19
2010/C 161/28	Cauza C-141/10: Acțiune introdusă la 16 martie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Țărilor de Jos	19
2010/C 161/29	Cauza C-148/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hof van Beroep te Brussel la 29 martie 2010 — Express Line NV/Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie	20
2010/C 161/30	Cauza C-150/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) la 29 martie 2010 — Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)/Beneo Orafti SA	21
2010/C 161/31	Cauza C-151/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt (Belgia) la 31 martie 2010 — Dai Cugini NV/Rijksdienst voor Sociale Zekerheid	22
2010/C 161/32	Cauza C-155/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Supreme Court of the United Kingdom la 2 aprilie 2010 — Williams și alții/British Airways plc	23
2010/C 161/33	Cauza C-158/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 6 aprilie 2010 — Johan van Leendert Holding BV/Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid	24
2010/C 161/34	Cauza C-159/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Germania) la 2 aprilie 2010 — Gerhard Fuchs/Landul Hessen	24
2010/C 161/35	Cauza C-160/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Germania) la 2 aprilie 2010 — Peter Köhler/Land Hessen	26
2010/C 161/36	Cauza C-162/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de High Court of Ireland la 7 aprilie 2010 — Phonographic Performance (Ireland) Ltd/Irlanda și Attorney General	28
2010/C 161/37	Cauza C-163/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale di Isernia (Italia) la 2 aprilie 2010 — Procedură penală împotriva lui Aldo Patriciello	28

<u>Numărul informării</u>	<u>Cuprins (continuare)</u>	<u>Pagina</u>
2010/C 161/38	Cauza C-164/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Emanuele Ferazzoli/Ministero dell'Interno ...	29
2010/C 161/39	Cauza C-165/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Cosima Barberio/Ministero dell'Interno	29
2010/C 161/40	Cauza C-166/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Patrizia Banchetti/Ministero dell'Interno	30
2010/C 161/41	Cauza C-167/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Andrea Palomba/Ministero dell'Interno	30
2010/C 161/42	Cauza C-168/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Michele Fanelli/Ministero dell'Interno	30
2010/C 161/43	Cauza C-169/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Sandra Castronovo/Ministero dell'Interno	31
2010/C 161/44	Cauza C-170/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Mirko De Filippo/Ministero dell'Interno	31
2010/C 161/45	Cauza C-171/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Andrea Sacripanti/Ministero dell'Interno	32
2010/C 161/46	Cauza C-172/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Emiliano Orru'/Ministero dell'Interno	32
2010/C 161/47	Cauza C-173/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Fabrizio Cariulo/Ministero dell'Interno	32
2010/C 161/48	Cauza C-174/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Paola Tonachella/Ministero dell'Interno	33
2010/C 161/49	Cauza C-175/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Pietro Calogero/Ministero dell'Interno	33
2010/C 161/50	Cauza C-176/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Danilo Spina/Ministero dell'Interno	34
2010/C 161/51	Cauza C-178/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Curtea de Apel Târgu-Mureș (România) la data de 17 martie 2010 — Ministerul Economiei și Finanțelor, Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, Administrația Finanțelor Publice Târgu-Mureș/SC Darmi SRL	34

Numărul informării	Cuprins (continuare)	Pagina
2010/C 161/52	Cauza C-179/10: Acțiune introdusă la 9 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Republica Franceză	35
2010/C 161/53	Cauza C-188/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 16 aprilie 2010 — Procedură penală împotriva lui Aziz Melki	35
2010/C 161/54	Cauza C-189/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 16 aprilie 2010 — Procedură penală împotriva lui Sélim Abdeli	36
2010/C 161/55	Cauza C-191/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 19 aprilie 2010 — Société Rastelli Davide și C./Jean-Charles Hidoux, în calitate de lichidator judiciar al societății Médiasucre international	36
2010/C 161/56	Cauza C-196/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Finanzgericht Düsseldorf (Germania) la 22 aprilie 2010 — Paderborner Brauerei Haus Cramer KG/Hauptzollamt Bielefeld	37

Tribunalul

2010/C 161/57	Cauzele conexate T-303/06 și T-337/06: Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — UniCredito Italiano/OAPI — Union Investment Privatfonds (UNIWEB) „Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cereri de înregistrare a mărcilor comunitare verbale UNIWEB și UniCredit Wealth Management — Mărcile naționale verbale anterioare UNIFONDS și UNIRAK și marca națională figurativă anterioară UNIZINS — Motiv relativ de refuz — Risc de confuzie — Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”	38
2010/C 161/58	Cauza T-392/06: Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Union Investment Privatfonds/OAPI — Unicre-Cartão Internacional De Crédito (unibanco) „Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare figurative unibanco — Mărci naționale figurative anterioare UniFLEXIO, UniVARIO și UniZERO — Prezentare tardivă de documente — Putere de apreciere conferită de articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”	38
2010/C 161/59	Cauza T-388/07: Hotărârea Tribunalului din 6 mai 2010 — Comune di Napoli/Comisia („FEDR — Reducerea unei contribuții financiare — Proiect pilot urban privind instituirea unei rețele de piețe telematice pentru orașul Napoli — Noțiunea de neregulă — Cheltuieli eligibile”)	39
2010/C 161/60	Cauza T-109/08: Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Freixenet/OAPI (Forma unei sticle sablate albe) „Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a unei mărci comunitare reprezentând o sticlă sablată albă — Motiv absolut de refuz — Lipsa caracterului distinctiv — Lipsa caracterului distinctiv dobândit prin utilizare — Articolul 7 alineatul (1) litera (b) și alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 (devenit articolul 7 alineatul (1) litera (b) și alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009) — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Articolul 73 din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009]”	39

2010/C 161/61	Cauza T-110/08: Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Freixenet/OAPI (Forma unei sticle sablate negre mate) [„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a unei mărci comunitare reprezentând o sticlă sablată neagră mată — Motiv absolut de refuz — Lipsa caracterului distinctiv — Lipsa caracterului distinctiv dobândit prin utilizare — Articolul 7 alineatul (1) litera (b) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 (devenite articolul 7 alineatul (1) litera (b) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009) — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Articolul 73 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009)"] ...	40
2010/C 161/62	Cauza T-586/08: Hotărârea Tribunalului din 29 aprilie 2010 — Kerma/OAPI (BIOPIETRA) [„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii verbale comunitare BIOPIETRA — Motiv absolut de refuz — Lipsa caracterului distinctiv — Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]	40
2010/C 161/63	Cauza T-22/09: Ordonanța Tribunalului din 15 aprilie 2010 — Katjes Fassin/OAPI (Reprezentarea unui cap de Panda) („Marcă comunitară — Refuz al înregistrării decis de examinator — Retragerea cererii de înregistrare — Nepronunțare asupra fondului”)	40
2010/C 161/64	Cauza T-18/10 R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 30 aprilie 2010 — Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul („Măsuri provizorii — Regulamentul nr. 1007/2009 — Comerțul cu produse derivate din focă — Interdicția de import și de vânzare — Excepție în favoarea comunităților inuite — Cerere de suspendare a executării — Admisibilitate — Fumus boni juris — Lipsa urgenței”)	41
2010/C 161/65	Cauza T-103/10 P(R): Ordonanța Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Parlamentul European/U („Recurs — Funcție publică — Funcționari — Decizie de concediere — Ordonanță a președintelui Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene pronunțate într-o procedură a măsurilor provizorii — Lipsa urgenței”)	41
2010/C 161/66	Cauza T-429/09: Acțiune introdusă la 21 octombrie 2009 — Campailla/Comisia	42
2010/C 161/67	Cauza T-510/09 P: Recurs introdus la 12 aprilie 2010 de V împotriva Hotărârii pronunțate la 21 octombrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-33/08, V/Comisia	42
2010/C 161/68	Cauza T-15/10: Acțiune introdusă la 25 ianuarie 2010 — Noko Ngele/Comisia Europeană	43
2010/C 161/69	Cauza T-154/10: Acțiune introdusă la 2 aprilie 2010 — Franța/Comisia	43
2010/C 161/70	Cauza T-158/10: Acțiune introdusă la 9 aprilie 2010 — Dow Chemical/Consiliul	44
2010/C 161/71	Cauza T-159/10: Acțiune introdusă la 9 aprilie 2010 — Air France/OAPI (Reprezentarea unui paralelogram)	45
2010/C 161/72	Cauza T-162/10: Acțiune introdusă la 13 aprilie 2010 — Niki Luftfahrt/Comisia	45

<u>Numărul informării</u>	<u>Cuprins (continuare)</u>	<u>Pagina</u>
2010/C 161/73	Cauza T-163/10: Acțiune introdusă la 7 aprilie 2010 — Entegris/OAPI — Optimize Technologies (OPTIMIZE TECHNOLOGIES)	46
2010/C 161/74	Cauza T-164/10: Acțiune introdusă la 13 aprilie 2010 — Pioneer Hi-Bred International/Comisia	46
2010/C 161/75	Cauza T-167/10: Acțiune introdusă la 7 aprilie 2010 — Evropaiki Dynamiki/Comisia	47
2010/C 161/76	Cauza T-168/10: Acțiune introdusă la 15 aprilie 2010 — Comisia/SEMEA	48
2010/C 161/77	Cauza T-170/10: Acțiune introdusă la 19 aprilie 2010 — CTG Luxembourg PSF/Curtea de Justiție	48
2010/C 161/78	Cauza T-172/10: Acțiune introdusă la 8 aprilie 2010 — Colas/OAPI — García-Teresa Gárate (BASE-SEAL)	49
2010/C 161/79	Cauza T-175/10: Acțiune introdusă la 15 aprilie 2010 — Milux/OAPI (FERTILITYINVIVO)	50
2010/C 161/80	Cauza T-176/10: Acțiune introdusă la 15 aprilie 2010 — Seven/OAPI — Seven for all mankind (SEVEN FOR ALL MANKIND)	50
2010/C 161/81	Cauza T-177/10: Acțiune introdusă la 19 aprilie 2010 — Alcoa Trasformazioni/Comisia	51
2010/C 161/82	Cauza T-178/10: Acțiune introdusă la 21 aprilie 2010 — Regatul Spaniei/Comisia	52
2010/C 161/83	Cauza T-179/10: Acțiune introdusă la 21 aprilie 2010 — Zitro IP/OAPI — Show Ball Informática (BINGO SHOWALL)	53
2010/C 161/84	Cauza T-180/10: Acțiune introdusă la 16 aprilie 2010 — Nickel Institute/Comisia	53
2010/C 161/85	Cauza T-182/10: Acțiune introdusă la 19 aprilie 2010 — AISCAT/Comisia	54
2010/C 161/86	Cauza T-188/10: Acțiune introdusă la 26 aprilie 2010 — DTL/OAPI — Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales (Solaria)	55
2010/C 161/87	Cauza T-190/10: Acțiune introdusă la 22 aprilie 2010 — Egan și Hackett/Parlamentul European	55
2010/C 161/88	Cauza T-200/10: Acțiune introdusă la 29 aprilie 2010 — Avery Dennison/OAPI — Dennison Hesperia (AVERY DENNISON)	56

<u>Numărul informării</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2010/C 161/89	Cauza T-109/04: Ordonanța Tribunalului din 16 aprilie 2010 — DB Schenker Rail Deutschland/Comisia	56
2010/C 161/90	Cauza T-511/08: Ordonanța Tribunalului din 13 aprilie 2010 — Unity OSG FZE/Consiliul	56

Tribunalul Funcției Publice

2010/C 161/91	Cauza F-19/10: Acțiune introdusă la 29 martie 2010 — Marsili/Comisia	57
2010/C 161/92	Cauza F-21/10: Acțiune introdusă la 31 martie 2010 — Marcuccio/Comisia	57
2010/C 161/93	Cauza F-23/10: Acțiune introdusă la 16 aprilie 2010 — Finola Allen/Comisia Europeană	58
2010/C 161/94	Cauza F-24/10: Acțiune introdusă la 21 aprilie 2010 — Kaskarelis/Comisia	58
2010/C 161/95	Cauza F-25/10: Acțiune introdusă la 28 aprilie 2010 — AG (*)/Parlamentul European	58

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

(2010/C 161/01)

Ultima publicație a Curții de Justiție în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*

JO C 148, 5.6.2010

Publicații anterioare

JO C 134, 22.5.2010

JO C 113, 1.5.2010

JO C 100, 17.4.2010

JO C 80, 27.3.2010

JO C 63, 13.3.2010

JO C 51, 27.2.2010

Aceste texte sunt disponibile pe:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

**Hotărârea Curții (Camera a doua) din 29 aprilie 2010 —
Comisia Europeană/Regatul Țărilor de Jos**

(Cauza C-92/07) ⁽¹⁾

[Acordul de asociere CEE Turcia — Norme de «standstill» și de nediscriminare — Obligația de a achita taxe în scopul obținerii și al prelungirii unui permis de ședere — Proporționalitatea taxelor care trebuie achitate — Comparație cu taxele achitate de cetățenii Uniunii — Articolul 9 din Acordul de asociere — Articolul 41 alineatul (1) din Protocolul adițional — Articolul 10 alineatul (1) și articolul 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere]

(2010/C 161/02)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P.J. Kuijper și S. Boelaert, agenți)

Pârât: Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: H.G. Sevenster, C. Wissels și M. de Grave, agenți)

Intervenientă în susținerea pârâtului: Republica Federală Germania (reprezentant: M. Lumma și J. Möller, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 9 din Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, semnat la Ankara în data de 12 septembrie 1963, încheiat în numele Comunității prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685), a articolului 41 din Protocolul adițional aprobat și confirmat în numele Comunității prin Regulamentul (CEE) nr. 2760/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972 (JO L 293, p. 1) și a articolului 10 alineatele (1) și (13) din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 cu privire la dezvoltarea asocierii — Taxe de timbru discriminatorii în ceea ce privește permisul de ședere

Dispozitivul

1. Prin instituirea și prin menținerea, pentru eliberarea unui permis de ședere, a unui regim care prevede taxe disproporționate în raport cu cele care sunt solicitate resortisanților statelor membre pentru eliberarea unor documente similare și prin aplicarea acestui regim resortisanților turci care au drept de ședere în Țările de Jos în temeiul:

— Acordului de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963;

— Protocolului adițional, semnat la 23 noiembrie 1970 la Bruxelles și încheiat, aprobat și confirmat în numele Comunității prin Regulamentul (CEE) nr. 2760/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972, și

— al Deciziei nr. 1/80, adoptată la 19 septembrie 1980 de Consiliul de asociere instituit prin acordul de asociere și alcătuit, pe de o parte, din membri ai guvernelor statelor membre, ai Consiliului Uniunii Europene, precum și ai Comisiei Comunităților Europene și, pe de altă parte, din membri ai guvernului turc,

Regatul Țărilor de Jos nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 9 din acest acord de asociere, al articolului 41 din acest protocol adițional, precum și al articolului 10 alineatul (1) și al articolului 13 din Decizia nr. 1/80.

2. Obligă Regatul Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată. Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.

⁽¹⁾ JO C 95, 28.4.2007.

**Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 20 aprilie 2010 —
Comisia Europeană/Regatul Suediei**(Cauza C-246/07) ⁽¹⁾

[Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 10 CE și a articolului 300 alineatul (1) CE — Convenția de la Stockholm privind poluanții organici persistenți — Propunere unilaterală a unui stat membru de includere a unei substanțe în anexa A la această convenție]

(2010/C 161/03)

Limba de procedură: suedeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Valero Jordana și C. Tufvesson, agenți)

Pârât: Regatul Suediei (reprezentanți: A. Kruse și A. Falk, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolelor 10 CE și 300 alineatul (1) CE — Propunere unilaterală de adăugare a unei substanțe, acid sulfonic perfluorooctanic, în anexa A la Convenția de la Stockholm privind poluanții organici persistenți

Dispozitivul

1. Prin propunerea unilaterală de adăugare a unei substanțe, respectiv a sulfonatului de perfluorooctan, în anexa A la Convenția de la Stockholm privind poluanții organici persistenți, Regatul Suediei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 10 CE.
2. Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.
3. Obligă Regatul Suediei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisia Europeană.
4. Regatul Danemarcei, Regatul Țărilor de Jos, Republica Finlanda, precum și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată.

⁽¹⁾ JO C 183, 4.8.2007.

**Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 —
Comisia Europeană/Regatul Spaniei**(Cauza C-423/07) ⁽¹⁾

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 93/37/CEE — Articolele 3 și 11 — Concesiuni de lucrări publice — Obligații în materie de publicitate — Întinderea obligațiilor — Anunț de participare — Descrierea obiectului concesiunii și a localizării lucrărilor — Lucrări suplimentare care nu sunt prevăzute explicit în anunțul de participare și în caietul de sarcini — Principiul egalității de tratament)

(2010/C 161/04)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: D. Kukovec, M. Konstantinidis, S. Pardo Quintillán și M. Canal Fontcuberta, abogada)

Pârât: Regatul Spaniei (reprezentant: F. Díez Moreno, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 3 și a articolului 11 alineatele (3), (6), (7), (11) și (12) din Directiva 93/37/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări (JO L 199, p. 54) — Încălcarea principiilor egalității de tratament și nediscriminării — Lucrări care nu au făcut obiectul unei concesiunări — Atribuire ulterioară momentului în care a fost atribuită concesiunea

Dispozitivul

1. Prin atribuirea în favoarea Ibérica de Autopistas SA, la 5 noiembrie 1999:
 - a construirii unei a treia benzi de circulație pe sens pe porțiunea de tronson cu plată al autostrăzii A-6 situată între orașul Villalba și joncțiunea Valle de los Caídos,
 - a construirii unei a treia benzi reversibile pe porțiunea de tronson cu plată al autostrăzii A-6 situată între joncțiunea Valle de los Caídos și orașul San Rafael, inclusiv construirea unui nou tunel, și
 - a construirii unei a patra benzi de circulație pe sens pe tronsonul gratuit al autostrăzii A-6 situat între orașele Madrid și Villalba,

fără ca aceste lucrări să fi fost menționate în obiectul contractului de concesiune de lucrări publice, astfel cum a fost descris în anunțul publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene și în caietul de sarcini, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 alineatul (1), precum și în temeiul articolului 11 alineatele (3) și (6) din Directiva 93/37/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, coroborate cu anexa V la aceasta.

2. Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.
3. Obligă Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 297, 8.12.2007.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-160/08) (¹)

[Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Contracte de achiziții publice de servicii — Articolele 43 CE și 49 CE — Directivele 92/50/CEE și 2004/18/CE — Servicii publice de ambulanță — Transport medical de urgență și transport calificat de bolnavi — Obligația de transparență — Articolul 45 CE — Activități care sunt asociate exercitării autorității publice — Articolul 86 alineatul (2) CE — Servicii de interes economic general]

(2010/C 161/05)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Kellerbauer și D. Kukovec, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania (reprezentanți: M. Lumma și J. Möller, agenți)

Intervenient în susținerea pârâtei: Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: C. M. Wissels și Y. de Vries, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolelor 43 și 49 CE, a Directivei 92/50/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii (JO L 209, p.1, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 50) precum și a Directivei 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii (JO L 134, p.114, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 116) — Practica autorităților locale care constă în atribuirea directă, fără a deschide proceduri de atribuire a contractelor de achiziții

publice și cu încălcarea principiilor transparenței și al nediscriminării, a contractelor și a concesiunilor privind prestarea de servicii de transport de urgență

Dispozitivul

1. Prin nepublicarea de anunțuri privind rezultatele procedurii de atribuire a contractelor, Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 10 din Directiva 92/50/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii coroborat cu articolul 16 din această directivă sau, de la 1 februarie 2006, în temeiul articolului 22 din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii coroborat cu articolul 35 alineatul (4) din această directivă în cadrul atribuirii de contracte de achiziții de servicii publice de transport medical de urgență și de transport calificat de bolnavi potrivit modelului cererii de ofertă în landurile Saxonia Superioară, Renania de Nord-Westfalia, Saxonia Inferioară și Saxonia.

2. Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.

3. Comisia Europeană, Republica Federală Germania și Regatul Țărilor de Jos suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 209, 15.8.2008.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Østre Landsret — Danemarca) — Dansk Transport og Logistik/Skatteministeriet

(Cauza C-230/08) (¹)

[Codul vamal comunitar — Articolul 202, articolul 215 alineatele (1) și (3), articolul 217 alineatul (1) și articolul 233 primul paragraf litera (d) — Noțiunea de mărfuri „puse sub sechestru și confiscate simultan sau ulterior” — Regulamentul de aplicare a Codului vamal — Articolul 867a — Directiva 92/12/CEE — Articolul 5 alineatele (1) și (2), articolul 6, articolul 7 alineatul (1), articolul 8 și articolul 9 — A șasea directivă TVA — Articolul 7, articolul 10 alineatul (3) și articolul 16 alineatul (1) — Introducere ilegală de mărfuri — Transporturi de mărfuri efectuate sub acoperirea unui carnet TIR — Punere sub sechestru și distrugere — Determinarea statului membru în care iau naștere datoria vamală, accizele și TVA-ul — Stingerea datoriilor vamale și fiscale]

(2010/C 161/06)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Østre Landsret

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dansk Transport og Logistik

Pârât: Skatteministeriet

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Østre Landsret — Interpretarea articolelor 215 și 233 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), a articolului 454 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), a articolelor 5 și 6 din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129), precum și a articolelor 7 și 10 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) — Stingerea datorilor vamale și fiscale legată de confiscarea și distrugerea mărfurilor de către autoritățile unui stat membru la momentul introducerii nelegale a acestora pe teritoriul vamal al Comunității

Dispozitivul

1. Împrejurările în care mărfurile care sunt reținute, în momentul introducerii pe teritoriul vamal comunitar, de autoritățile vamale și fiscale locale în zona în care se află primul birou vamal situat la frontiera externă a Comunității și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate, mărfurile rămânând în permanență în posesia acestora, intră în cadrul noțiunii de mărfuri „puse sub sechestru și confiscate simultan sau ulterior” care figurează la articolul 233 primul paragraf litera (d) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 955/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 1999, astfel încât datoria vamală se stinge în temeiul acestei dispoziții.
2. Articolul 5 alineatul (1) al treilea paragraf și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse, astfel cum a fost modificată prin Directiva 96/99/CE a Consiliului din 30 decembrie 1996, trebuie interpretate în sensul că trebuie să se considere că mărfurile care sunt puse sub sechestru de autoritățile vamale și fiscale locale în momentul introducerii acestora pe teritoriul vamal al Comunității și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora nu au fost importate în Comunitate, astfel încât faptul generator al accizei în privința acestora nu se produce.

Mărfurile care sunt puse sub sechestru după ce au fost introduse ilegal pe acest teritoriu, și anume din momentul în care au ieșit din zona în care se află primul birou vamal situat în interiorul teritoriului respectiv, și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora nu sunt considerate într-un regim de „suspendare a accizelor”, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 5 alineatul (2) primul paragraf și ale articolului 6 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată, precum și ale articolului 84 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 98 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 955/99, și ale articolului 867a din Regulamentului (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1662/1999 al Comisiei din 28 iulie 1999, astfel încât faptul generator al accizei pentru aceste mărfuri se produce și, prin urmare, acciza devine exigibilă.

3. Articolul 2 punctul 2, articolul 7 și articolul 10 alineatul (3) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 1999/85/CE a Consiliului din 22 octombrie 1999, trebuie interpretate în sensul că trebuie să se considere că mărfurile care sunt puse sub sechestru de autoritățile vamale și fiscale locale în momentul introducerii acestora pe teritoriul Comunității și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora nu au fost importate în Comunitate, astfel încât faptul generator al taxei pe valoarea adăugată nu se produce în privința lor, și că, prin urmare, această taxă nu devine exigibilă. Totuși, dispozițiile coroborate ale articolului 10 alineatul (3) al doilea paragraf și ale articolului 16 alineatul (1)(B) litera (c) din această directivă, precum și ale articolului 867a din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1662/1999, trebuie interpretate în sensul că pentru mărfurile puse sub sechestru de aceste autorități după ce au fost introduse ilegal pe acest teritoriu, și anume din momentul în care acestea au trecut de zona în care se află primul birou vamal situat în interiorul teritoriului respectiv, și au fost distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora, faptul generator al taxei pe valoarea adăugată se produce și această taxă este exigibilă, chiar dacă aceste mărfuri sunt plasate ulterior într-un regim vamal.
4. Articolul 202, articolul 215 alineatele (1) și (3) și articolul 217 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 955/1999, precum și articolul 7 alineatul (2) și articolul 10 alineatul (3) din A șasea directivă 77/388, astfel cum a fost modificată prin Directiva 1999/85, trebuie interpretate în sensul că autoritățile statului membru situat la frontiera externă a Comunității, prin care mărfurile au fost introduse ilegal pe teritoriul vamal al Comunității, sunt cele care au competență să recupereze datoria vamală și taxa pe valoarea adăugată, chiar și în cazul în care aceste mărfuri au fost transportate ulterior într-un alt stat membru în care au fost descoperite și apoi puse sub sechestru. Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva

92/12, astfel cum a fost modificată prin Directiva 96/99, trebuie interpretate în sensul că autoritățile acestui din urmă stat membru sunt competente să recupereze accizele, cu condiția ca aceste mărfuri să fie deținute în scopuri comerciale. Este de competența instanței de trimitere să stabilească dacă această condiție est îndeplinită în litigiul cu care este sesizată.

(¹) JO C 197, 2.8.2008.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 20 aprilie 2010
(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Italia) — Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E.On Vendita srl, Sorgenia spa/Autorità per l'energia elettrica e il gas

(Cauza C-265/08) (¹)

(Directiva 2003/55/CE — Piața internă în sectorul gazelor naturale — Intervenția statului asupra prețului furnizării de gaze naturale după 1 iulie 2007 — Obligații de serviciu public ale întreprinderilor din sectorul gazelor naturale)

(2010/C 161/07)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E.On Vendita srl, Sorgenia spa

Pârâtă: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Interpretarea articolelor 3 alineatul (2) și a articolului 23 din Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 98/30/CE (JO L 176, p. 57, Ediție specială, 12/vol. 2, p. 80) — Reglementare națională care prevede fixarea prețurilor de furnizare a gazelor naturale către consumatorii casnici

Dispozitivul

Articolul 3 alineatul (2) și articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 98/30/CE nu se opun unei reglementări naționale, precum cea în discuție în acțiunea principală, care permite stabilirea nivelului prețului furnizării de gaze naturale prin definirea, după 1 iulie 2007, a unor „prețuri de referință”, precum cele în discuție în acțiunea principală, cu condiția ca această intervenție:

- să urmărească un interes economic general care constă în menținerea la un nivel rezonabil a prețului furnizării de gaze naturale către consumatorul final, având în vedere acordul pe care statele membre trebuie să îl realizeze, ținând cont de situația din sectorul gazelor naturale, între obiectivul de liberalizare și cel al protecției necesare a consumatorului final urmărite prin Directiva 2003/55;
- să nu aducă atingere stabilirii libere, după 1 iulie 2007, a prețurilor furnizării de gaze naturale decât în măsura necesară realizării unui astfel de obiectiv de interes economic general și, în consecință, pentru o perioadă în mod necesar limitată și
- să fie clar definită, transparentă, nediscriminatorie și controlabilă și să garanteze egalitatea accesului la consumatori pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale din Uniunea Europeană.

(¹) JO C 236, 13.9.2008.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 29 aprilie 2010
(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de House of Lords — Regatul Unit) — The Queen, M și altele/Her Majesty's Treasury

(Cauza C-340/08) (¹)

[Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive împotriva unor persoane sau entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii — Înghețarea fondurilor și a resurselor economice — Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Articolul 2 alineatul (2) — Interdicția de a pune fonduri la dispoziția persoanelor care figurează în anexa I la acest regulament — Întindere — Prestații de asigurări sociale sau de asistență acordate soțului unei persoane care figurează în anexa I menționată]

(2010/C 161/08)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

House of Lords

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: The Queen, M și altele

Pârâtă: Her Majesty's Treasury

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — House of Lords — Interpretarea articolului 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 881/2002 al Consiliului din 27 mai 2002 de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 467/2001 al Consiliului de interdicere a exportului anumitor mărfuri și servicii către Afganistan, de întărire a interdicției de zbor și de extindere a înghețării fondurilor și a altor resurse (JO L 139, p. 9, Ediția specială, 18/vol. 1, p. 189) — Domeniul de aplicare al interdicției de a pune resurse economice la dispoziția persoanelor enumerate la anexa I — Prestații de securitate socială sau de asistență socială acordate de stat soțului unei astfel de persoane

Dispozitivul

Articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 881/2002 al Consiliului din 27 mai 2002 de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 467/2001 al Consiliului de interdicere a exportului anumitor mărfuri și servicii către Afganistan, de întărire a interdicției de zbor și de extindere a înghețării fondurilor și a altor resurse financiare în ceea ce-i privește pe talibanii din Afganistan, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 561/2003 al Consiliului din 27 martie 2003, trebuie interpretat în sensul că nu se aplică plății de către stat a unor prestații de asigurări sociale sau de asistență soției unei persoane desemnate de comitetul instituit în temeiul alineatului 6 al Rezoluției 1267 (1999) a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite și care figurează în anexa I la regulamentul menționat, astfel cum a fost modificat, pentru singurul motiv că soția respectivă locuiește cu persoana desemnată și că aceasta va destina sau va putea să destineze o parte din aceste prestații pentru achiziționarea de bunuri pe care și persoana desemnată le va consuma sau de servicii de care și aceasta va beneficia.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 22 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-346/08) ⁽¹⁾

[Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2001/80/CE — Poluare și noxe — Instalații de ardere — Limitarea emisiilor anumitor poluanți în atmosferă — Neaplicarea directivei menționate în privința centralei electrice din Lynemouth (Regatul Unit)]

(2010/C 161/09)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P.Oliver și A. Alcover San Pedro, agenți)

Pârât: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezentanți: L. Seeboruth și D. Wyatt, QC)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea, în ceea ce privește centrala electrică situată la Lynemouth, Northumberland, a Directivei 2001/80/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2001 privind limitarea emisiilor în atmosferă a anumitor poluanți provenind de la instalații de ardere de dimensiuni mari (JO L 309, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 7, p. 210) — Lipsa reducerii semnificative a emisiilor centralei menționate, în termenul prevăzut la articolul 4 alineatul (3) din directivă

Dispozitivul

1. Prin faptul că nu a asigurat aplicarea Directivei 2001/80/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2001 privind limitarea emisiilor în atmosferă a anumitor poluanți provenind de la instalații de ardere de dimensiuni mari în privința centralei electrice exploatate de Rio Tinto Alcan Smelting and Power (UK) Ltd la Lynemouth, în nord estul Angliei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord nu și a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.
2. Obligă Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 260, 11.10.2008.

⁽¹⁾ JO C 260, 11.10.2008.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Conseil d'État — Franța) — Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenieux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires/Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(Cauza C-446/08) ⁽¹⁾

(Directiva 2002/46/CE — Apropierea legislațiilor statelor membre privind suplimentele alimentare — Vitamine și minerale care pot fi utilizate la producerea suplimentelor alimentare — Cantități maxime — Armonizare la nivelul Uniunii — Inexistență — Competența statelor membre — Modalități ce trebuie respectate și criterii de luat în considerare pentru stabilirea acestor cantități — Reglementare națională care stabilește cantitățile menționate — Stabilirea unei cantități nule)

(2010/C 161/10)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenieux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires

Pârâte: Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

Cu participarea: Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Conseil d'État (Franța) — Interpretarea Directivei 2002/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 iunie 2002 referitoare la apropierea legislațiilor statelor membre privind suplimentele alimentare (JO L 183, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 39) și în special a articolului 5 alineatul (4) și a articolului 11 alineatul (2) — Competența statelor membre de a defini cantitățile maxime de vitamine și de minerale prezente în suplimentele alimentare, în lipsa unei reglementări comunitare în materie — Criteriile care trebuie avute în vedere pentru stabilirea conținutului maxim — Interzicerea totală a fluorului

impusă de autoritățile unui stat membru, în afara normelor prevăzute la articolul 12 din directiva citată — Restricție cantitativă privind schimburile contrară articolelor 28 CE și 30 CE

Dispozitivul

1. Directiva 2002/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 iunie 2002 referitoare la apropierea legislațiilor statelor membre privind suplimentele alimentare trebuie interpretată în sensul că, fără a se aduce atingere Tratatului CE, statele membre rămân competente să adopte o reglementare referitoare la cantitățile maxime și minime de vitamine și de minerale care pot fi utilizate la producerea suplimentelor alimentare atât timp cât Comisia Europeană nu a stabilit aceste cantități în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din această directivă.
2. În plus față de obligația de a respecta articolele 28 CE și 30 CE, statele membre sunt obligate de asemenea să se inspire din elementele care sunt prevăzute la articolul 5 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/46, inclusiv cerința de evaluare a riscului întemeiată pe date științifice general acceptate, pentru stabilirea cantităților maxime de vitamine și de minerale care pot fi utilizate la producerea suplimentelor alimentare, așteptând ca, în temeiul alineatului (4) al articolului 5 menționat, Comisia Europeană să stabilească aceste cantități.
3. Directiva 2002/46 trebuie interpretată în sensul că, într-o situație precum cea din cauza principală, în care, atunci când se stabilește cantitatea maximă de mineral care poate fi utilizată la producerea suplimentelor alimentare, este imposibil să se calculeze cu precizie aporturile din acest mineral din alte surse alimentare, și atât timp cât Comisia Europeană nu a stabilit cantitățile maxime de vitamine și de minerale care pot fi utilizate la producerea suplimentelor alimentare în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din această directivă, un stat membru poate, dacă există un risc confirmat că aceste aporturi ating nivelul superior sigur stabilit pentru mineralul în discuție și cu condiția respectării articolelor 28 CE și 30 CE, să stabilească cantitatea maximă menționată la o valoare zero fără a recurge la procedura prevăzută la articolul 12 din aceeași directivă.
4. Articolul 5 din Directiva 2002/46 trebuie interpretat în sensul că împrejurarea că o etichetare adaptată ar putea descuraja grupul de consumatori cărui i se adresează să recurgă la un nutrient care i-ar fi benefic în doză mică nu constituie un element pertinent pentru stabilirea cantităților maxime de vitamine și de minerale care pot fi utilizate la producerea suplimentelor alimentare. Luarea în considerare a diferenței dintre gradele de sensibilitate ale diferitelor grupuri de consumatori ar putea permite unui stat membru să aplice, la nivelul întregii populații, o asemenea cantitate maximă adaptată pentru un grup de consumatori specific, precum cel al copiilor, numai dacă această măsură se limitează la ceea ce este necesar pentru asigurarea protecției persoanelor care aparțin acestui grup și dacă măsura menționată este proporțională cu obiectivul pe care îl urmărește, obiectiv care nu poate fi atins prin măsuri care să restrângă mai puțin schimburile în cadrul Uniunii Europene, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

5. Directiva 2002/46 trebuie interpretată în sensul că se opune stabilirii de cantități maxime de vitamine și de minerale care pot fi utilizate la producerea suplimentelor alimentare atunci când, în absența unui pericol dovedit pentru sănătatea persoanelor, nu au fost stabilite nivelurile superioare sigure pentru aceste vitamine și minerale, cu excepția cazului în care o asemenea măsură poate fi justificată în temeiul principiului precauției, dacă o evaluare științifică a riscului arată că persistă o incertitudine cu privire la existența sau la importanța riscurilor reale pentru sănătate. După ce au fost stabilite nivelurile superioare sigure, posibilitatea de a stabili astfel de cantități maxime la un prag sensibil inferior celui al nivelurilor menționate nu poate fi exclusă, din moment ce stabilirea acestor cantități maxime poate fi justificată prin luarea în considerare a elementelor prevăzute la articolul 5 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/46 și este conformă principiului proporționalității. Această apreciere revine în sarcina instanței de trimitere și trebuie efectuată de la caz la caz.

⁽¹⁾ JO C 327, 20.12.2008.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Landesgericht Innsbruck — Austria) — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols/Land Tirol

(Cauza C-486/08) ⁽¹⁾

(Politica socială — Acorduri-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă și cu privire la munca pe durată determinată — Dispoziții dezavantajoase prevăzute de reglementarea națională pentru agenții contractuali care lucrează pe fracțiune de normă, ocazional sau în temeiul unui contract pe durată determinată — Principiul egalității de tratament)

(2010/C 161/11)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landesgericht Innsbruck

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols

Pârât: Land Tirol

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Landesgericht Innsbruck — Interpretarea clauzei 4 punctele (1) și (2) din anexa la Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie

1997 privind acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES (JO L 14, p. 9, Ediție specială 05/vol. 5, p. 35), a clauzei 4 din anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175 din 17 iulie 1999, p. 43, Ediție specială 05/vol. 5, p. 129), precum și a articolului 14 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (JO L 204, p. 23, Ediție specială 05/vol. 8, p. 262) — Reglementare națională privind agenții contractuali care exclude din domeniul său de aplicare anumite categorii de salariați care lucrează pe fracțiune de normă, ocazional sau cu contract pe durată determinată — Dispoziții dezavantajoase prevăzute, în ceea ce privește dreptul la concediul anual, pentru agenții care trec de la un post cu normă întreaga la muncă pe fracțiune de normă și pentru agenții care iau concediu pentru creșterea copilului pentru o perioadă de doi ani — Principiul egalității de tratament între lucrători de sex masculin și lucrători de sex feminin, al egalității între lucrători pe fracțiune de normă și lucrători cu normă întreagă, precum și al egalității între lucrătorii cu contract pe perioadă determinată și lucrătorii cu contract pe perioadă nedeterminată

Dispozitivul

1. Dreptul Uniunii relevant, în special clauza 4 alineatul (2) din Acordul-cadru privind munca pe fracțiune de normă, încheiat la 6 iunie 1997, cuprins în anexa la Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/23/CE a Consiliului din 7 aprilie 1998, trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale, precum articolul 55 alineatul (5) din Legea landului Tirol privind agenții contractuali (Tiroler Landes-Vertragsbedienstetengesetz) din 8 noiembrie 2000, în versiunea acesteia în vigoare până la 1 februarie 2009, potrivit căreia, atunci când se modifică timpul de lucru al unui lucrător, se adaptează concediul care nu a fost încă efectuat, astfel încât lucrătorului care trece de la munca cu normă întreagă la munca pe fracțiune de normă i se reduce dreptul la concediul anual plătit pe care l-a dobândit, fără să fi avut posibilitatea de a-l exercita, în perioada în care a lucrat cu normă întreagă sau acesta nu mai poate beneficia de concediul respectiv decât pe baza unei indemnizații de concediu în quantum mai redus.

2. Clauza 4 din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, cuprins în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul (2) litera m) din Legea landului Tirol privind agenții contractuali din 8 noiembrie 2000, în versiunea acesteia în vigoare până la 1 februarie 2009, care exclude din domeniul de aplicare al acestei legi lucrătorii care au un contract de muncă pe durată determinată de maximum șase luni sau care lucrează numai ocazional.

3. Clauza 2 alineatul (6) din Acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului, încheiat la 14 decembrie 1995, cuprins în anexa la Directiva 96/34/CE a Consiliului din 3 iunie 1996 privind Acordul-cadru referitor la concediul pentru creșterea copilului încheiat de UNICE, CEEP și CES, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/75/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997, trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții naționale precum articolul 60 ultima teză din Legea landului Tirol privind agenții contractuali din 8 noiembrie 2000, în versiunea acesteia în vigoare până la 1 februarie 2009, potrivit căreia lucrătorii care își valorifică dreptul la concediul de doi ani pentru creșterea copilului pierd, la terminarea acestui concediu, dreptul la concediu anual plătit, dobândit în anul anterior nașterii copilului.

(¹) JO C 44, 21.2.2009.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Düsseldorf — Germania) — Vera Mattner/Finanzamt Velbert

(Cauza C-510/08) (¹)

(Libera circulație a capitalurilor — Articolele 56 CE și 58 CE — Impozit pe donații — Teren pe care este edificat un imobil — Dreptul la o reducere asupra bazei impozabile — Tratatul diferit al rezidenților și al nerezidenților)

(2010/C 161/12)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Düsseldorf

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Vera Mattner

Pârâtă: Finanzamt Velbert

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Finanzgericht Düsseldorf — Interpretarea articolelor 39 CE și 43 CE, precum și a articolului 56 CE coroborat cu articolul 58 CE — Reglementare națională în domeniul impozitului pe donațiile de imobile care stabilește la 1 100 de euro partea neimpozabilă a valorii imobilului în cazul în care donatorul și beneficiarul locuiesc într-un alt stat membru, în timp ce această parte neimpozabilă se ridică la 205 000 de euro în cazul în care fie donatorul, fie beneficiarul locuiesc pe teritoriul național

Dispozitivul

Dispozițiile articolului 56 CE coroborate cu cele ale articolului 58 CE trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru, precum cea în cauză în acțiunea principală, care prevede, pentru calcularea impozitului pe donații, că reducerea aplicată bazei impozabile în cazul donației unui imobil situat pe teritoriul acestui stat este inferioară, în cazul în care donatorul și donatarul locuiau, la data la care a fost efectuată donația, într-un alt stat membru, față de reducerea care ar fi fost aplicată dacă cel puțin unul dintre ei ar fi locuit, la aceeași dată, în primul stat membru.

(¹) JO C 44, 21.2.2009.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — Staatssecretaris van Financiën/X (C-536/08), fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV (C-539/08)

(Cauza C-536/08) (¹)

[A șasea directivă TVA — Articolul 17 alineatele (2) și (3) — Articolul 28b secțiunea A alineatul (2) — Drept de deducere — Regim tranzitoriu pentru impozitarea schimburilor comerciale dintre statele membre — Locul unei achiziții intracomunitare de bunuri]

(2010/C 161/13)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Reclamant:: Staatssecretaris van Financiën

Pârâte: X (C-536/08), fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV (C-539/08)

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Hoge Raad der Nederlanden (Den Haag) — Interpretarea articolului 17 alineatele (2) și (3) și a articolului 28b alineatul (2) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) — Regim tranzitoriu pentru impozitarea schimburilor comerciale dintre statele membre — Locul unei achiziții intracomunitare de bunuri

Dispozitivul

Articolul 17 alineatele (2) și (3), precum și articolul 28b secțiunea A alineatul (2) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/111/CE a Consiliului din 14 decembrie 1992, trebuie interpretate în sensul că persoana impozabilă aflată în situația prevăzută la primul paragraf al acestei din urmă dispoziții nu are dreptul de a deduce imediat taxa pe valoarea adăugată aplicată în amonte în cazul unei achiziții intracomunitare.

(¹) JO C 44, 21.2.2009

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 [cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Regatul Unit] — The Queen, la cererea Association of the British Pharmaceutical Industry/Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

(Cauza C-62/09) (¹)

(Directiva 2001/83/CE — Articolul 94 — Stimulente financiare oferite cabinetelor medicale care prescriu anumite medicamente pacienților lor — Autorități publice responsabile în domeniul sănătății — Medici — Libertatea de a prescrie)

(2010/C 161/14)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: The Queen, la cererea Association of the British Pharmaceutical Industry

Pârâtă: Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

Cu participarea: NHS Confederation (Employers) Company Ltd

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Interpretarea articolului 94 alineatul (1) din Directiva 2001/83/CE a parlamentului european și a Consiliului

din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO L 311, p. 67, Ediție specială, 13/vol. 3, p. 3) — Punere în aplicare de către o entitate publică integrată într-un serviciu național, a unui program de stimulare financiară în favoarea cabinetelor medicale care prescriu un anumit medicament pacienților

Dispozitivul

Articolul 94 alineatul (1) din Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/27/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004, trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune unor programe de stimulente financiare, precum cel în discuție în acțiunea principală, puse în aplicare de autoritățile naționale responsabile în domeniul sănătății publice în vederea reducerii cheltuielilor lor totale în materie și care urmăresc să favorizeze, pentru tratamentul anumitor afecțiuni, prescrierea de către medici a unor medicamente anume desemnate și care conțin o substanță activă diferită de cea a medicamentului care era prescris anterior sau care ar fi putut fi prescris dacă nu exista un astfel de program de stimulare.

(¹) JO C 90, 18.4.2009.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Symvoulion tis Epikrateias — Grecia) — Dimos Agios Nikolaos — Kriti/Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon

(Cauza C-82/09) (¹)

[Regulamentul (CE) nr. 2152/2003 — Supravegherea pădurilor și a interacțiunilor ecologice în cadrul Uniunii — Definiții — Noțiunile „pădure” și „alte suprafețe împădurite” — Domeniu de aplicare]

(2010/C 161/15)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Symvoulion tis Epikrateias

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dimos Agios Nikolaos — Kriti

Pârât: Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Symvoulitis Epikrateias — Interpretarea articolului 3 literele (a) și (b) din Regulamentul (CE) nr. 2152/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind supravegherea pădurilor și interacțiunile ecologice în cadrul Comunității (Forest Focus) (JO L 324, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 51, p. 208) — Noțiunile „pădure” și „alte suprafețe împădurite” — Definiții contradictorii în regulament

Dispozitivul

Dispozițiile articolului 3 literele (a) și (b) din Regulamentul (CE) nr. 2152/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind supravegherea pădurilor și interacțiunile ecologice în cadrul Comunității (Forest Focus), care definesc, în scopul acestui regulament, noțiunile „pădure” și „suprafețe împădurite”, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții naționale care conțin definiții diferite ale acestor noțiuni în ceea ce privește acțiunile care nu sunt reglementate în mod expres de acest regulament.

(¹) JO C 102, 01.5.2009.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunale di Firenze — Italia) — Camar Srl/Presidente del Consiglio dei Ministri

(Cauza C-102/09) (¹)

(Acorduri internaționale — Convenția de la Yaoundé — A patra convenție ACP-CEE de la Lomé — Clauză de „standstill” — Impozit intern — Banane)

(2010/C 161/16)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Firenze

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Camar Srl

Pârât: Presidente del Consiglio dei Ministri

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Tribunale di Firenze — Organizații comune ale piețelor — Banane — Compatibilitatea cu articolul 14 din Prima convenție de la Yaoundé și cu regulul importurilor prevăzut de Convenția

ACP-CEE de la Lomé a unei legi naționale care impune o taxă de consum pe bananele originare din Somalia

Dispozitivul

1. Articolul 14 din Convenția de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și țările africane și malgașe asociate la această Comunitate, semnată la Yaoundé la 20 iulie 1963, nu se opune aplicării unui impozit precum cel instituit prin Legea nr. 986/1964 din 9 octombrie 1964, în privința unor banane originare din Somalia.
2. Instanța națională nu este ținută să examineze efectele concrete ale majorărilor unui impozit asupra importurilor de banane originare din Somalia precum cel instituit prin reglementarea în discuție în cauza principală în raport cu situația anterioară datei de 1 aprilie 1976 pentru a aprecia compatibilitatea acestor majorări cu clauza de „standstill” care figurează la articolul 1 din Protocolul nr. 5 referitor la banane anexat la A patra convenție ACP-CEE, semnată la Lomé la 15 decembrie 1989. Cu toate acestea, majorările unui asemenea impozit care se limitează la adaptarea acestuia în raport cu inflația nu sunt contrare acestei clauze.

(¹) JO C 129, 6.6.2009.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Symvoulitis Epikrateias — Grecia) — Enosi Efopliston Aktoploias și alții/Ypourgos Emporikis Naftilias, Ypourgos Aigaïou

(Cauza C-122/09) (¹)

[Transport maritim — Cabotaj maritim — Regulamentul (CEE) nr. 3577/92 — Exceptare temporară de la aplicarea regulamentului menționat — Obligația statelor membre de a nu adopta, înainte de expirarea perioadei de exceptare, dispoziții de natură să compromită în mod grav aplicarea regulamentului menționat]

(2010/C 161/17)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Symvoulitis Epikrateias

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes grammes, N.E. Lésvou, Blue Star Ferries

Pârâți: Ypourgos Emporikis Naftilias, Ypourgos Aigaïou

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Symvoulio tis Epikrateias — Interpretarea articolelor 1, 2, 4, și a articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 3577/92 al Consiliului din 7 decembrie 1992 de aplicare a principiului liberei circulații a serviciilor la transporturile maritime în interiorul statelor membre (cabotaj maritim) (JO L 364, p. 7, Ediție specială 06/vol.2, p. 83) — Excepție temporară de la aplicarea regulamentului — Obligația statelor membre de a nu adopta înainte de încheierea perioadei de excepție dispoziții care pot compromite aplicarea deplină și completă a regulamentului — Dreptul particularilor de a invoca dispozițiile regulamentului pentru a contesta validitatea dispozițiilor naționale care au un astfel de efect

Dispozitivul

Presupunând că legiuitorul elen era obligat, în perioada de excepție de la aplicarea în Grecia a Regulamentului (CEE) nr. 3577/92 al Consiliului din 7 decembrie 1992 de aplicare a principiului liberei circulații a serviciilor la transporturile maritime în interiorul statelor membre (cabotaj maritim), să evite adoptarea unor dispoziții de natură să compromită în mod grav aplicarea deplină și efectivă a acestui regulament începând de la 1 ianuarie 2004, dată de la care perioada de excepție menționată a expirat, această aplicare deplină și efectivă nu este grav compromisă numai din cauza adoptării de către legiuitorul elen în anul 2001 a unor dispoziții cu caracter complet și permanent contrare regulamentului respectiv, care nu prevedeau că nu se vor mai aplica începând de la 1 ianuarie 2004.

(¹) JO C 141, 20.6.2009.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht München — Germania) — Roeckl Sporthandschuhe GmbH & Co. KG/Hauptzollamt München

(Cauza C-123/09) (¹)

(Tariful vamal comun — Poziții tarifare — Clasificare în Nomenclatura combinată a mănușilor de echitație — Poziția 3926 — Poziția 6116)

(2010/C 161/18)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht München

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Roeckl Sporthandschuhe GmbH & Co. KG

Pârât: Hauptzollamt München

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Finanzgericht München — Interpretarea anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1789/2003 al Comisiei din 11 septembrie 2003 (JO L 281, p. 1) — Produs textil asprit pe o parte numai în scopul de a întări aderența unui strat din material plastic — Clasificare la subpoziția 3926 20 00 din Nomenclatura combinată

Dispozitivul

Nomenclatura combinată care constituie anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1789/2003 al Comisiei din 11 septembrie 2003, trebuie interpretată în sensul că mănușile de echitație, precum cele în discuție în acțiunea principală, compuse dintr-un material textil care a fost asprit pe o parte și acoperite cu un strat din material plastic, în care suportul textil este asprit pe o parte, iar ulterior partea asprită este integral acoperită de o spumă poliuretanică, care are o funcție esențială pentru utilizarea mănușilor ca mănuși de echitație, trebuie clasificate la subpoziția 3926 20 00 din aceasta.

(¹) JO C 129, 6.6.2009.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Raad van State — Țările de Jos) — Smit Reizen BV/Minister van Verkeer en Waterstaat

(Cauza C-124/09) (¹)

[Trimitere preliminară — Regulamentele (CEE) nr. 3820/85 și nr. 3821/85 — Transporturi rutiere — Obligație de înregistrare — Perioadă de repaus și alte perioade de lucru — Timp petrecut pentru a se deplasa la locul de preluare a unui vehicul echipat cu aparatură de înregistrare — Noțiunea „centru de exploatare”]

(2010/C 161/19)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Smit Reizen BV

Pârât: Minister van Verkeer en Waterstaat

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Raad van State — Interpretarea articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3820/85 al Consiliului din 20 decembrie 1985 de armonizare a anumitor dispoziții din domeniul social privind transportul rutier (JO L 370, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 45) și a articolului 15 din Regulamentul (CEE) nr. 3821/85 al Consiliului din 20 decembrie 1985 privind aparatura de înregistrare în transportul rutier (JO L 370, p. 8, Ediție specială, 07/vol. 1, p. 234) — Întreruperi ale perioadelor de conducere, perioade de repaus zilnic și timp de lucru — Noțiune — Obligația de înregistrare — Timp petrecut pentru a se deplasa la locul de preluare a vehiculului în afara centrului de exploatare al întreprinderii — Centru de exploatare — Noțiune — Transportul conducătorului de către un terț

Dispozitivul

1. Noțiunea „centru de exploatare”, care figurează la punctul 21 și următoarele din Hotărârea din 18 ianuarie 2001, *Skills Motor Coaches și alții* (C-297/99), trebuie definită ca fiind locul concret de muncă al conducătorului auto, mai precis localul întreprinderii de transport pornind de la care acesta își efectuează în mod regulat activitatea și la care se întoarce la terminarea acesteia, în cadrul exercițiului normal al funcțiilor sale și fără a se conforma unor instrucțiuni speciale ale angajatorului său.
2. Aspectul că fie conducătorul auto în cauză se deplasează singur la locul în care trebuie să preia un vehicul echipat cu aparatură de înregistrare, fie este transportat în acel loc de o altă persoană nu influențează calificarea duratei deplasării prin prisma noțiunii „repaus” în sensul articolului 1 punctul 5 din Regulamentul (CEE) nr. 3820/85 al Consiliului din 20 decembrie 1985 de armonizare a anumitor dispoziții din domeniul social privind transportul rutier.

(¹) JO C 129, 6.6.2009.

Recurs introdus la 23 septembrie 2009 de către Constantin Hârsulescu împotriva ordonanței Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 22 iulie 2009 în cauza T-234/09, Hârsulescu/România

(Cauza C-374/09 P)

(2010/C 161/20)

Limba de procedură: română

Părțile

Recurrent: Constantin Hârsulescu (reprezentant: C. Stanciu)

Cealaltă parte în proces: România

Prin ordonanța din 4 martie 2010, Curtea de Justiție (Camera a cincea) a respins recursul.

Recurs introdus la 1 martie 2010 de Solvay SA împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 17 decembrie 2009 în cauza T-57/01, Solvay/Comisia

(Cauza C-109/10 P)

(2010/C 161/21)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurrentă: Solvay SA (reprezentanți: P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii atacate din 17 decembrie 2009;
- în consecință, reexaminarea acțiunii în ceea ce privește aspectele anulate și anularea, în tot sau în parte, a Deciziei Comisiei din 13 decembrie 2000, potrivit dezvoltării motivelor avute în vedere;
- anularea amenzii de 19 milioane de euro sau, în caz contrar, reducerea substanțială a acesteia cu titlu de reparație a prejudiciului grav suferit de recurentă ca urmare a duratei excesive a procedurii;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate în recurs, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate în procedura desfășurată la Tribunal.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă nouă motive.

Prin intermediul primului motiv, care cuprinde cinci aspecte, recurenta invocă o încălcare a dreptului de judecare a cauzei într-un termen rezonabil, în măsura în care Decizia 2003/6/CE a Comisiei din 13 decembrie 2000 (¹) ar fi fost adoptată la mai mult de zece ani de la inițierea acțiunilor sau, cel puțin, de la inițierea procedurii prin notificarea obiecțiunilor Comisiei către recurentă. În special, Solvay critică Tribunalul întrucât nu a apreciat global termenul pentru a include atât etapa administrativă, cât și cea jurisdicțională a procedurii (primul aspect), nu

a luat în considerare durata procedurii desfășurate la Tribunal (al doilea aspect), a supus sancționarea depășirii termenului rezonabil condiției demonstrării unei atingeri efective a dreptului său la apărare, deși cele două principii sunt independente și distincte (al treilea aspect), s-a pronunțat în sensul că, în speță, o asemenea atingere era inexistentă (al patrulea aspect) și a denaturat situația de fapt din cauză în sensul că Tribunalul a considerat că recurenta ar fi renunțat la solicitarea, cu titlu subsidiar, de reducere a amenzii ca urmare a depășirii termenului rezonabil (al cincilea aspect), deși recurenta ar fi solicitat expres anularea sau cel puțin reducerea amenzii pentru acest motiv.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, care cuprinde trei aspecte, Solvay invocă o încălcare a articolelor 14 și 20 ale Regulamentului nr. 17/62 al Consiliului⁽²⁾ întrucât Tribunalul a admis folosirea de către Comisie, în cadrul unei proceduri inițiate în temeiul articolului 102 TFUE, a unor documente reținute în cursul investigațiilor efectuate în temeiul articolului 101 TFUE referitoare la o eventuală participare la înțelegeri și/sau la practici concertate (primul aspect). De asemenea, recurenta critică Tribunalul întrucât acesta a admis că au fost folosite împotriva sa de Comisie documente colectate aleatoriu, deși, în acea perioadă, în lipsa unor bănueli Comisia nu putea efectua o investigație având ca obiect colectarea acelor documente (al doilea aspect). În sfârșit, recurenta critică Tribunalul întrucât a denaturat situația de fapt din cauză, admitând existența unei similitudini materiale între faptele ce trebuiau identificate potrivit obiectivului deciziei de investigare și cele care au stat la baza sancționării sale (al treilea aspect).

Prin intermediul celui de al treilea motiv, care cuprinde șase aspecte, recurenta invocă încălcarea dreptului la apărare de către Tribunal întrucât acesta i-a fi impus să demonstreze că înscrisurile de la dosar, pierdute de Comisie, ar fi putut fi utile în apărarea sa (primul aspect). Astfel, în lipsa oricărei examinări provizorii a dosarului, nu se putea exclude din oficiu că documentele în discuție au putut influența decizia Comisiei (al doilea și al treilea aspect). În sfârșit, recurenta contestă aprecierea Tribunalului potrivit căreia nu ar fi demonstrat că înscrisurile dispărute ar fi putut avea utilitate pentru apărarea sa în ceea ce privește existența unei poziții dominante (al patrulea aspect), reducerea acordată grupului Saint-Gobain (al cincilea aspect) și definirea pieței geografice relevante (al șaselea aspect).

Prin intermediul celui de al patrulea motiv, Solvay invocă o încălcare a dreptului la apărare, a normelor în materia sarcinii probei și a prezumției de nevinovăție întrucât Tribunalul a decis că înscrisurile pierdute din dosar nu i-ar fi fost utile în apărare, deși este suficient ca aceste înscrisuri să-i fi dat mai degrabă dreptul de a susține motive formulate în prealabil decât de a formula motive noi (primul aspect) și să fi reprezentat o posibilitate, chiar redusă, de influențare a sensului deciziei atacate (al doilea aspect).

Prin intermediul celui de al cincilea motiv, recurenta critică încălcarea dreptului de a fi audiată după anularea de către Tribunal a unei prime decizii prin care i s-a aplicat o amendă și prealabil adoptării de către Comisie a deciziei atacate. Astfel, hotărârea atacată nu răspunde acțiunii sale în anulare și refuză recunoașterea obligației Comisiei de a audia întreprinderea în cauză atunci când o neregularitate de procedură care a afectat măsurile pregătitoare a fost constatată printr-o hotărâre anterioară a Tribunalului.

Prin intermediul celui de al șaselea motiv, societatea recurentă critică Tribunalul pentru încălcarea articolului 102 TFUE și pentru neîndeplinirea obligației sale de motivare, prin validarea unei definiții alternative a pieței geografice relevante în funcție de o piață de dimensiune comunitară sau de piețe naționale.

Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, Solvay critică, în raport cu obligația de motivare și cu articolul 102 TFUE, aprecierea Tribunalului din hotărârea atacată referitoare la poziția dominantă potrivit căreia piața relevantă este de dimensiune comunitară (primul aspect) sau națională (al doilea aspect). În plus, recurenta critică Tribunalul întrucât nu a luat în considerare împrejurările excepționale care demonstrează lipsa unei poziții dominante (al treilea aspect).

Prin intermediul celui de al optulea motiv, recurenta invocă încălcarea articolului 102 TFUE și o nemotivare întrucât Tribunalul a considerat că reducerea de 1,5 % acordată grupului Saint-Gobain constituia un rabat de fidelitate ce influența condițiile de concurență.

Prin intermediul celui de al nouălea motiv, recurenta critică o nemotivare și o încălcare a articolului 102 TFUE întrucât Tribunalul constată existența unei practici discriminatorii ce rezultă din sistemul de rabaturi acordate partenerilor comerciali, chiar în lipsa unui control destinat investigării aspectului dacă acea practică a creat sau nu a creat un dezavantaj concurențial între clienții furnizorului dominant (primul aspect). În sfârșit, Solvay critică Tribunalul întrucât nu a luat în considerare partea redusă, reprezentată de carbonatul de sodiu, din costurile suportate de clienții săi (al doilea aspect).

⁽¹⁾ Decizia 2003/6/CE a Comisiei din 13 decembrie 2000 privind o procedură de aplicare a articolului 82 [CE] (cazul COMP/33.133 — C: Carbonat de sodiu — Solvay) (JO 2003 L 10, p. 10).

⁽²⁾ Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3).

Recurs introdus la 1 martie 2010 de Solvay SA împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 17 decembrie 2009 în cauza T-58/01, Solvay/Comisia

(Cauza C-110/10 P)

(2010/C 161/22)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Solvay SA (reprezentanți: P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Conexarea prezentei cauze la recursul introdus de recurentă împotriva Hotărârii Tribunalului din 17 decembrie 2009 în cauza T-57/01;
- anularea hotărârii atacate din 17 decembrie 2009;
- în consecință, reexaminarea acțiunii în ceea ce privește aspectele anulate și anularea în tot a Deciziei Comisiei din 13 decembrie 2000;
- anularea amenzii de 2,25 milioane de euro sau, în caz contrar, reducerea substanțială a acesteia cu titlu de reparație a prejudiciului grav suferit de recurentă din cauza duratei excesive a procedurii;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate în recurs, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate în procedura desfășurată la Tribunal.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă trei motive.

Prin intermediul primului motiv, care cuprinde cinci aspecte, recurenta invocă o încălcare a dreptului de judecare a cauzei într-un termen rezonabil. În special, Solvay critică Tribunalul întrucât nu a apreciat global termenul pentru a include atât etapa administrativă, cât și cea jurisdicțională a procedurii (primul aspect), nu a luat în considerare durata procedurii desfășurate la Tribunal (al doilea aspect), a supus sancționarea depășirii termenului rezonabil condiției demonstrării unei atingeri efective a dreptului său la apărare, deși cele două principii sunt independente și distincte (al treilea aspect), s-a pronunțat în sensul că, în speță, o asemenea atingere era inexistentă (al patrulea aspect) și a denaturat situația de fapt din cauză în sensul că Tribunalul a considerat că recurenta ar

fi renunțat la solicitarea, cu titlu subsidiar, de reducere a amenzii ca urmare a depășirii termenului rezonabil (al cincilea aspect), deși recurenta a solicitat expres anularea sau cel puțin reducerea amenzii pentru acest motiv.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, care cuprinde cinci aspecte, recurenta invocă încălcarea de către Tribunal a dreptului la apărare întrucât a impus să se demonstreze că înscrisurile de la dosar, pierdute de Comisie, ar fi putut fi utile în apărarea sa (primul aspect). Astfel, în lipsa oricărei examinări provizorii a dosarului, nu se poate exclude din oficiu că documentele în discuție au putut influența decizia Comisiei (al doilea și al treilea aspect). De asemenea, recurenta critică Tribunalul întrucât, în hotărârea atacată, s-a pronunțat în sensul că recurenta nu demonstrează că înscrisurile dispărute ar fi putut avea utilitate pentru apărarea sa întrucât recurenta nu invocase la Tribunal un motiv prin care să conteste existența acordului, putând proceda astfel chiar în lipsa accesului la dosar, deși recurenta formulase acest motiv în fața Comisiei, nemaiputând fi stabilit conținutul documentelor pierdute (al patrulea aspect). În sfârșit, recurenta critică Tribunalul întrucât a negat orice interes privind înscrisurile pierdute pentru motivul că respinsese deja motivul de drept substanțial formulat de recurentă în ceea ce privește lipsa vreunui efect asupra comerțului dintre statele membre, deși nu cunoaște conținutul înscrisurilor pierdute și că, prin urmare, nu poate exclude că acestea ar fi permis recurente să formuleze argumente suplimentare, chiar motive noi în totalitate, atât cu privire la dreptul substanțial, cât și cu privire la cuantumul amenzii sau la legalitatea procedurii (al cincilea aspect).

Prin intermediul celui de al treilea și ultim motiv, recurenta critică încălcarea dreptului său de a fi audiată după anularea de către Tribunal a unei prime decizii prin care i s-a aplicat o amendă și prealabil adoptării de către Comisie a deciziei atacate. Astfel, hotărârea atacată nu răspunde acțiunii sale în anulare și refuză recunoașterea obligației Comisiei de a audia între-prinderea în cauză atunci când, printr-o hotărâre anterioară a Tribunalului, s-a constatat o neregularitate de procedură care a afectat măsurile pregătitoare.

Recurs introdus la 8 martie 2010 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia) pronunțate la 15 decembrie 2009 în cauza T-156/04, Électricité de France (EDF)/Comisia

(Cauza C-124/10 P)

(2010/C 161/23)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: E. Gippini Fournier, B. Stromsky și D. Grespan, agenți)

Celelalte părți în proces: Électricité de France (EDF), Republica Franceză, Iberdrola SA

Concluziile recurente

- Anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Uniunii Europene (Camera a treia) din 15 decembrie 2009, notificată Comisiei la 16 decembrie 2009, în cauza T-156/04, EDF/Comisia, în măsura în care prin aceasta:
 - au fost anulate articolele 3 și 4 din Decizia (C 2003/4637) Comisiei din 16 decembrie 2003 privind măsuri de ajutor în favoarea EDF și a sectorului industriei energiei electrice și a gazelor (C 68/2002, N 504/2003 și C 25/2003);
 - obligarea Comisiei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de Électricité de France (EDF);
- trimiterea cauzei la Tribunal pentru o nouă examinare;
- soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

Motivele și principalele argumente

Comisia Europeană invocă două motive în susținerea recursului.

Prin intermediul primului motiv, aceasta susține că Tribunalul a denaturat faptele aflate la originea litigiului. Astfel, contrar celor indicate în hotărârea atacată, Republica Franceză nu ar fi efectuat conversia unei creanțe fiscale în capital, ci doar ar fi acordat în favoarea EDF un ajutor sub forma unei scutiri de impozit pe profit. Recapitalizarea EDF, în sine, nu ar fi fost considerată în decizia anulată drept ajutor de stat, numai incidența sa fiscală ar fi fost calificată în acest mod de către Comisie.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, care cuprinde patru aspecte, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept considerând acțiunile guvernului francez din speță drept un comportament al unui investitor privat avizat în economia de piață.

În primul rând, recurenta contestă aprecierea Tribunalului potrivit căreia distincția dintre statul acționar și statul care exercită puterea publică ar depinde în principal de obiectivul urmărit de stat — în speță recapitalizarea EDF —, iar nu de elemente obiective și verificabile. Astfel, pe de o parte, Curtea ar fi amintit în mod repetat că articolul 87 alineatul (1) CE nu distinge în funcție de cauzele și de obiectivele intervențiilor statului. Pe de altă parte, un criteriu întemeiat pe intenția statului ar fi extrem de neadecvat pentru aprecierea existenței unui ajutor de stat în măsura în care un astfel de criteriu este, prin natura sa, subiectiv și supus interpretărilor.

În al doilea rând, Comisia reproșează Tribunalului că nu și-a întemeiat analiza pe studiul comparativ, pe de o parte, al comportamentului pe care l-ar fi adoptat în împrejurări similare un operator privat avizat, lipsit de privilegii, și, pe de altă parte, al comportamentului statului francez în speță, stat care își exercită prerogativele de putere publică.

În al treilea rând, recurenta susține că hotărârea atacată nu a respectat principiul egalității de tratament între întreprinderi publice și întreprinderi private, permițând astfel un tratament fiscal mai favorabil al statului, inclusiv în societăți în care statul nu este unicul acționar.

În fine, potrivit Comisiei, Tribunalul nu ar fi respectat normele care reglementează repartizarea sarcinii probei în ceea ce privește aplicabilitatea principiului investitorului privat avizat în economia de piață și în același timp ar fi ținut cont de elemente ulterioare datei adoptării deciziei anulate.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundespatentgericht (Germania) la 9 martie 2010 — Merck & Co Inc/Deutsches Patent- und Markenamt

(Cauza C-125/10)

(2010/C 161/24)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundespatentgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Merck & Co Inc

Pârât: Deutsches Patent- und Markenamt

Întrebarea preliminară

1. Poate fi eliberat un certificat suplimentar de protecție pentru medicamente ⁽¹⁾ în cazul în care perioada scursă între data depunerii cererii de brevet de bază și data primei autorizații de introducere pe piață în Comunitate, este mai mică de cinci ani?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) Nr. 469/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 mai 2009 privind certificatul suplimentar de protecție pentru medicamente (versiunea codificată); JO L 152, p. 1

Acțiune introdusă la 15 martie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei**(Cauza C-134/10)**

(2010/C 161/25)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Nijenhuis și C. Vrignon, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că prin netranspunerea corectă a articolului 31 din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) ⁽¹⁾, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive și al articolului 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia Europeană invocă trei motive în susținerea acțiunii formulate, criticând lipsa caracterului proporțional al legislației naționale atacate, în special în ceea ce privește procedura și criteriile pentru desemnarea canalelor de radio și de televiziune care beneficiază de regimul de difuzare denumit „must carry”.

În primul rând, Comisia reproșează pârâtului faptul că nu a stabilit în mod clar și previzibil obiectivele de interes general care permit acordarea acestui regim. Astfel, organismele de radiodifuziune nu ar fi în măsură să cunoască în prealabil natura și conținutul condițiilor care trebuie îndeplinite și ale obligațiilor de serviciu public care le revin.

În al doilea rând, Comisia critică în același timp lipsa de transparență în ceea ce privește desfășurarea procedurii de autorizare, puterea discreționară sporită a autorităților întrucât legislația națională pare să impună organismelor vizate difuzarea tuturor canalelor pe care le difuzează și nu numai a canalelor care urmăresc obiectivele de interes general vizate, precum și caracterul discriminatoriu al cerinței privind stabilirea acestor organisme pe teritoriul național.

În al treilea rând, reclamanta invocă în sfârșit nerespectarea domeniului de aplicare al articolului 31 din directiva privind serviciul universal în ceea ce privește condiționarea difuzării de existența unui număr semnificativ de utilizatori finali ai rețelelor de comunicații.

⁽¹⁾ JO L 108, p. 51, Ediție specială 13/vol. 35. p. 213.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Curtea de Apel Târgu-Mureș (România) la data de 15 martie 2010 — Daniel Ionel Obreja/Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Mureș, Administrația Fondului pentru Mediu**(Cauza C-136/10)**

(2010/C 161/26)

*Limba de procedură: română***Instanța de trimitere**

Curtea de Apel Târgu-Mureș

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Daniel Ionel Obreja

Pârâți: Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Mureș, Administrația Fondului pentru Mediu

Întrebările preliminare

1. Se poate considera că prin instituirea unei taxe de poluare, în perioada 01.07.2008 până la 15.12.2008, prin legislația relevantă internă adoptată de România (Ordonanța de Urgență nr. 50/2008) sunt satisfăcute în primul rând principiile de uniune vamală și de evitare a dublei impozitări, astfel cum sunt prevăzute de art. 23, 25 și 90 [TCE], în sensul în care aceste dispoziții din tratat permit instituirea unei taxe de poluare în scopul prevăzut de legiuitorul român în preambulul Ordonanței de Urgență nr. 50/2008, scop care este prevăzut și în art. 174 [TCE] și următoarele: asigurarea protecției mediului prin realizarea unor programe și proiecte pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile limită prevăzute de legislația comunitară în domeniu? Cu alte cuvinte, mai concret: prin instituirea unei taxe de poluare într-un stat membru al Uniunii Europene, la prima înmatriculare, pentru autoturisme, noi sau second hand, aduse din alt stat membru în primul stat membru, se poate considera că dispozițiile art. 174 [TCE] și următoarele nu au justificare aplicarea art. 23, 25 și 90 din același tratat?

2. Se poate considera că dacă un astfel de vehicul a fost supus unei taxe similare, respectiv taxă de poluare (în același conținut ideatic și cu același scop, respectiv de respectare a mediului conform principiilor și obiectivelor descrise de art. 174 [TCE] și următoarele), într-un stat membru, cu ocazia primei înmatriculări în alt stat membru se poate institui o astfel de taxă de poluare, cu aceleași obiective prevăzute de art. 174 și următoarele din tratat, deși anterior a mai fost supus unei taxe de poluare într-un alt stat membru?
3. În fine, în ideea contrară, că un astfel de autovehicul nu a fost supus într-un alt stat membru unei taxe de poluare (pentru că fie nu există această taxă, fie din alte motive), dar la o înmatriculare succesivă într-un alt stat membru, spre exemplu România unde se percepe o astfel de taxă, se percepe la prima înmatriculare într-un asemenea stat taxa de poluare, se poate considera, într-o asemenea ipoteză, că se încalcă principiile uniunii vamale sau a unei protecții interne indirecte prevăzute de art. 23, 25 și 90 ?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hof van Cassatie van België (Belgia) la 17 martie 2010 — Greenstar-Kanzi Europe NV/Jean Hustin și Jo Goossens

(Cauza C-140/10)

(2010/C 161/27)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hof van Cassatie van België

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Greenstar-Kanzi Europe NV

Pârâți: Jean Hustin și Jo Goossens

Întrebările preliminare

1. Articolul 94 din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 ⁽¹⁾ al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 873/2004 ⁽²⁾ al Consiliului din 29 aprilie 2004, coroborat cu articolul 11 alineatul (1), cu articolul 13 alineatele (1)-(3), cu articolul 16, cu articolul 27 și cu articolul 104 din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 menționat anterior trebuie interpretat în sensul că titularul sau posesorul de licență poate să formuleze o acțiune în contrafacere împotriva oricărei persoane care efectuează anumite acte în legătură cu un material ce a fost vândut sau cesionat acesteia din urmă de o persoană care deține o licență de exploatare dacă nu au fost respectate

limitările prevăzute, pentru situația vânzării aceluia material, în contractul de licență încheiat între deținătorul licenței de exploatare și titularul protecției comunitare a soiurilor de plante?

2. În cazul unui răspuns afirmativ, este relevant pentru aprecierea încălcării protecției comunitare faptul că persoana care efectuează actele menționate mai sus cunoaște sau ar fi trebuit să cunoască limitările astfel impuse în contractul de licență menționat?

⁽¹⁾ JO L 227, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 15, p. 197.

⁽²⁾ JO L 162, p. 38, Ediție specială, 03/vol. 58, p. 165.

Acțiune introdusă la 16 martie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Țărilor de Jos

(Cauza C-141/10)

(2010/C 161/28)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: V. Kreuschitz și M. van Beek, agenți)

Pârât: Regatul Țărilor de Jos

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor măsurilor necesare în vederea abrogării legislației potrivit căreia anumite prestații de securitate socială nu se plătesc resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos, Regatul Țărilor de Jos nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 alineatul (2) litera (a), al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, precum și al articolelor 45-48 TFUE;

— obligarea Regatului Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Parlamentul European a solicitat recent în repetate rânduri informații din partea Comisiei privind resortisanți portughezi care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere situate pe platforma continentală olandeză și au reședința în Portugalia, însă nu beneficiază de aceleași condiții de încadrare în muncă și de aceeași protecție socială precum lucrătorii care au reședința în Țările de Jos.

2. În consecință, în conformitate cu articolul 226 CE (în prezent articolul 258 TFUE), Comisia a trimis Țărilor de Jos o scrisoare și un aviz motivat. În acestea Comisia a susținut că, în opinia sa, legislația Țărilor de Jos în materie de securitate socială ar trebui să se aplice și resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos. Refuzul autorităților olandeze de a acorda acestor persoane prestații de securitate socială este incompatibil cu Titlul II din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71, în special cu articolul 13 alineatul (2) litera (a) și cu articolul 3 alineatul (1) din acesta precum și cu articolele 39-42 CE (în prezent articolele 45-48 TFUE).
3. Până în prezent, Țările de Jos nu au adoptat încă toate măsurile în vederea abrogării legislației naționale potrivit căreia anumite prestații de securitate socială nu se plătesc resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos.
4. În temeiul considerațiilor precedente Comisia concluzionează că prin refuzul de a plăti anumite prestații de securitate socială resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos, acesta din urmă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 alineatul (2) litera (a) și al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71, precum și al articolelor 45-48 TFUE.

(¹) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hof van Beroep te Brussel la 29 martie 2010 — Express Line NV/Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Cauza C-148/10)

(2010/C 161/29)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hof van Beroep te Brussel

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Express Line NV

Pârât: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile Directivei 97/67/CE (¹) din [15] decembrie 1997, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/39/CE (²), și în special, dar nu exclusiv, articolul 19 din aceasta trebuie interpretate, în special în raport cu modificările aduse prin Directiva 2008/6/CE (³), care trebuie transpuse în dreptul intern până cel târziu la 31 decembrie 2010, în sensul că statele membre nu au posibilitatea să prevadă obligativitatea unui sistem extern de reclamații pentru furnizorii de servicii poștale neuniversale pentru motivul că:
 - (i) în ceea ce privește procedurile de reclamație aplicabile în vederea protejării utilizatorilor serviciilor poștale, directiva realizează o armonizare completă; sau pentru motivul că:
 - (ii) această obligație a fost impusă prin Directiva 2002/39/CE numai în ceea ce privește furnizorul serviciului universal și, după intrarea în vigoare a Directivei 2008/6/CE, în ceea ce privește toți furnizorii de servicii universale, în condițiile în care, potrivit articolului 19 alineatul (1) al [treilea] paragraf din [Directiva 97/67/CE, astfel cum a fost modificată prin] Directiva 2008/6/CE, statele membre pot numai să încurajeze, iar nu să impună dezvoltarea unor proceduri independente de soluționare a litigiilor între furnizorii de servicii poștale altele decât serviciile universale și utilizatorii finali.

2. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este că Directiva poștală nu se opune, în sine, posibilității ca statele membre să impună furnizorilor de servicii poștale neuniversale un sistem extern de soluționare a reclamațiilor precum cel prevăzut la articolul 19 alineatul (2) primul paragraf în ceea ce privește furnizorii de servicii poștale universale, principiile referitoare la libera circulație a serviciilor (articolul 49 CE și următoarele, devenit în prezent articolul 56 TFUE și următoarele) trebuie interpretate în sensul că restricțiile aduse liberei circulații a serviciilor de un stat membru pe baza unor motive imperative de interes general referitoare la protecția consumatorilor, restricții potrivit cărora furnizorii de servicii poștale neuniversale sunt supuși în mod obligatoriu sistemului extern de soluționare a reclamațiilor prevăzut la articolul 19 alineatul (2) primul paragraf în ceea ce privește furnizorii de servicii poștale universale, sunt compatibile cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene chiar dacă, în cadrul aplicării sistemului de soluționare a reclamațiilor în cauză, nu se face nicio distincție între reclamațiile care provin de la consumatori și cele care provin de la alți utilizatori finali,

în condițiile în care marea majoritate a utilizatorilor acestor servicii (în speță, servicii de curierat expres și servicii de mesagerie) sunt utilizatori profesioniști?

- (¹) Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind normele comune pentru dezvoltarea pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității și îmbunătățirea calității serviciului (JO 1998, L 15, p. 14, Ediție specială, 06/vol. 3, p. 12).
- (²) Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 10 iunie 2002 de modificare a Directivei 97/67/CE privind continuarea deschiderii spre concurență a serviciilor poștale ale Comunității (JO L 176, p. 21, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 178).
- (³) Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 20 februarie 2008 de modificare a Directivei 97/67/CE cu privire la realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității (JO L 52, p. 3).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) la 29 martie 2010 — Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)/Beneo Orafti SA

(Cauza C-150/10)

(2010/C 161/30)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal de première instance de Bruxelles

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Pârâtă: Beneo Orafti SA

Întrebările preliminare

1. Cotele tranzitorii atribuite unei întreprinderi producătoare de zahăr pe baza articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 493/2006 al Comisiei (¹) sunt scutite de regimul temporar de restructurare stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 320/2006 al Consiliului (²) și prin Regulamentul (CE) nr. 968/2006 al Comisiei (³) de stabilire a măsurilor de aplicare, dat fiind faptul că aceste cote:

a) nu se supun plății valorii temporare de restructurare;

b) nu beneficiază de plata ajutoarelor de restructurare și

- c) nu sunt cote în sensul Regulamentului (CE) nr. 320/2006 al Consiliului astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 6 din acest regulament?

2. Chiar dacă răspunsul la întrebarea precedentă este negativ, cotele tranzitorii sunt cote complete, independente de cotele de bază obișnuite, dat fiind faptul că:

a) cotele tranzitorii sunt atribuite pe baza articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 493/2006 al Comisiei, iar nu pe baza articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 318/2006 al Consiliului (⁴).

b) criteriile de atribuire ale cotelor tranzitorii sunt diferite de criteriile de atribuire ale cotelor de bază obișnuite și

c) cotele tranzitorii sunt măsuri tranzitorii destinate să faciliteze tranziția de la fostul regim al pieței zahărului către noul regim al acestei piețe a Comunității și, în consecință, nu se aplică, în principiu, decât pentru anii de comercializare 2006-2007?

3. Dacă răspunsul la una dintre cele două întrebări precedente (sau la amândouă) este afirmativ, o întreprindere producătoare de zahăr care a solicitat ajutor de restructurare pentru anii de comercializare 2006-2007 în conformitate cu articolul 3 din Regulamentul nr. 320/2006 al Consiliului are dreptul de a beneficia de o cotă tranzitorie atribuită pentru anii de comercializare 2006-2007 în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (CE) nr. 493/2006?

4. Dacă răspunsul la întrebarea precedentă este negativ, sancțiunea aplicată poate consta [într]-o recuperare a părții din ajutorul de restructurare acordat și o recuperare a cotei tranzitorii? Cum trebuie calculată valoarea recuperării prevăzută la articolul 26 alineatul (1) și sancțiunea prevăzută la articolul 27 din Regulamentul nr. 968 al Comisiei în cazul în care o întreprindere producătoare de zahăr a primit un ajutor de restructurare (pentru anii de comercializare 2006-2007) și și-a utilizat cota tranzitorie (pentru care nu a fost acordat niciun ajutor de restructurare)? Calculul acestei valori și al acestei sancțiuni trebuie să ia în considerare toate sau o parte din elementele următoare:

a) costurile suportate de întreprinderea producătoare de zahăr respectivă pentru dezafectarea instalațiilor sale de producție?

b) pierderile suportate de întreprinderea producătoare de zahăr respectivă ca urmare a renunțării sale la cota de bază obișnuită?

- c) faptul că cota tranzitorie este o măsură punctuală și tranzitorie care permite doar producția pentru anii de comercializare 2006-2007, dar care nu se aplică altor ani de comercializare (cu excepția cotei tranzitorii de zahăr)?
- d) calculul unei valori a recuperării care nu ia în considerare elementele menționate la literele a)-c) de mai sus constituie o încălcare a principiului proporționalității?
- 5) Făcând abstracție de întrebările precedente, când își produc efectele angajamentele asumate în temeiul unui plan de restructurare, cu alte cuvinte când devin obligatorii pentru solicitant?
- a) la începutul anului de comercializare pentru care solicitantul a prezentat cererea sa de acordare a ajutorului de restructurare?
- b) cu ocazia prezentării cererii către autoritatea națională competentă?
- c) cu ocazia notificării de către autoritatea națională competentă a împrejurării că cererea este considerată completă?
- d) cu ocazia notificării de către autoritatea națională competentă a împrejurării că cererea este considerată admisibilă pentru acordarea unui ajutor de restructurare?
- e) cu ocazia notificării de către autoritatea națională competentă a deciziei sale de acordare a unui ajutor de restructurare?
- 6) Dacă răspunsul la una dintre întrebările [1 și 2] (sau la ambele) este afirmativ, o întreprindere producătoare de zahăr căreia i-a fost atribuită o cotă tranzitorie pentru anii de comercializare 2006-2007 este autorizată să facă uz de această cotă pe parcursul anilor de comercializare chiar dacă acestei întreprinderi i s-a acordat un ajutor de restructurare în raport cu cota sa de bază obișnuită începând cu anii de comercializare 2006-2007?
- 7) Dacă răspunsul la întrebările [1, 2 și 6] este negativ, o autoritate națională competentă a unui stat membru, în caz de nerespectare a angajamentelor asumate în cadrul planului de restructurare este autorizată să cumuleze recuperarea ajutorului de restructurare cu sancțiunea în conformitate cu articolele 26 și 27 din Regulamentul (CE) nr. 968/2006 al Comisiei cu impunerea unei prelevări asupra

excedentului în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 967/2006 al Comisiei ⁽⁵⁾ sau acest cumul de sancțiuni încalcă principiile „non bis in idem”, al proporționalității și al nediscriminării?

- ⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 493/2006 al Comisiei din 27 martie 2006 de stabilire a măsurilor tranzitorii în cadrul reformei organizării comune a pieței în sectorul zahărului și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1265/2001 și (CE) nr. 314/2002 (JO L 89, p. 11, Ediție specială 03/vol. 71, p. 94).
- ⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 320/2006 al Consiliului din 20 februarie 2006 de instituire a unui regim temporar de restructurare a industriei zahărului în Comunitatea Europeană și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1290/2005 privind finanțarea politicii agricole comune (JO L 58, p. 42, Ediție specială 03/vol. 70, p. 118).
- ⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 968/2006 al Comisiei din 27 iunie 2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 320/2006 al Consiliului de instituire a unui regim temporar de restructurare a industriei zahărului în Comunitatea Europeană (JO L 176, p. 32, Ediție specială 03/vol. 73, p. 52).
- ⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 318/2006 al Consiliului din 20 februarie 2006 privind organizarea comună a piețelor în sectorul zahărului (JO L 58, p. 1, Ediție specială 03/vol. 70, p. 77).
- ⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 967/2006 al Comisiei din 29 iunie 2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 318/2006 al Consiliului privind producția peste cotă în sectorul zahărului (JO L 176, p. 22, Ediție specială 03/vol. 73, p. 42).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt (Belgia) la 31 martie 2010 — Dai Cugini NV/Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

(Cauza C-151/10)

(2010/C 161/31)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de tr privind imitere

Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Dai Cugini NV

Pârât: Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile naționale, în special prezumția prevăzută la articolul 22ter din Legea din 27 iunie 1969 de revizuire a Decretului-lege din 28 decembrie privind securitatea socială a lucrătorilor și articolul 171 din Legea-program din 27 aprilie 2007, în versiunile lor succesive, sunt compatibile cu prevederile dreptului comunitar și cu Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 ⁽¹⁾, mai precis cu clauza 5 punctul 1 litera (a) [din Acordul-cadru privind munca pe fracțiune de normă, cuprins în anexa la această directivă], potrivit căreia în contextul principiului nediscriminării între lucrătorii pe fracțiune de normă și

lucrătorii cu normă întreagă, în urma consultării cu partenerii sociali în conformitate cu legislațiile sau cu practicile naționale, statele membre ar trebui să identifice și să analizeze obstacolele de natură juridică sau administrativă care pot restrânge posibilitățile de lucru pe fracțiune de normă și, acolo unde este adecvat, să le elimine?

2. Dispozițiile naționale prin care se impune angajatorilor, în conformitate cu articolele 157-169 din Legea-program din 22 decembrie 1989, obligația de a elabora și de a păstra numeroase documente sociale și prin care nerespectarea dispozițiilor menționate se sancționează penal sau prin aplicarea de amenzi administrative și de sancțiuni civile, sunt compatibile cu prevederile dreptului comunitar și cu Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997, mai precis cu clauza 5 punctul 1 litera (a) [din Acordul-cadru privind munca pe fracțiune de normă, cuprins în anexa la această directivă], potrivit căreia în contextul principiului nediscriminării între lucrătorii pe fracțiune de normă și lucrătorii cu normă întreagă, în urma consultării cu partenerii sociali în conformitate cu legislațiile sau cu practicile naționale, statele membre ar trebui să identifice și să analizeze obstacolele de natură juridică sau administrativă care pot restrânge posibilitățile de lucru pe fracțiune de normă și, acolo unde este adecvat, să le elimine?

(¹) Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES (JO 1998, L 14, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 35).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Supreme Court of the United Kingdom la 2 aprilie 2010
— Williams și alții/British Airways plc

(Cauza C-155/10)

(2010/C 161/32)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court of the United Kingdom

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Williams și alții

Pârâtă: British Airways plc

Întrebările preliminare

- (i) Potrivit (a) articolului 7 din Directiva 93/104/CE a Consiliului (¹) și articolului 7 din Directiva 2003/88/CE a Consiliului (²) și (b) clauzei 3 din Acordul European anexat la Directiva 2000/79/CE a Consiliului (³): (1) în ce măsură, dacă este cazul, dreptul european definește sau stabilește cerințe privind natura și/sau nivelul plăților care trebuie efectuate în ceea ce privește perioadele de concediu anual plătit; și (2) în ce măsură, dacă este cazul, statele membre pot să determine modul de calcul al unor astfel de plăți?
- (ii) În special, este suficient ca, potrivit dreptului național și/sau potrivit practicii și/sau potrivit convențiilor colective și/sau potrivit clauzelor contractuale negociate între angajatori și lucrători, plata efectuată să permită și să încurajeze lucrătorul să efectueze și să se bucure, în adevăratul sens al acestor cuvinte, de concediul său anual și să nu implice niciun risc apreciabil ca lucrătorul să procedeze altfel?
- (iii) Ori se impune ca plata (a) să corespundă exact sau (b) să fie comparabilă în sens larg cu indemnizația „obișnuită” a lucrătorului?

În continuare, în situația unui răspuns afirmativ la întrebarea (iii) litera (a) sau (b):

- (iv) Măsura sau comparația relevantă este reprezentată de (a) indemnizația pe care lucrătorul ar fi câștigat-o în cursul respectivei perioade de concediu dacă ar fi lucrat, iar nu dacă s-ar fi aflat în concediu sau de (b) indemnizația pe care lucrătorul a câștigat-o în cursul altor perioade în care a lucrat și în caz afirmativ, care perioadă?
- (v) Cum ar trebui apreciată o indemnizație „obișnuită” sau „comparabilă” în împrejurări în care (a) remunerația unui lucrător atunci când acesta lucrează este majorată dacă și în măsura în care lucrătorul exercită o anumită activitate, (b) există o limită anuală ori o altă limită până la care sau o perioadă în care lucrătorul poate exercita o astfel de activitate și această limită a fost deja depășită sau aproape depășită în perioada sau perioadele în care este efectuat concediul anual, astfel încât lucrătorului nu i s-ar fi permis în realitate să exercite acea activitate dacă ar fi lucra, în loc să-și efectueze concediul?

(¹) Directiva 93/104/CE a Consiliului din 23 noiembrie 1993 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 307, p. 18).

(²) Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

(³) Directiva 2000/79/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 privind punerea în aplicare a Acordului European privind organizarea timpului de lucru al personalului mobil din aviația civilă, încheiat de Asociația companiilor europene de navigație aeriană (AEA), Federația europeană a lucrătorilor din transporturi (ETF), Asociația europeană a personalului tehnic navigant (ECA), Asociația europeană a companiilor aviatice din regiunile Europei (ERA) și Asociația internațională a liniilor aeriene rezervate în sistem charter (AICA) (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 302, p. 57, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 3).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 6 aprilie 2010 — Johan van Leendert Holding BV/Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

(Cauza C-158/10)

(2010/C 161/33)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Johan van Leendert Holding BV

Pârât: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Întrebarea preliminară

1. Articolele 56 TFUE și 57 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea prevăzută la articolul 2 din *Wed arbeid vreemdelingen* coroborat cu articolul 1e alineatul 1 litera c din decretul de aplicare a acestei legi, reglementare potrivit căreia este necesară eliberarea unui permis de încadrare în muncă pentru detașarea lucrătorilor în sensul articolului 1 alineatul (3) litera (b) din Directiva 96/71/CE ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO 1997, L 18, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 29).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Germania) la 2 aprilie 2010 — Gerhard Fuchs/Landul Hessen

(Cauza C-159/10)

(2010/C 161/34)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Gerhard Fuchs

Pârât: Landul Hessen

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile din *Hessisches Beamtengesetz* (Legea landului Hessen privind funcționarii publici) referitoare la limita de vârstă obligatorie în principiu pentru pensionarea funcționarilor se întemeiază pe un obiectiv de interes general în conformitate cu criteriile existente în dreptul Uniunii?

În această privință, se ridică mai ales următoarele întrebări:

Care sunt cerințele specifice pe care un astfel de obiectiv de interes general trebuie să le îndeplinească din punctul de vedere al dreptului Uniunii? Care ar fi celelalte aspecte pe care instanța de trimitere ar trebui să le examineze pentru a clarifica situația de fapt?

Interesul de a economisi resursele bugetare și de a limita costurile privind resursele umane — în speță, prin evitarea de noi recrutări și prin reducerea în acest fel a cheltuielilor de personal — constituie un obiectiv legitim în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE ⁽¹⁾?

Obiectivul unui angajator public de a planifica într-o anumită măsură plecările definitive ale funcționarilor poate fi considerat un obiectiv legitim de interes general, inclusiv atunci când fiecare angajator public căruia i se aplică *Hessisches Beamtengesetz* sau *Beamtenstatusgesetz* (Statutul funcționarilor) poate elabora și aplica propriile concepte de management al resurselor umane?

Interesul de a avea o „repartizare convenabilă pe categorii de vârstă” sau o „structură convenabilă a grupelor de vârstă” poate constitui un obiectiv de interes general, în pofida faptului că nu există în această privință norme generale sau dispoziții legale referitoare la ceea ce ar putea constitui o repartizare categorii de vârstă sau structură a grupelor de vârstă?

Crearea unor condiții de promovare pentru funcționarii deja angajați poate fi considerată un obiectiv legitim de interes general în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE?

În măsura în care urmăresc evitarea litigiilor cu angajații mai în vârstă cu privire la capacitatea acestora de a-și mai exercita funcțiile, dispozițiile privind limita de vârstă urmăresc un obiectiv legitim de interes general?

Interesul general prevăzut la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE presupune un concept de politică de ocupare a forței de muncă care nu se limitează la angajatorii publici și/sau privați individuali? În cazul unui răspuns afirmativ, care trebuie să fie gradul de uniformitate și de obligativitate al acestui concept?

Ar putea de fapt angajatorii publici și/sau privați individuali să urmărească obiective de interes general pentru categorii de angajați, limitate în speță la funcționarii cărora li se aplică Hessisches Beamtenengesetz, în temeiul unor dispoziții privind limita de vârstă cu un domeniu de aplicare atât de restrâns?

În ce condiții poate fi considerat de interes general, potrivit articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE, obiectivul — legitim, dar nu obligatoriu — urmărit de angajatorii individuali de a ocupa prin noi recrutări, eventual după promovarea angajaților aflați deja în serviciu, posturile eliberate prin pensionare? În afara declarațiilor cu caracter general potrivit cărora reglementarea urmărește acest obiectiv, interesul general trebuie să decurgă și din statistici sau din alte constatări din care să se poată deduce că acest obiectiv este suficient de serios și că poate fi realizat în mod concret?

2. Ce condiții trebuie să fie îndeplinite pentru ca o limită de vârstă în sensul Hessisches Beamtenengesetz să fie adecvată și aptă să realizeze obiectivul urmărit?

Sunt necesare analize mai detaliate pentru a determina raportul dintre numărul — previzibil — de funcționari care doresc să continue să lucreze după atingerea limitei de vârstă și numărul celor care, la atingerea limitei de vârstă, primesc o pensie întreagă și care, în consecință, doresc în mod cert să părăsească serviciul? În această situație, nu ar trebui să se acorde prioritate pensionărilor la cerere față de pensionările din oficiu, în măsura în care prin reducerea cuantumului pensiei, dacă este acordată înainte de atingerea vârstei legale, se evită supraîncărcarea bugetului de pensii și, prin aceasta, costurile aferente privind resursele umane (pensionarea la cerere reprezentând, față de cea din oficiu, un regim mai adecvat și, în practică, cu nimic mai prejos aptă să realizeze obiectivul urmărit)?

Poate fi adecvat și necesar să se întrerupă în mod automat, pe baza unei prezumții irefragabile de lipsă a capacității de îndeplinire a atribuțiilor, raportul de serviciu al funcționarilor care au împlinit o anumită vârstă înaintată, în speță 65 de ani?

Este adecvat ca menținerea în funcție, posibilă în sine, în orice caz, până la împlinirea vârstei de 68 de ani, să depindă exclusiv de interesele speciale ale angajatorului public, iar în lipsa unor astfel de interese să se înceteze raportul de muncă, fără să existe vreo posibilitate juridică de reintegrare în funcție?

Atunci când o dispoziție privind limita de vârstă care, în loc să se limiteze, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2000/78/CE, să prevadă condițiile de obținere a

unei pensii integrale, conduce la pensionarea din oficiu, trebuie să se considere că această dispoziție afectează într-o măsură nejustificată interesele persoanelor mai în vârstă, în raport cu cele ale persoanelor mai tinere, interese care, în principiu, nu sunt mai importante?

Dacă obiectivul de a facilita recrutările și/sau promovările este considerat legitim, care sunt în fapt cerințele specifice care trebuie îndeplinite pentru a demonstra în ce măsură sunt exploatate cu adevărat toate posibilitățile corespunzătoare, de oricare angajator public individual care aplică limita de vârstă sau de toți angajatorii publici cărora li se aplică reglementarea legală, care fac sau nu fac parte din piața generală a forței de muncă?

Având în vedere lacunele de ordin demografic deja perceptibile pe piața forței de muncă și apariția iminentă a unui necesar de personal cu diverse calificări, inclusiv în serviciul public federal și al landurilor, este adecvat și necesar ca funcționarii apti de muncă care doresc să își continue activitatea să fie obligați să părăsească funcția publică, în pofida apariției unei necesități considerabile de personal, pe care piața forței de muncă nu va fi cu adevărat în măsură să o acopere? Sunt necesare în această privință date privind fiecare sector al pieței forței de muncă, care ar trebui eventual colectate ulterior?

3. Care sunt cerințele de coerență pe care trebuie să le îndeplinească dispozițiile privind limita de vârstă prevăzute de legislația landului Hessen și, eventual, legislația germană la nivel federal?

Se poate considera că nu există o contradicție între articolul 50 alineatul 1 și articolul 50 alineatul 3 din Hessisches Beamtenengesetz, atât timp cât prelungirea raportului de muncă peste limita de vârstă depinde în mod exclusiv de interesele angajatorului public?

Este posibil, eventual, să se interpreteze articolul 50 alineatul 3 din Hessisches Beamtenengesetz în conformitate cu directiva în sensul că, pentru evitarea unei discriminări neadecvate pe motiv de vârstă, trebuie întotdeauna prelungit raportul de muncă în cazul în care nu există motive de serviciu care să împiedice acest lucru? Care sunt cerințele pe care ar trebui să le îndeplinească un astfel de motiv de serviciu? Trebuie să se prezume în această privință că interesele de serviciu impun menținerea raportului de muncă, atunci când, în caz contrar, s-ar ajunge la o discriminare nejustificabilă pe motive de vârstă?

În ce mod ar putea o astfel de interpretare a articolului 50 alineatul 3 din Hessisches Beamtenengesetz să permită continuarea sau reînnoirea statutului de funcționar a reclamantului, în pofida faptului că acesta a pierdut între timp calitatea respectivă? Este necesar ca în această ipoteză să fie înlăturată aplicarea articolului 50 alineatul 1 din Hessisches Beamtenengesetz, în orice caz, până la împlinirea vârstei de 68 de ani?

Este adecvat și necesar, pe de o parte, să se împiedice pensionările la cerere începând de la împlinirea vârstei de 60 de ani și, respectiv, de 63 de ani, printr-o reducere durabilă a cuantumului pensiei, iar, pe de altă parte, să se excludă prelungirea, la cerere, a raportului de muncă după împlinirea vârstei de 65 de ani, cu excepția cazului în care angajatorul public manifestă în mod excepțional un interes special pentru această prelungire?

Existența unor dispoziții mai avantajoase pentru persoanele mai în vârstă cu normă parțială, pe de o parte, și pentru funcționarii angajați pe durată determinată, pe de altă parte, înlătură caracterul adecvat și necesar al limitei de vârstă prevăzute la articolul 50 alineatul 1 din Hessisches Beamtenengesetz?

Cum trebuie apreciate, din punctul de vedere al coerenței, diferitele reglementări din dreptul funcției publice, din dreptul muncii și din dreptul securității sociale care, pe de o parte, urmăresc o majorare durabilă a vârstei care conferă dreptul la pensie integrală, și, pe de altă parte, interzic concedierea motivată de împlinirea vârstei prevăzute pentru pensionarea normală pentru limită de vârstă impunând încetarea raportului de muncă pentru persoanele care au împlinit această vârstă?

Are vreo importanță, din punctul de vedere al coerenței, faptul că o majorare progresivă a limitelor de vârstă în domeniul securității sociale și al funcției publice a statului federal și a anumitor landuri servește în primul rând interesul salariaților de a li se aplica cât mai târziu posibil condiții mai stricte de obținere a unei pensii integrale pentru limită de vârstă în sectorul public sau privat? Aceste întrebări trebuie considerate lipsite de relevanță întrucât nu există încă, pentru funcționarii cărora li se aplică Hessisches Beamtenengesetz, o majorare a limitei de vârstă, deși această creștere este iminentă pentru agenții contractuali?

(¹) Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Germania) la 2 aprilie 2010 — Peter Köhler/Land Hessen

(Cauza C-160/10)

(2010/C 161/35)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Germania)

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Peter Köhler

Pârât: Land Hessen

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile din Hessisches Beamtenengesetz (Legea landului Hessen privind funcționarii publici) referitoare la limita de vârstă obligatorie în principiu pentru pensionarea funcționarilor se întemeiază pe un obiectiv de interes general în conformitate cu criteriile existente în dreptul Uniunii?

În această privință, se ridică mai ales următoarele întrebări:

Care sunt cerințele specifice pe care un astfel de obiectiv de interes general trebuie să le îndeplinească din punctul de vedere al dreptului Uniunii? Care ar fi celelalte aspecte pe care instanța de trimitere ar trebui să le examineze pentru a clarifica situația de fapt?

Interesul de a economisi resursele bugetare și de a limita costurile privind resursele umane — în speță, prin evitarea de noi recrutări și prin reducerea în acest fel a cheltuielilor de personal — constituie un obiectiv legitim în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE (¹)?

Obiectivul unui angajator public de a planifica într-o anumită măsură plecările definitive ale funcționarilor poate fi considerat un obiectiv legitim de interes general, inclusiv atunci când fiecare angajator public căruia i se aplică Hessisches Beamtenengesetz sau Beamtenstatusgesetz (Statutul funcționarilor) poate elabora și aplica propriile concepte de management al resurselor umane?

Interesul de a avea o „repartizare convenabilă pe categorii de vârstă” sau o „structură convenabilă a grupelor de vârstă” poate constitui un obiectiv de interes general, în pofida faptului că nu există în această privință norme generale sau dispoziții legale referitoare la ceea ce ar putea constitui o repartizare categorii de vârstă sau structură a grupelor de vârstă?

Crearea unor condiții de promovare pentru funcționarii deja angajați poate fi considerată un obiectiv legitim de interes general în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE?

În măsura în care urmăresc evitarea litigiilor cu angajații mai în vârstă cu privire la capacitatea acestora de a-și mai exercita funcțiile, dispozițiile privind limita de vârstă urmăresc un obiectiv legitim de interes general?

Interesul general prevăzut la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE presupune un concept de politică de ocupare a forței de muncă care nu se limitează la angajatorii publici și/sau privați individuali? În cazul unui răspuns afirmativ, care trebuie să fie gradul de uniformitate și de obligativitate al acestui concept?

Ar putea de fapt angajatorii publici și/sau privați individuali să urmărească obiective de interes general pentru categorii de angajați, limitate în speță la funcționarii cărora li se aplică Hessisches Beamtenengesetz, în temeiul unor dispoziții privind limita de vârstă cu un domeniu de aplicare atât de restrâns?

În ce condiții poate fi considerat de interes general, potrivit articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE, obiectivul — legitim, dar nu obligatoriu — urmărit de angajatorii individuali de a ocupa prin noi recrutări, eventual după promovarea angajaților aflați deja în serviciu, posturile eliberate prin pensionare? În afara declarațiilor cu caracter general potrivit cărora reglementarea urmărește acest obiectiv, interesul general trebuie să decurgă și din statistici sau din alte constatări din care să se poată deduce că acest obiectiv este suficient de serios și că poate fi realizat în mod concret?

2. Ce condiții trebuie să fie îndeplinite pentru ca o limită de vârstă în sensul Hessisches Beamtenengesetz să fie adecvată și aptă să realizeze obiectivul urmărit?

Sunt necesare analize mai detaliate pentru a determina raportul dintre numărul — previzibil — de funcționari care doresc să continue să lucreze după atingerea limitei de vârstă și numărul celor care, la atingerea limitei de vârstă, primesc o pensie întreagă și care, în consecință, doresc în mod cert să părăsească serviciul? În această situație, nu ar trebui să se acorde prioritate pensionărilor la cerere față de pensionările din oficiu, în măsura în care prin reducerea cuantumului pensiei, dacă este acordată înainte de atingerea vârstei legale, se evită supraîncărcarea bugetului de pensii și, prin aceasta, costurile aferente privind resursele umane (pensionarea la cerere reprezentând, față de cea din oficiu, un regim mai adecvat și, în practică, cu nimic mai prejos aptă să realizeze obiectivul urmărit)?

Poate fi adecvat și necesar să se întrerupă în mod automat, pe baza unei prezumții irefragabile de lipsă a capacității de îndeplinire a atribuțiilor, raportul de serviciu al funcționarilor care au împlinit o anumită vârstă înaintată, în speță 65 de ani?

Este adecvat ca menținerea în funcție, posibilă în sine, în orice caz, până la împlinirea vârstei de 68 de ani, să depindă exclusiv de interesele speciale ale angajatorului public, iar în lipsa unor astfel de interese să se înceteze raportul de muncă, fără să existe vreo posibilitate juridică de reintegrare în funcție?

Atunci când o dispoziție privind limita de vârstă care, în loc să se limiteze, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2000/78/CE, să prevadă condițiile de obținere a

unei pensii integrale, conduce la pensionarea din oficiu, trebuie să se considere că această dispoziție afectează într-o măsură nejustificată interesele persoanelor mai în vârstă, în raport cu cele ale persoanelor mai tinere, interese care, în principiu, nu sunt mai importante?

Dacă obiectivul de a facilita recrutările și/sau promovările este considerat legitim, care sunt în fapt cerințele specifice care trebuie îndeplinite pentru a demonstra în ce măsură sunt exploatate cu adevărat toate posibilitățile corespunzătoare, de oricare angajator public individual care aplică limita de vârstă sau de toți angajatorii publici cărora li se aplică reglementarea legală, care fac sau nu fac parte din piața generală a forței de muncă?

Având în vedere lacunele de ordin demografic deja perceptibile pe piața forței de muncă și apariția iminentă a unui necesar de personal cu diverse calificări, inclusiv în serviciul public federal și al landurilor, este adecvat și necesar ca funcționarii apti de muncă care doresc să își continue activitatea să fie obligați să părăsească funcția publică, în pofida apariției unei necesități considerabile de personal, pe care piața forței de muncă nu va fi cu adevărat în măsură să o acopere? Sunt necesare în această privință date privind fiecare sector al pieței forței de muncă, care ar trebui eventual colectate ulterior?

3. Care sunt cerințele de coerență pe care trebuie să le îndeplinească dispozițiile privind limita de vârstă prevăzute de legislația landului Hessen și, eventual, legislația germană la nivel federal?

Se poate considera că nu există o contradicție între articolul 50 alineatul 1 și articolul 50 alineatul 3 din Hessisches Beamtenengesetz, atât timp cât prelungirea raportului de muncă peste limita de vârstă depinde în mod exclusiv de interesele angajatorului public?

Este posibil, eventual, să se interpreteze articolul 50 alineatul 3 din Hessisches Beamtenengesetz în conformitate cu directiva în sensul că, pentru evitarea unei discriminări neadecvate pe motiv de vârstă, trebuie întotdeauna prelungit raportul de muncă în cazul în care nu există motive de serviciu care să împiedice acest lucru? Care sunt cerințele pe care ar trebui să le îndeplinească un astfel de motiv de serviciu? Trebuie să se prezume în această privință că interesele de serviciu impun menținerea raportului de muncă, atunci când, în caz contrar, s-ar ajunge la o discriminare nejustificabilă pe motive de vârstă?

În ce mod ar putea o astfel de interpretare a articolului 50 alineatul 3 din Hessisches Beamtenengesetz să permită continuarea sau reînnoirea statutului de funcționar a reclamantului, în pofida faptului că acesta a pierdut între timp calitatea respectivă? Este necesar ca în această ipoteză să fie înlăturată aplicarea articolului 50 alineatul 1 din Hessisches Beamtenengesetz, în orice caz, până la împlinirea vârstei de 68 de ani?

Este adecvat și necesar, pe de o parte, să se împiedice pensionările la cerere începând de la împlinirea vârstei de 60 de ani și, respectiv, de 63 de ani, printr-o reducere durabilă a cuantumului pensiei, iar, pe de altă parte, să se excludă prelungirea, la cerere, a raportului de muncă după împlinirea vârstei de 65 de ani, cu excepția cazului în care angajatorul public manifestă în mod excepțional un interes special pentru această prelungire?

Existența unor dispoziții mai avantajoase pentru persoanele mai în vârstă cu normă parțială, pe de o parte, și pentru funcționarii angajați pe durată determinată, pe de altă parte, înlătură caracterul adecvat și necesar al limitei de vârstă prevăzute la articolul 50 alineatul 1 din Hessisches Beamtenengesetz?

Cum trebuie apreciate, din punctul de vedere al coerenței, diferitele reglementări din dreptul funcției publice, din dreptul muncii și din dreptul securității sociale care, pe de o parte, urmăresc o majorare durabilă a vârstei care conferă dreptul la pensie integrală, și, pe de altă parte, interzic concedierea motivată de împlinirea vârstei prevăzute pentru pensionarea normală pentru limită de vârstă impunând încetarea raportului de muncă pentru persoanele care au împlinit această vârstă?

Are vreo importanță, din punctul de vedere al coerenței, faptul că o majorare progresivă a limitelor de vârstă în domeniul securității sociale și al funcției publice a statului federal și a anumitor landuri servește în primul rând interesul salariaților de a li se aplica cât mai târziu posibil condiții mai stricte de obținere a unei pensii integrale pentru limită de vârstă în sectorul public sau privat? Aceste întrebări trebuie considerate lipsite de relevanță întrucât nu există încă, pentru funcționarii cărora li se aplică Hessisches Beamtenengesetz, o majorare a limitei de vârstă, deși această creștere este iminentă pentru agenții contractuali?

(¹) Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de High Court of Ireland la 7 aprilie 2010 — Phonographic Performance (Ireland) Ltd/Irlanda și Attorney General

(Cauza C-162/10)

(2010/C 161/36)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

High Court of Ireland

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Pârâți: Irlanda și Attorney General

Întrebările preliminare

- (i) Un operator hotelier care instalează în camerele clienților televizoare sau aparate de radio la care difuzează un semnal radio are calitatea de „utilizator” care realizează o „comunicare publică” a unei fonograme care poate fi radio-difuzată în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (versiune codificată) (¹)?
- (ii) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea (i), articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115/CE obligă statele membre să acorde un drept la plata unei remunerații echitabile din partea operatorului hotelier, pe lângă remunerația echitabilă din partea autorului difuzării pentru emiterea fonogramei?
- (iii) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea (i), articolul 10 din Directiva 2006/115/CE permite statelor membre să îi scutească pe operatorii hotelieri de obligația de plată a unei „remunerații[i] echitabil[e] unic[e]” pe temeiul „unei utilizări personale” în sensul articolului 10 alineatul (1) litera (a)?
- (iv) Un operator hotelier care pune la dispoziție în camerele clienților aparate (în afara televizoarelor și a aparatelor de radio) și fonograme în formă fizică sau digitală care pot fi emise sau ascultate la asemenea aparate are calitatea de „utilizator” care realizează o „comunicare publică” a fonogramei în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115/CE?
- (v) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea (iv), articolul 10 din Directiva 2006/115/CE permite statelor membre să îi scutească pe operatorii hotelieri de obligația de plată a unei „remunerații[i] echitabil[e] unic[e]” pe temeiul „unei utilizări personale” în sensul articolului 10 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/115/CE?

(¹) JO L 376, p. 28, Ediție specială, 17/vol. 3, p. 14.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale di Isernia (Italia) la 2 aprilie 2010 — Procedură penală împotriva lui Aldo Patriciello

(Cauza C-163/10)

(2010/C 161/37)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Isernia (Italia)

Partea din acțiunea principală

Aldo Patriciello

Întrebarea preliminară

Infracțiunea invocată, imputată deputatului european Aldo Patriciello (descrisă în concluziile Ministerului Public și care a făcut obiectul deciziei privind apărarea imunității, adoptate de Parlamentul European la 5 mai 2009), calificată drept calomnie în temeiul articolului 368 din Codul penal, constituie o opinie exprimată în cadrul exercitării funcției sale de parlamentar în sensul articolului 9 din Protocolul privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene din 8 aprilie 1965?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Emanuele Ferazzoli/Ministero dell'Interno

(Cauza C-164/10)

(2010/C 161/38)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Emanuele Ferazzoli

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);

- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Cosima Barberio/Ministero dell'Interno

(Cauza C-165/10)

(2010/C 161/39)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Cosima Barberio

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un „sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii”,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Patrizia Banchetti/Ministero dell'Interno

(Cauza C-166/10)

(2010/C 161/40)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Patrizia Banchetti

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un „sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii”,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Andrea Palomba/Ministero dell'Interno

(Cauza C-167/10)

(2010/C 161/41)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Andrea Palomba

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Michele Fanelli/Ministero dell'Interno

(Cauza C-168/10)

(2010/C 161/42)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Michele Fanelli

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Sandra Castronovo/Ministero dell'Interno

(Cauza C-169/10)

(2010/C 161/43)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Sandra Castronovo

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în

ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);

- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Mirko De Filippo/Ministero dell'Interno

(Cauza C-170/10)

(2010/C 161/44)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia)

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Mirko De Filippo

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Andrea Sacripanti/Ministero dell'Interno

(Cauza C-171/10)

(2010/C 161/45)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Andrea Sacripanti

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Emiliano Orru/Ministero dell'Interno

(Cauza C-172/10)

(2010/C 161/46)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Emiliano Orru'

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Fabrizio Cariulo/Ministero dell'Interno

(Cauza C-173/10)

(2010/C 161/47)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Fabrizio Cariulo

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Paola Tonachella/Ministero dell'Interno

(Cauza C-174/10)

(2010/C 161/48)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Paola Tonachella

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);

- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Pietro Calogero/Ministero dell'Interno

(Cauza C-175/10)

(2010/C 161/49)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Pietro Calogero

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 2 aprilie 2010 — Danilo Spina/Ministero dell'Interno

(Cauza C-176/10)

(2010/C 161/50)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Danilo Spina

Pârât: Ministero dell'Interno

Întrebarea preliminară

Reglementarea națională (introdusă de Decretul Bersani, Decretul lege nr. 223 din 4 iulie 2006, transformat în Legea nr. 248 din 4 august 2006), respectiv un sistem național care prevede printre altele:

- a) existența unei tendințe generale de protejare a titularilor concesiunilor acordate anterior, în urma unei licitații de la care o parte dintre operatori fuseseră excluși în mod nelegal;
- b) existența unor dispoziții care garantează în fapt menținerea pozițiilor comerciale dobândite (de exemplu interdicția, în ceea ce îi privește pe noii concesionari, de a-și instala ghișeele la mai puțin de o distanță determinată de ghișeele existente);
- c) cazuri de decădere din beneficiul concesiunii în ipoteza în care concesionarul gestionează în mod direct sau indirect activități transfrontaliere de joc care pot fi asimilate celor care fac obiectul concesiunii,

este compatibilă cu articolele 43 CE și 49 CE din Tratatul CE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Curtea de Apel Târgu-Mureș (România) la data de 17 martie 2010 — Ministerul Economiei și Finanțelor, Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, Administrația Finanțelor Publice Târgu-Mureș/SC Darmi SRL

(Cauza C-178/10)

(2010/C 161/51)

Limba de procedură: română

Instanța de trimitere

Curtea de Apel Târgu-Mureș

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Ministerul Economiei și Finanțelor, Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, Administrația Finanțelor Publice Târgu-Mureș

Pârâți: SC Darmi SRL

Întrebările preliminare

1. Se poate considera că prin instituirea unei taxe de poluare, în perioada 01.07.2008 până la 15.12.2008, prin legislația relevantă internă adoptată de România (Ordonanța de Urgență nr. 50/2008) sunt satisfăcute în primul rând principiile de uniune vamală și de evitare a dublei impozitări, astfel cum sunt prevăzute de art. 23, 25 și 90 [TCE], în sensul în care aceste dispoziții din tratat permit instituirea unei taxe de poluare în scopul prevăzut de legiuitorul român în preambulul Ordonanței de Urgență nr. 50/2008, scop care este prevăzut și în art. 174 și următoarele [TCE]: *asigurarea protecției mediului prin realizarea unor programe și proiecte pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile limită prevăzute de legislația comunitară în domeniu?* Cu alte cuvinte, mai concret: prin instituirea unei taxe de poluare într-un stat membru al Uniunii Europene, la prima înmatriculare, pentru autoturisme, noi sau second hand, aduse din alt stat membru în primul stat membru, se poate considera că dispozițiile art. 174 [TCE] și următoarele justifică neaplicarea art. 23, 25 și 90 din același tratat?
2. Se poate considera că dacă un astfel de vehicul a fost supus unei taxe similare, respectiv taxă de poluare (în același conținut ideatic și cu același scop, respectiv de respectare a mediului conform principiilor și obiectivelor descrise de art. 174 [TCE] și următoarele), într-un stat membru, cu ocazia primei înmatriculări în alt stat membru se poate institui o astfel de taxă de poluare, cu aceleași obiective prevăzute de art. 174 și următoarele din tratat, deși anterior a mai fost supus unei taxe de poluare într-un alt stat membru?
3. În fine, în ideea contrară, că un astfel de autovehicul nu a fost supus într-un alt stat membru unei taxe de poluare (pentru că fie nu există această taxă, fie din alte motive), dar la o înmatriculare succesivă într-un alt stat membru, spre exemplu România unde se percepe o astfel de taxă, se percepe la prima înmatriculare într-un asemenea stat taxa de poluare, se poate considera, într-o asemenea ipoteză, că se încalcă principiile uniunii vamale sau a unei protecții interne indirecte prevăzute de art. 23, 25 și 90 [TCE]?

Acțiune introdusă la 9 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Republica Franceză**(Cauza C-179/10)**

(2010/C 161/52)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: E. Gippini Fournier și K. Walkerová, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

— Constatarea că, prin faptul că nu a executat Decizia Comisiei din 14 iulie 2004 privind ajutoarele de stat acordate de Franța pentru sectorul pescuitului și al acvaculturii în Corsica în perioada 1986-1999 ⁽¹⁾ prin recuperarea de la beneficiari a ajutoarelor declarate ilegale și incompatibile cu piața comună la articolul 1 din decizia respectivă, și prin faptul că nu a informat Comisia cu privire la măsurile luate pentru a se conforma acesteia, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE și al articolelor 4 și 5 din decizia menționată;

— obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit articolului 4 din Decizia 2005/238/CE a Comisiei, Franța informează Comisia, în termen de două luni de la notificarea deciziei, cu privire la măsurile luate pentru a se conforma acesteia. Or, în speță, la mai mult de cinci ani după primirea deciziei de către autoritățile franceze și în pofida altor șapte cereri ulterioare, ajutorul acordat nu fusese încă recuperat de la întreprinderile beneficiare și nicio măsură concretă nu părea să fi fost luată în acest scop. Pe de altă parte, pârâta nu ar fi invocat nicio imposibilitate absolută de a executa decizia.

⁽¹⁾ Decizia 2005/238/CE a Comisiei din 14 iulie 2004 privind ajutoarele de stat acordate de Franța pentru sectorul pescuitului și al acvaculturii în Corsica în perioada 1986-1999 (JO 2005, L 74, p. 41).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 16 aprilie 2010 — Procedură penală împotriva lui Aziz Melki**(Cauza C-188/10)**

(2010/C 161/53)

*Limba de procedură: franceza***Instanța de trimitere**

Cour de cassation

Partea din acțiunea principală

Aziz Melki

Întrebările preliminare

1. Articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007 se opune unei legislații precum cea care rezultă din articolele 23-2 paragraful 2 și 23-5 paragraful 2 din Ordonanța nr. 58-1067 din 7 noiembrie 1958 introduse prin Legea Organică nr. 2009-1523 din 10 decembrie 2009 care impun instanțelor să se pronunțe cu prioritate asupra transmiterii, la Conseil constitutionnel, a întrebării privind constituționalitatea care le este adresată, în măsura în care prin această întrebare este invocată neconformitatea cu Constituția a unui text de drept intern, în considerarea contrarietății sale cu dispozițiile dreptului Uniunii?

2. Articolul 67 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007 se opune unei legislații precum cea care rezultă din articolul 78-2 paragraful 4 din Codul de procedură penală care prevede că „într-o zonă cuprinsă între frontiera terestră a Franței cu statele părți la Convenția semnată la Schengen la 19 iunie 1990 și o linie trasată la 20 kilometri înaintea de frontieră, precum și în zonele accesibile publicului din porturi, aeroporturi și gări feroviare sau rutiere deschise traficului internațional și desemnate prin decret se poate proceda de asemenea la controlul identității oricărei persoane, potrivit condițiilor prevăzute la primul paragraf, în scopul verificării respectării obligațiilor de deținere, de port și de prezentare a titlurilor și a documentelor prevăzute de lege. Atunci când controlul are loc la bordul unui tren care efectuează o legătură internațională, acesta poate fi operat pe porțiunea de traseu dintre frontieră și prima oprire care se situează la mai mult de 20 de kilometri de frontieră. Totuși, pe acele linii feroviare care efectuează o legătură internațională și care prezintă caracteristici speciale de deservire, controlul poate fi operat și între această oprire și o oprire situată în limita următorilor 50 de kilometri. Aceste linii și aceste opriri sunt desemnate prin decret ministerial. Atunci când există o secțiune autorutieră care începe în zona menționată la prima teză a prezentului

paragraf, iar primul loc de taxare rutieră se situează dincolo de linia de 20 de kilometri, controlul poate în plus să aibă loc până la acest prim loc de taxare rutieră, în parcuri, precum și la locul de taxare rutieră și în parcurile adiacente. Locurile de taxare rutieră vizate de această dispoziție sunt desemnate prin decret”?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 16 aprilie 2010 — Procedură penală împotriva lui Sélim Abdeli

(Cauza C-189/10)

(2010/C 161/54)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation

Partea din acțiunea principală

Sélim Abdeli

Întrebările preliminare

1. Articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007 se opune unei legislații precum cea care rezultă din articolele 23-2 paragraful 2 și 23-5 paragraful 2 din Ordonanța nr. 58-1067 din 7 noiembrie 1958 introduse prin Legea Organică nr. 2009-1523 din 10 decembrie 2009 care impun instanțelor să se pronunțe cu prioritate asupra transmiterii, la Conseil constitutionnel, a întrebării privind constituționalitatea care le este adresată, în măsura în care prin această întrebare este invocată neconformitatea cu Constituția a unui text de drept intern, în considerarea contrarietății sale cu dispozițiile dreptului Uniunii?
2. Articolul 67 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007 se opune unei legislații precum cea care rezultă din articolul 78-2 paragraful 4 din Codul de procedură penală care prevede că „într-o zonă cuprinsă între frontiera terestră a Franței cu statele părți la Convenția semnată la Schengen la 19 iunie 1990 și o linie trasată la 20 kilometri înainte de frontieră, precum și în zonele accesibile publicului din porturi, aeroporturi și gări feroviare sau rutiere deschise traficului internațional și desemnate prin decret se poate proceda de asemenea la controlul identității oricărei persoane, potrivit condițiilor prevăzute la primul paragraf, în scopul verificării respectării obligațiilor de deținere, de port și de prezentare a titlurilor și a documentelor

prevăzute de lege. Atunci când controlul are loc la bordul unui tren care efectuează o legătură internațională, acesta poate fi operat pe porțiunea de traseu dintre frontieră și prima oprire care se situează la mai mult de 20 de kilometri de frontieră. Totuși, pe acele linii feroviare care efectuează o legătură internațională și care prezintă caracteristici speciale de deservire, controlul poate fi operat și între această oprire și o oprire situată în limita următorilor 50 de kilometri. Aceste linii și aceste opriri sunt desemnate prin decret ministerial. Atunci când există o secțiune autorutieră care începe în zona menționată la prima teză a prezentului paragraf, iar primul loc de taxare rutieră se situează dincolo de linia de 20 de kilometri, controlul poate în plus să aibă loc până la acest prim loc de taxare rutieră, în parcuri, precum și la locul de taxare rutieră și în parcurile adiacente. Locurile de taxare rutieră vizate de această dispoziție sunt desemnate prin decret”?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 19 aprilie 2010 — Société Rastelli Davide și C./Jean-Charles Hidoux, în calitate de lichidator judiciar al societății Médiasucre international

(Cauza C-191/10)

(2010/C 161/55)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Société Rastelli Davide și C.

Pârât: Jean-Charles Hidoux, în calitate de lichidator judiciar al societății Médiasucre international

Întrebările preliminare

1. În cazul în care o instanță a unui stat membru deschide procedura principală de insolvență a unui debitor, reținând că centrul intereselor sale principale se situează pe teritoriul aceluia stat, Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență⁽¹⁾ se opune ca această instanță să aplice o normă din dreptul său național care îi atribuie competența de a extinde procedura de insolvență în privința unei societăți al cărei sediu statutar se află într-un alt stat membru, exclusiv în temeiul constatării împrejurării că patrimoniul debitorului se confundă cu cel al societății respective?

2. În cazul în care acțiunea referitoare la extinderea procedurii de insolvență trebuie să fie considerată drept procedură de insolvență nouă, condiționată, pentru ca instanța din statul membru inițial sesizată să poată să o soluționeze, de demonstrarea împrejurării că societatea vizată de extindere are în acest stat membru centrul intereselor sale principale, această demonstrație poate decurge exclusiv din constatarea împrejurării că patrimoniul debitorului se confundă cu cel al societății respective?

(¹) JO L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Finanzgericht Düsseldorf (Germania) la 22 aprilie 2010 — Paderborner Brauerei Haus Cramer KG/Hauptzollamt Bielefeld

(Cauza C-196/10)

(2010/C 161/56)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Düsseldorf

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Paderborner Brauerei Haus Cramer KG

Pârâtă: Hauptzollamt Bielefeld

Întrebările preliminare

1. Nomenclatura combinată, în versiunea prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 2031/2001 al Comisiei din 6 august 2001 (¹) și de Regulamentul (CE) nr. 1832/2002 al Comisiei 1 august 2002 (²), trebuie interpretată în sensul că un produs desemnat drept „malt beer base”, cu o concentrație alcoolică în volum de 14 % și care a fost obținut din bere fermentată, decantată și supusă unei ultrafiltrări prin care i-a fost redusă concentrația de ingrediente precum substanțele amare și proteinele, trebuie încadrată la poziția 2208?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 2031/2001 al Comisiei din 6 august 2001 de modificare a anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind nomenclatura tarifată și statistică și tariful vamal comun (JO L 279, p. 1).

(²) Regulamentul (CE) nr. 1832/2002 al Comisiei din 1 august 2002 de modificare a anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind nomenclatura tarifată și statistică și tariful vamal comun (JO L 290, p. 1).

TRIBUNALUL

Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — UniCredito Italiano/OAPI — Union Investment Privatfonds (UNIWEB)

(Cauzele conexate T-303/06 și T-337/06) ⁽¹⁾

[„Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cereri de înregistrare a mărcilor comunitare verbale UNIWEB și UniCredit Wealth Management — Mărcile naționale verbale anterioare UNIFONDS și UNIRAK și marca națională figurativă anterioară UNIZINS — Motiv relativ de refuz — Risc de confuzie — Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]

(2010/C 161/57)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: UniCredito Italiano SpA (Genova, Italia) (reprezentanți: G. Floridia, R. Floridia și F. Poletti, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: P. Bullock, agent)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă la Tribunal: Union Investment Privatfonds GmbH (Frankfurt am Main, Germania) (reprezentant: J. Zindel, avocat)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva a două decizii ale Camerei a doua de recurs a OAPI din 5 septembrie 2006 (cauzele conexate R 196/2005-2 și R 211/2005-2) și din 25 septembrie 2006 (cauzele conexate R 456/2005-2 și R 502/2005-2) privind proceduri de opoziție între Union Investment Privatfonds GmbH și UniCredito Italiano SpA.

Dispozitivul

1. Cauzele T-303/06 și T-337/06 sunt conexate în vederea pronunțării hotărârii.
2. Anulează Decizia Camerei a doua de recurs Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 5 septembrie 2006 (cauzele conexate R 196/2005-2 și R 211/2005-2) în măsura în care prin aceasta se respinge calea de atac formulată de UniCredito Italiano SpA în cauza R 211/2005-2 și se admit opozițiile formulate la înregistrarea

mărcii solicitate UNIWEB pentru „afaceri bancare, afaceri financiare, afaceri monetare, asigurări, informații și consiliere în materie de finanțe și de asigurări, servicii de carduri de credit/debit, servicii bancare și financiare prin internet” din clasa 36.

3. Anulează Decizia Camerei a doua de recurs Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 25 septembrie 2006 (cauzele conexate R 456/2005-2 și R 502/2005-2) în măsura în care prin aceasta se respinge calea de atac formulată de UniCredito Italiano SpA în cauza R 456/2005-2 și se admit opozițiile formulate la înregistrarea mărcii solicitate UniCredit Wealth Management pentru „afaceri bancare, afaceri financiare, afaceri monetare, asigurări și informații financiare” din clasa 36.

4. Respinge cererile formulate de Union Investment Privatfonds GmbH.

5. Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

⁽¹⁾ JO C 326, 30.12.2006

Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Union Investment Privatfonds/OAPI — Unicre-Cartão International De Crédito (unibanco)

(Cauza T-392/06) ⁽¹⁾

[„Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare figurative unibanco — Mărci naționale figurative anterioare UniFLEXIO, UniVARIO și UniZERO — Prezentare tardivă de documente — Putere de apreciere conferită de articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]

(2010/C 161/58)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Union Investment Privatfonds GmbH (Frankfurt am Main, Germania) (reprezentanți: H. Keller, puis J. Zindel, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: G. Schneider, agent)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă la Tribunal: Unicre-Cartão International De Crédito SA (Lisabona, Portugalia)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 10 octombrie 2006 (cauza R 442/2004-2), privind o procedură de opoziție între Union Investment Privatfonds GmbH și Unicre-Cartão International De Crédito, SA.

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.
2. Obligă Union Investment Privatfonds GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 42, 24.2.2007

Hotărârea Tribunalului din 6 mai 2010 — Comune di Napoli/Comisia

(Cauza T-388/07) ⁽¹⁾

(„FEDR — Reducerea unei contribuții financiare — Proiect pilot urban privind instituirea unei rețele de piețe telematică pentru orașul Napoli — Noțiunea de neregulă — Cheltuieli eligibile”)

(2010/C 161/59)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comune di Napoli (Italia) (reprezentanți: F. Sciaudone, G. Tarallo, G. Pizza și R. Sciaudone, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentant: L. Flynn, agent, asistat de A. Dal Ferro, avocat)

Obiectul

Pe de o parte, anularea Deciziei C(2007) 3893 a Comisiei din 8 august 2007 privind reducerea asistenței Fondului European de Dezvoltare Regională (FEDR) acordate în temeiul articolului 10 din Regulamentul (CEE) nr. 4254/88, modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2083/93, acordate orașului Napoli (Italia) prin Decizia PH/1997/2761 a Comisiei de aprobare a unei asistențe din partea FEDR în cadrul proiectului pilot urban nr.

97.05.29.002, precum și, pe de altă parte, o acțiune în despăgubiri având ca obiect obținerea reparării prejudiciului pretins suferit de către reclamantă, în urma adoptării deciziei atacate

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.
2. Obligă Comune di Napoli la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 283, 24.11.2007.

Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Freixenet/OAPI (Forma unei sticle sablate albe)

(Cauza T-109/08) ⁽¹⁾

[„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a unei mărci comunitare reprezentând o sticlă sablată albă — Motiv absolut de refuz — Lipsa caracterului distinctiv — Lipsa caracterului distinctiv dobândit prin utilizare — Articolul 7 alineatul (1) litera (b) și alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 (devenit articolul 7 alineatul (1) litera (b) și alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009) — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Articolul 73 din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009]”]

(2010/C 161/60)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Freixenet, SA (Sant Sadurní d'Anoia, Spania) (reprezentanți: F. de Visscher, E. Cornu și D. Moreau, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) (reprezentant: A. Folliard Monguiral, agent)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 30 noiembrie 2007 (cauza R 97/2001-1) privind o cerere de înregistrare a semnului reprezentând o sticlă sablată albă drept marcă comunitară

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.

2. *Obligă Freixenet, SA la plata cheltuielilor de judecată.*

(¹) JO C 116, 9.5.2008.

Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Freixenet/OAPI (Forma unei sticle sablate negre mate)

(Cauza T-110/08) (¹)

[„*Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a unei mărci comunitare reprezentând o sticlă sablată neagră mată — Motiv absolut de refuz — Lipsa caracterului distinctiv — Lipsa caracterului distinctiv dobândit prin utilizare — Articolul 7 alineatul (1) litera (b) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 (devenite articolul 7 alineatul (1) litera (b) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009) — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Articolul 73 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009) —*”]

(2010/C 161/61)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Freixenet, SA (Sant Sadurn d'Anoia, Spania) (reprezentanți: F. de Visscher, E. Cornu și D. Moreau, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) (reprezentant: A. Folliard-Monguiral, agent)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 20 noiembrie 2007 (cauza R 104/2001-1) referitoare la o cerere de înregistrare ca marcă comunitară a semnului reprezentând o sticlă sablată neagră mată

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.

2. Obligă Freixenet, SA la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 116, 9.5.2008.

Hotărârea Tribunalului din 29 aprilie 2010 — Kerma/OAPI (BIOPIETRA)

(Cauza T-586/08) (¹)

[„*Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii verbale comunitare BIOPIETRA — Motiv absolut de refuz — Lipsa caracterului distinctiv — Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]*”]

(2010/C 161/62)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Kerma SpA (Raffa di Puegnago sul Garda, Italia) (reprezentant: A. Manzoni, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: O. Montalto, agent)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei camerei întâi de recurs a OAPI din 16 octombrie 2008 (cauza R 889/2008-1) privind o cerere de înregistrare a semnului verbal BIOPIETRA drept marcă comunitară

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.

2. Obligă Kerma SpA la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 55, 7.3.2009.

Ordonanța Tribunalului din 15 aprilie 2010 — Katjes Fassin/OAPI (Reprezentarea unui cap de Panda)

(Cauza T-22/09) (¹)

[„*Marcă comunitară — Refuz al înregistrării decis de examiner — Retragerea cererii de înregistrare — Neprezentare asupra fondului*”]

(2010/C 161/63)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Katjes Fassin GmbH & Co. KG (Emmerich am Rhein, Germania) (reprezentant: T. Schmitz, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentanți: inițial C. Jenewein, ulterior C. Jenewein și G. Schneider, agenți)

Obiectul

A acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recursuri a OAPI din 13 noiembrie 2008 (cauza R 1299/2006-4) referitoare la o cerere de înregistrare ca marcă comunitară a unui semn tridimensional ce reprezintă un cap de Panda în culori negru, alb și roșu

Dispozitivul

1. Nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului acțiunii.
2. Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 69, 21.3.2009.

Ordonanța președintelui Tribunalului din 30 aprilie 2010 — Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul

(Cauza T-18/10 R) (¹)

(„Măsurile provizorii — Regulamentul nr. 1007/2009 — Comerțul cu produse derivate din focă — Interdicția de import și de vânzare — Excepție în favoarea comunităților inuite — Cerere de suspendare a executării — Admisibilitate — *Fumus boni juris* — Lipsa urgenței”)

(2010/C 161/64)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamanti: Inuit Tapiriit Kanatami (Ottawa, Canada); Nattivak Hunters and Trappers Association (Qikiqtarjuaq, Canada); Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association (Pangnirtung, Canada); Jaypootie Moesie (Qikiqtarjuaq); Allen Kooneeliusie (Qikiqtarjuaq); Toomasie Newkingnak (Qikiqtarjuaq); David Kuptana (Ulukhaktok, Canada); Karliin Aariak (Iqaluit, Canada); Efsthios Andreas Agathos (Atena, Grecia); Canadian Seal Marketing Group (Québec, Canada); Ta Ma Su Seal Products (Cap-aux-Meules, Canada); Fur Institute of Canada (Ottawa); NuTan Furs, Inc (Catalina, Canada); GC Rieber Skinn AS (Bergen, Norvegia); Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC) (Nuuk, Groenland, Danemarca); Johannes Egede (Nuuk); și Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (Nuuk) (reprezentanți: J. Bouckaert, M. van der Woude și H. Viaene, avocați)

Pârâte: Parlamentul European (reprezentanți: I. Anagnostopoulou și L. Visaggio, agenți) și Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți: I M. Moore și K. Michoel, agenți)

Obiectul

Cerere de suspendare a executării Regulamentului nr. 1007/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind comerțul cu produse derivate din focă (JO L 286, p. 36).

Dispozitivul

1. Avizul Serviciului juridic al Consiliului Uniunii Europene din 18 februarie 2009, referitor la o propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind comerțul cu produse derivate din focă, prezentată de Comisia Comunităților Europene [COM (2008) 469 final, din 23 iulie 2008], care figurează la anexa A 4 la cererea de măsuri provizorii și extrasul acestui aviz conținut la punctul 16 din aceeași cerere se vor îndepărta din dosarul cauzei T-18/10 R.
2. Respinge cererea de măsuri provizorii.
3. Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

(¹) JO L 286, p. 36.

Ordonanța Tribunalului din 27 aprilie 2010 — Parlamentul European/U

[Cauza T-103/10 P(R)] (¹)

(„Recurs — Funcție publică — Funcționari — Decizie de concediere — Ordonanță a președintelui Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene pronunțate într-o procedură a măsurilor provizorii — Lipsa urgenței”)

(2010/C 161/65)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Parlamentul European (reprezentanți: S. Seyr și K. Zejdová, agenți)

Cealaltă parte în proces: U (Luxemburg, Luxemburg) (reprezentanți: F. Moysse și A. Salerno, avocați)

Obiectul

Recurs formulat împotriva Ordonanței președintelui Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene din 18 decembrie 2009, pronunțată în cauza U/Parlamentul European (F-92/09 R, nepublicată încă în Repertoriu) și prin care se urmărește anularea acestei ordonanțe

Dispozitivul

1. *Anulează Ordonanța președintelui Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene din 18 decembrie 2009, pronunțată în cauza U/Parlamentul European (F-92/09 R, nepublicată încă în Repertoriu).*
2. *Respinge cererea de măsuri provizorii introdusă de U.*
3. *Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.*

(¹) JO C 113, 1.5.2010.

**Acțiune introdusă la 21 octombrie 2009 —
Campailla/Comisia**

(Cauza T-429/09)

(2010/C 161/66)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Massimo Campailla (Boulogne-sur-Mer, Franța)
(reprezentant: P. Goergen, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantului

- Obligarea Comisiei la repararea prejudiciului pe care reclamantul l-ar fi suferit prin refuzul Comisiei de a lua măsuri în urma plângerii sale prin care se denunță încălcări ale drepturilor sale fundamentale de către autoritățile cameruneze.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamantul solicită repararea prejudiciului pretins suferit prin deciziile Comisiei, cuprinse în scrisoarea D3 *3/2004/D/4809 din 30 iulie 2004 și în scrisoarea D3 D*3/2004/D/5438 din 9 septembrie 2004, adresate reclamantului, prin care Comisia a refuzat să ia măsuri în urma plângerii reclamantului prin care se denunță pretense încălcări ale drepturilor sale fundamentale de către autoritățile cameruneze.

În susținerea acțiunii sale, reclamantul invocă motive deduse din nelegalitatea deciziei ca urmare a denaturării faptelor și a abuzului de putere, precum și din încălcarea dispozițiilor și principiilor din Tratatul CE și din Tratatul UE, precum și a drepturilor fundamentale garantate prin Convenția europeană

pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și prin Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (printre altele: principiile securității juridice, încrederii legitime, bunei administrări, obligației de nediscriminare, bunei guvernări, respectării normelor fundamentale, interdicției tratamentelor inumane și degradante).

Recurs introdus la 12 aprilie 2010 de V împotriva Hotărârii pronunțate la 21 octombrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-33/08, V/Comisia

(Cauza T-510/09 P)

(2010/C 161/67)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: V (Bruxelles, Belgia) (reprezentant: E. Boigelot, avocat)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- constatarea admisibilității și temeiniciei recursului și, în consecință,
- anularea Hotărârii pronunțate la 21 octombrie 2009 de Camera întâi a Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene în cauza F-33/08 și notificate recurente la 26 octombrie 2009 și prin care Tribunalul menționat a respins ca nefondată acțiunea recurente prin care se urmăreau anularea deciziei din 15 mai 2007 prin care Comisia a informat-o pe aceasta că nu este aptă din punct de vedere fizic să își exercite atribuțiile și obligarea Comisiei la plata de daune-interese pentru prejudiciile pe care aceasta consideră că le-a suferit;
- admiterea concluziilor pe care recurenta le-a formulat în fața Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, recurenta solicită anularea Hotărârii Tribunalului Funcției Publice (TFP) din 21 octombrie 2009, pronunțată în cauza V/Comisia, F-33/08, prin care se respinge acțiunea având ca obiect anularea deciziei Comisiei de a nu o angaja pe recurentă pentru motivul că aceasta nu este aptă din punct de vedere fizic să-și exercite atribuțiile, precum și o cerere de daune interese.

În susținerea cererii sale, recurenta formulează trei motive întemeiate pe erori de drept, pe o denaturare a elementelor de probă din dosar, precum și pe o motivare eronată și insuficientă.

În primul rând, recurenta contestă hotărârea pronunțată întrucât Tribunalul a considerat că nu s-a dovedit că neregula referitoare la intervenția doctorului K. ar fi influențat actele de procedură care au condus la adoptarea deciziei în litigiu.

În al doilea rând, recurenta consideră că TFP a încălcat obligația de respectare a secretului medical, precum și a dreptului pacientului, chiar justițiabil, la respectarea acestuia, în măsura în care a considerat că invocarea acestui principiu de către recurentă îl împiedică să își exercite controlul de legalitate a avizului negativ emis de comisia medicală.

În al treilea rând, recurenta consideră că raționamentul TFP a fost viciat prin lipsa motivării cu privire la aprecierea argumentului întemeiat pe lipsa înscrierii președintelui comisiei medicale pe lista Ordinului Medicilor belgieni.

Acțiune introdusă la 25 ianuarie 2010 — Noko Ngele/Comisia Europeană

(Cauza T-15/10)

(2010/C 161/68)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Mariyus Noko Ngele (Bruxelles, Belgia) (reprezentant: F. Sabakunzi, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantului

- Constatarea faptului că, în fapt, Centrul pentru Dezvoltarea Întreprinderilor nu a înlocuit Centrul de dezvoltare industrială și că nu există în mod legal și nu are personalitate juridică în Belgia;
- obligarea în solidar a Comisiei Europene, a unuia dintre membrii săi și a unora dintre agenții săi la plata cu titlu de daune interese a sumei de 200 000 de euro, majorate cu dobânzi legale de 10 % pe an începând din anul 1995 și cu dobânzi judiciare;
- obligarea în solidar a Comisiei Europene, a unuia dintre membrii săi și a unora dintre agenții săi la plata cu titlu

de daune morale și psihologice a sumei de cinci milioane de euro, majorată cu dobânzi judiciare;

- constatarea faptului că hotărârea care urmează a fi pronunțată va fi executorie indiferent dacă se va introduce o cale de atac;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată și a despăgubirilor de procedură evaluate la 30 000 de euro.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamantul solicită repararea prejudiciului pe care pretinde că l-a suferit prin imposibilitatea de a-și recupera o creanță pe care o avea împotriva „Centrului de dezvoltare industrială” în urma înlocuirii acestei organizații printr-o instituție comună a grupului statelor ACP (Africa, Caraibe și Pacific) și a Uniunii Europene denumită „Centrul pentru Dezvoltarea Întreprinderilor”.

Acțiune introdusă la 2 aprilie 2010 — Franța/Comisia

(Cauza T-154/10)

(2010/C 161/69)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Republica Franceză (reprezentanți: E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha și J. Gstalter, agenți)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei atacate.
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamanta solicită anularea Deciziei C(2010) 133 final a Comisiei din 26 ianuarie 2010 prin care s-a constatat că garanția implicită nelimitată constituită în favoarea La Poste, ce rezultă din dispozițiile de drept francez referitoare la consecințele juridice ale statutului de persoană juridică de drept public al acesteia, asimilată unei instituții publice cu caracter industrial și comercial, reprezintă un ajutor de stat incompatibil cu piața internă [ajutorul de stat nr. C 56/2007 (ex E 15/2005)].

În susținerea acțiunii sale, reclamanta invocă trei motive întemeiate pe:

- o eroare de drept, în măsura în care Comisia nu ar fi stabilit la un standard juridic corespunzător existența unui ajutor de stat. Astfel, Comisia nu ar fi respectat normele care reglementează administrarea probelor în materia ajutoarelor de stat atât în ceea ce privește sarcina probei, cât și în ceea ce privește nivelul probatoriu;
- erori de fapt și de drept, în măsura în care Comisia ar fi reținut că există o garanție implicită nelimitată în favoarea La Poste;
- o încălcare a noțiunii de avantaj în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. Astfel, pe de o parte, Comisia ar fi ajuns în mod eronat la concluzia că existența unei garanții ar crea un avantaj pentru La Poste și, pe de altă parte, Comisia ar fi considerat în mod eronat că notarea pozitivă a La Poste se datora existenței pretensei garanții.

Acțiune introdusă la 9 aprilie 2010 — Dow Chemical/Consiliul

(Cauza T-158/10)

(2010/C 161/70)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: The Dow Chemical Company (reprezentanți: J.-F. Bellis, R. Luff și V. Hahn, avocați)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 54/2010 al Consiliului ⁽¹⁾ în măsura în care acesta privește reclamanta,
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii sale reclamanta invocă un motiv unic prin care aceasta afirmă că regulamentul atacat încalcă articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază ⁽²⁾ pentru următoarele motive:

- concluzia potrivit căreia dumpingul privind etanolaminele originare din Statele Unite ar continua este întemeiată în mod greșit pe constatarea unui dumping în cursul perioadei de investigație de reexaminare în ceea ce privește

producătorii-exportatori care nu reprezintă decât o proporție foarte redusă din importurile originare din Statele Unite; instituțiile nu au luat în considerare faptul că s-a constatat că producătorul de la care provenea majoritatea covârșitoare a importurilor din Statele Unite nu a practicat dumpingul și, prin urmare, în mod global, importurile de etanolamine originare din Statele Unite nu făceau obiectul unui dumping;

- concluzia potrivit căreia dumpingul invocat cu privire la etanolaminele originare din Statele Unite a crescut după perioada de investigație de reexaminare este întemeiată pe o selecție arbitrară de oferte de preț, care nu reflectă tendința prețurilor după perioada de investigație de reexaminare;
- concluzia potrivit căreia capacitățile neutilizate în Statele Unite vor conduce la creșterea exporturilor de etanolamine către Uniunea Europeană este întemeiată pe o eroare vădită, dat fiind că nu existau capacități neutilizate în Statele Unite;
- concluzia potrivit căreia măsurile antidumping aplicate de China etanolaminelor originare din Statele Unite începând cu anul 2004 vor incita exportatorii americani să vândă cantități mai mari Uniunii Europene este contrazisă de evoluția fluxurilor comerciale constatate începând cu anul 2005;
- concluzia potrivit căreia evoluția posibilă a cererii în Statele Unite și pe alte piețe va determina producătorii americani să își transfere exporturile către Uniunea Europeană este pur speculativă;
- concluzia potrivit căreia prețurile foarte scăzute și creșterea capacităților pentru monoetilen-glicol — care, precum etanolaminele, este un produs derivat din oxid de etilenă — ar incita producătorii să treacă de la producția de monoetilen-glicol la cea de etanolamine este în contradicție cu faptele constatate și este viciată de o eroare de apreciere;
- pârâtul prezintă un raționament contradictoriu în ceea ce privește relația dintre prețurile din Statele Unite și cele din Uniunea Europeană, întrucât acesta pare să susțină în același timp că prețurile mai ridicate din Uniunea Europeană incită exportatorii americani să își transfere vânzările către Uniunea Europeană și că prețurile mai scăzute din Uniunea Europeană obligă producătorii americani să vândă la prețuri de dumping în Uniunea Europeană.

⁽¹⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 54/2010 al Consiliului din 19 ianuarie 2010 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii (JO L 17, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996 L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223).

**Acțiune introdusă la 9 aprilie 2010 — Air France/OAPI
(Reprezentarea unui paralelogram)****(Cauza T-159/10)**

(2010/C 161/71)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamantă: Air France (Roissy Charles de Gaulle, Franța) (reprezentant: A. Grolée, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei pronunțate la 27 ianuarie 2010 de Camera a doua de recurs în cazul 1018/2009-2 în măsura în care aceasta a respins cererea de înregistrare nr. 007576218 pentru produsele și serviciile care fac obiectul prezentei acțiuni;
- acceptarea înregistrării cererii de înregistrare a mărcii comunitare figurative nr. 007576218 pentru ansamblul produselor și serviciilor pe care le desemnează;
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă în procedura în fața OAPI și în cadrul prezentei acțiuni, în temeiul articolului 87 din Regulamentul de procedură.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca figurativă, reprezentând forma unui paralelogram, pentru produse și servicii din clasele 9, 14, 16, 18, 21, 24, 25, 28, 35, 36, 37, 38, 39, 41, 42, 43, 44 și 45 (cererea de înregistrare nr. 7 576 218).

Decizia examinatorului: respinge cererea de înregistrare.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului privind marca comunitară prin faptul că marca a cărei înregistrare este solicitată prezintă gradul minim de caracter distinctiv cerut pentru a fi înregistrată.

**Acțiune introdusă la 13 aprilie 2010 — Niki
Luftfahrt/Comisia****(Cauza T-162/10)**

(2010/C 161/72)

*Limba de procedură: germana***Părțile**

Reclamantă: Niki Luftfahrt GmbH (Viena, Austria) (reprezentant: H. Asenbauer, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea, în temeiul articolului 264 primul paragraf TFUE (fostul articol 231 primul paragraf CE), a Deciziei atacate a Comisiei Europene din 28 august 2009 (cazul COMP/M.5440 — Lufthansa/Austrian Airlines);
- obligarea Comisiei Europene, conform articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată aferente procesului.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta atacă Decizia C(2009) 6690 final a Comisiei din 28 august 2009 prin care se declară compatibilă cu piața comună și cu Acordul privind SEE o operațiune de concentrare economică între întreprinderi (Cazul COMP/M.5440 — Lufthansa/Austrian Airlines). În această decizie, Comisia consideră că dobândirea controlului exclusiv al întreprinderii Austrian Airlines de către Deutsche Lufthansa AG — sub rezerva respectării angajamentelor propuse de Deutsche Lufthansa AG — ar fi compatibilă cu piața comună și cu Acordul privind SEE.

În susținerea acțiunii în anulare formulate, reclamanta, care exploatează o companie aeriană finanțată din fonduri private, susține mai întâi că, în speță, Comisia ar fi încălcat Tratatul CE (respectiv Tratatul FUE) și normele de aplicare ale acestuia. În acest context, reclamanta impută Comisiei că și-a întemeiat decizia pe o definiție a pieței care se opune unei examinări a tuturor efectelor negative ale acestei concentrări asupra concurenței. În plus, reclamanta susține că, în speță, Comisia ar fi apreciat în mod greșit consecințele concentrării în special asupra rutelor aeriene către Europa de Est, astfel încât, în această privință ar exista în orice caz o eroare de apreciere gravă și vădită. În plus, Comisia nu ar fi respectat Orientările privind evaluarea concentrărilor orizontale în temeiul Regulamentului Consiliului privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi⁽¹⁾. În opinia reclamantei, Comisia nu ar fi recunoscut în special faptul că operațiunea de concentrare în discuție ar avea efecte negative asupra concurenței în cadrul pieței comune, întrucât ar limita capacitatea

concurențială a concurenților care rămân pe piețele în cauză, nu ar exista alți operatori pe piețele în cauză și că accesul pe piață în cadrul piețelor în cauză nu ar fi posibil cu ușurință. Reclamanta mai susține că angajamentele propuse de Deutsche Lufthansa AG și acceptate de Comisie nu ar fi adecvate pentru a împiedica existența unui obstacol semnificativ în calea unei concurențe efective.

În al doilea rând, reclamanta invocă încălcarea articolului 253 CE (articolul 296 TFUE), întrucât Comisia nu ar fi motivat în mod corespunzător decizia atacată, în măsura în care nu a menționat în temeiul căror argumente concrete s-ar exclude un obstacol în calea concurenței pe rutele aeriene către Europa de Est. În plus, reclamanta susține că situația de fapt nu este suficient determinată.

În al treilea rând, reclamanta impută Comisiei săvârșirea unui abuz de putere.

(¹) JO 2004, C 31, p. 5, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 56.

Acțiune introdusă la 7 aprilie 2010 — Entegris/OAPI — Optimize Technologies (OPTIMIZE TECHNOLOGIES)

(Cauza T-163/10)

(2010/C 161/73)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Entegris, Inc. (Billerica, Statele Unite) (reprezentanți: T. Ludbrook, Barrister și M. Rosser, Solicitor)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Optimize Technologies, Inc. (Oregon City, Statele Unite)

Concluziile reclamantei

— Admiterea acțiunii;

— anularea deciziei pronunțate de Camera a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci,

desene și modele industriale) la 18 ianuarie 2010 în cauza R 802/2009-2;

— respingerii cererii de înregistrare a mărcii comunitare în cauză; și

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Marca comunitară vizată: marca verbală „OPTIMIZE TECHNOLOGIES” pentru produse din clasa 9.

Titularul mărcii sau al semnelui invocat în sprijinul opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca verbală comunitară „OPTIMIZER” pentru produse din clasele 1, 9 și 11.

Decizia diviziei de opoziție: admite opoziția.

Decizia camerei de recurs: anulează decizia contestată și respinge opoziția în integralitatea sa.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 întrucât camera de recurs nu a aplicat norma respectivă conform jurisprudenței relevante, astfel încât aceasta a concluzionat în mod greșit că nu există un risc de confuzie între mărcile vizate.

Acțiune introdusă la 13 aprilie 2010 — Pioneer Hi-Bred International/Comisia

(Cauza T-164/10)

(2010/C 161/74)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Pioneer Hi-Bred International, Inc. (Johnston, Statele Unite) (reprezentanți: J. Temple Lang, Solicitor, și T. Müller-Ibold, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, întrucât a omis să prezinte Consiliului un proiect de măsuri care trebuie să fie luate potrivit articolului 5 alineatul (2) din decizia Consiliului și întrucât a omis să ia toate celelalte măsuri care, în funcție de evoluția procedurii de adoptare a deciziilor, pot fi necesare pentru asigurarea adoptării deciziei la care se referă articolul 18 din directivă, Comisia s-a abținut să acționeze în conformitate cu articolul 18 din Directiva 2000/18 privind diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

La 2 mai 2007, reclamanta a formulat prima cerere în temeiul articolului 232 CE ⁽¹⁾, susținând că s-ar fi omis de către Comisie, cu încălcarea articolului 18 din Directiva 2001/18/CE ⁽²⁾, să asigure adoptarea unei decizii referitoare la notificarea reclamantei privind introducerea pe piață a porumbului 1507 modificat genetic, rezistent la insecte. La 21 ianuarie 2009, Comisia, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Decizia 1999/468, a prezentat propunerea de decizie comitetului de reglementare. În cadrul procedurii în fața Tribunalului, părțile au fost de acord că, având în vedere prezentarea propunerii de decizie, acțiunea a rămas fără obiect și, prin Ordonanța din 4 septembrie 2009, Tribunalul a decis că nu mai este necesar să se pronunțe asupra fondului cauzei T-139/07.

În prezenta acțiune, reclamanta susține că, potrivit articolului 265 TFUE, Comisia nu a prezentat încă Consiliului o propunere referitoare la introducerea pe piață a porumbului 1507 modificat genetic, rezistent la insecte, în pofida solicitării reclamantei. Reclamanta susține că, în toate cele șase reuniuni ale Consiliului Mediu care au avut loc de la momentul la care comitetul de reglementare nu a emis un aviz referitor la propunerea din 25 februarie 2009, Comisia a omis să prezinte un proiect de decizie privind notificarea reclamantei.

Reclamanta afirmă că, în conformitate cu procedura stabilită în directivă, Comisia este obligată să asigure că se adoptă și se publică, în termenul prevăzut de directivă, o decizie privind notificarea. În plus, reclamanta susține că, prin faptul că nu a prezentat Consiliului un proiect de măsuri care trebuie să fie luate, Comisia a omis să asigure adoptarea unei asemenea decizii, deși toate cerințele privind reclamanta și celelalte părți, prevăzute de directivă, au fost îndeplinite în conformitate cu directiva.

În continuare, reclamanta susține că a solicitat Comisiei să își precizeze poziția în termenul prevăzut de articolul 265 TFUE, ceea ce Comisia a omis să facă. În opinia reclamantei, motivele Comisiei pentru omisiunea sa de a prezenta un proiect de

decizie Consiliului sunt nerelevante și nejustificate. Potrivit reclamantei, abținerea Comisiei de a acționa a avut efecte negative cu privire la situația sa juridică și a cauzat acesteia pierderi specifice, probate și cuantificabile.

⁽¹⁾ Cauza T-139/07, Pioneer Hi-Bred International/Comisia, JO C 155, p. 28.

⁽²⁾ Directiva 2001/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 martie 2001 privind diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic și de abrogare a Directivei 90/220/CEE a Consiliului — Declarația Comisiei, JO L 106, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 7, p. 75.

Acțiune introdusă la 7 aprilie 2010 — Evropaiki Dynamiki/Comisia

(Cauza T-167/10)

(2010/C 161/75)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepi-koinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Atena, Grecia) (reprezentanți: N. Korogiannakis și M. Dermizakis, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea Deciziei Secretariatului General din 27 ianuarie 2010 — SG.E.3/FM/psi — Ares (2010)43764 — de respingere a cererii de reexaminare prezentate de reclamantă prin care se solicită, potrivit Regulamentului (CE) nr. 1049/2001, revizuirea poziției adoptate de Direcția Generală Informatică prin scrisoarea sa din 18 septembrie 2009, în urma cererii inițiale a reclamantei din data de 14 august 2009, în măsura în care se referă la accesul la toate cererile de cotație (RfQs) privind Lotul 3A din ESP-DESI;
- anularea Deciziei Secretariatului General din 11 martie 2010 — SG.E.3/FM/MIB/rc/psi — Ares(2010)131966 — de respingere a cererii de reexaminare prezentate de reclamantă prin care se solicită, potrivit Regulamentul (CE) nr. 1049/2001, revizuirea pozițiilor adoptate de Direcția Generală (DG) Informatică, de Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene (OP, anterior OPOCE) și de DG Buget prin scrisorile acestora din 11 decembrie 2009, în urma

cererilor inițiale ale reclamantei, din data de 9 octombrie 2009, în măsura în care se referă la accesul la toate RfQs privind toate loturile contractelor ESP, ESP-DIMA și ESP-DESI (administrare de DG Informatică), Contractele-cadru ale OPOCE nr. 6011, 6102, 6103, 6020, 10042, 6121, 6031, 10030 și Contractul-cadru al DG BUDGET nr. BUDG/O101;

- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și a altor cheltuieli și costuri efectuate de reclamantă în legătură cu prezenta acțiune, chiar și în cazul respingerii acesteia.

Motivele și principalele argumente

În susținerea cererii sale, reclamanta susține că, întrucât nu a efectuat o examinare concretă și individualizată a documentelor la care se referă cererea de acces, pentru a evalua dacă excepțiile invocate sunt aplicabile sau dacă se poate acorda un acces parțial, Comisia a încălcat Regulamentul nr. 1049/2001. În plus, reclamanta susține că justificările oferite de Comisie cu privire la protejarea politicii economice a Uniunii Europene, protejarea intereselor comerciale și motivele de siguranță publică trebuie respinse ca neîntemeiate în totalitate deoarece motivele invocate de Comisie, au, în opinia reclamantei, o natură generală și abstractă și nu demonstrează faptul că s-a efectuat de către Comisie o examinare specifică individuală a conținutului documentelor solicitate.

Acțiune introdusă la 15 aprilie 2010 — Comisia/SEMEA

(Cauza T-168/10)

(2010/C 161/76)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: S. Petrova, agent, și E. Bouttier, avocat)

Pârâtă: Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) (Millau, Franța)

Concluziile reclamantei

- Obligarea société d'économie mixte de l'Aveyron, prin mandatarul său ad-hoc, la plata către reclamantă sumei de 41 012 euro, cu titlu principal, plus dobânzile aferente începând cu 10 martie 1992 sau, cu titlu subsidiar, începând cu 27 aprilie 1993;
- să se dispună capitalizarea dobânzilor;

- obligarea societății SEMEA la plata sumei de 5 000 de euro pentru refuzul său abuziv;

- obligarea societății SEMEA la plata cheltuielilor de judecată din prezenta cauză.

Motivele și principalele argumente

La 6 iulie 1990, Comunitatea Europeană, reprezentată de Comisie, a încheiat cu Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) un contract de subvenționare având ca obiect o acțiune de dezvoltare locală constând în executarea lucrărilor de pregătire și de lansare a unui Centru European de Întreprindere Locală (Centre Européen d'Entreprise Locale) la Millau.

Comisia susține că, în temeiul acestui contract, SEMEA se angaja să realizeze diverse prestații și să informeze Comisia în legătură cu acestea prin comunicarea unor rapoarte periodice, iar Comisia se angaja, în ceea ce o privește, să contribuie financiar la executarea acestor lucrări până la concurența unei sume maxime de 135 000 ECU, în limita a 50 % din costul justificat al lucrărilor.

În mai 1991, SEMEA ar fi solicitat Comisiei ca acest contract să poată fi executat de o altă structură, Association CEI12, ceea ce Comisia ar fi acceptat, precizând că acest acord nu degreva SEMEA, iar SEMEA ar fi confirmat acest aspect, precum și faptul că se declara garantă a executării corespunzătoare a prestațiilor prevăzute în contract.

În urma unui control privind stadiul lucrărilor, s-ar fi constatat că totalul cheltuielilor eligibile se ridica la suma de 187 977 ECU și, prin urmare, că nivelul contribuției Comisiei trebuia să fie stabilit la 50 % din această sumă, respectiv la suma de 93 988 ECU.

În măsura în care SEMEA ar fi încasat deja suma de 135 000 ECU în temeiul contractului, prezenta acțiune urmărește să pretindă de la SEMEA rambursarea sumei încasate nejustificat.

Acțiune introdusă la 19 aprilie 2010 — CTG Luxembourg PSF/Curtea de Justiție

(Cauza T-170/10)

(2010/C 161/77)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Computer Task Group Luxembourg PSF SA (Bertrange, Luxemburg) (reprezentant: M. Thewes, avocat)

Pârâtă: Curtea de Justiție a Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- anularea deciziilor adoptate de Curtea de Justiție în cadrul contractului de achiziții publice europene „AO 008/2009: Asistență de nivel 1 și de nivel 2 pentru utilizatorii sistemelor IT și de telefonie, centru de apeluri, management al hardware-ului destinat utilizatorilor finali”, mai precis:
- decizia comisiei de deschidere a ofertelor din 9 februarie 2010 de a respinge oferta prezentată de CTG CONSORTIUM pentru motivul că a fost „depusă cu întârziere”;
- decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene de a atribui contractul unui alt ofertant (nedată și necunoscută în prezent de reclamantă);
- decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene prin care se confirmă respingerea ofertei prezentate de CTG CONSORTIUM la data de 5.3.2010;
- constatarea răspunderii extracontractuale a Uniunii Europene și obligarea Curții de Justiție la despăgubirea reclamantei pentru totalitatea prejudiciului suferit din cauza deciziilor atacate și desemnarea unui expert pentru evaluarea acestui prejudiciu
- obligarea Curții de Justiție la plata în întregime a cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul prezentei acțiuni, reclamanta solicită, pe de o parte, anularea deciziei Comisiei de deschidere a ofertelor, din 9 februarie 2010, de a respinge oferta prezentată de reclamantă pentru motivul că a fost depusă cu întârziere, în cadrul procedurii de cerere de oferte privind servicii de asistență de nivel 1 și de nivel 2 pentru utilizatorii sistemelor IT, centru de apeluri, management al hardware-ului destinat utilizatorilor finali (JO 2009/S 217 312292), precum și a deciziei de a atribui contractul unui alt ofertant și, pe de altă parte, o cerere de daune interese.

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive întemeiate pe:

- încălcarea principiului nediscriminării, a principiului egalității ofertanților și a principiului liberei concurențe, prin impunerea unei ore limită de depunere la poștă în plus de o dată limită de trimitere a ofertelor;

— încălcarea obligației de a răspunde cererilor de informații adresate în timp util autorității contractante;

— încălcarea obligației de a informa ofertanții respinși cu privire la motivele pe care se întemeiază respingerea cererilor acestora, cu privire la numele ofertantului căruia i s-a atribuit contractul și cu privire la indicarea căilor de recurs;

— răspunderea extracontractuală a Uniunii Europene.

Acțiune introdusă la 8 aprilie 2010 — Colas/OAPI — García-Teresa Gárate (BASE-SEAL)

(Cauza T-172/10)

(2010/C 161/78)

Limba în care a fost formulată acțiunea: franceza

Părțile

Reclamanta: Colas (Boulogne-Billancourt, Franța) (reprezentant: E. Logeais, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Rosario García-Teresa Gárate (Barcelona, Spania)

Concluziile reclamantei

— Cu titlu principal, anularea deciziei camerei de recurs:

— în măsura în care a constatat lipsa totală de similitudine a semnelor, în temeiul unei reprezentări greșite a cererii de înregistrare a mărcii în litigiu, fără ca, printre altele, să determine în mod precis publicul relevant și fără să justifice caracterul distinctiv și dominant al termenilor BASE-SEAL;

— în măsura în care a negat orice similitudine a semnelor și a respins, în consecință, opoziția împotriva înregistrării mărcii BASE-SEAL, cu încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) CTMR; și

— cu titlu subsidiar, anularea în parte a deciziei camerei de recurs numai cu privire la alte produse decât „*produsele chimice utilizate în știință, fotografie, agricultură, horticultură și silvicultură [...] îngrășământul natural, substanțele chimice care conservă produsele alimentare [...]*”;

— în toate cazurile, obligarea Oficiului la plata cuantumului total al cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: Rosario García-Teresa Gárate.

Marca comunitară vizată: o marcă figurativă „BASE-SEAL” pentru produse din clasele 1, 17 și 19 (cererea de înregistrare nr. 3951464).

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: mai multe mărci figurative naționale (spaniole, ungare, franceze, suedeze, germane și ceh), precum și o marcă figurativă internațională reprezentând un romb, parțial colorat în galben și care cuprinde cuvântul „Colas”, pentru produse din clasele 1, 19 și 37.

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului privind marca comunitară, întrucât există un risc de confuzie între mărcile în conflict.

Acțiune introdusă la 15 aprilie 2010 — Milux/OAPI (FERTILITYINVIVO)

(Cauza T-175/10)

(2010/C 161/79)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Milux Holding SA (Luxemburg, Luxemburg) (reprezentant: J. Bojs, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

— Anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene

și modele industriale) din 2 februarie 2010 în cauza R 1116/2009-4 și

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca verbală „FERTILITYINVIVO” pentru produse și servicii din clasele 9, 10 și 44

Decizia examinătorului: respinge cererea de înregistrare a mărcii comunitare

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac

Motivele invocate: încălcarea articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului, întrucât camera de recurs a comis o eroare statuând că marca solicitată nu poate fi înregistrată ca marcă comunitară pentru că nu are un caracter distinctiv intrinsec suficient.

Acțiune introdusă la 15 aprilie 2010 — Seven/OAPI — Seven for all mankind (SEVEN FOR ALL MANKIND)

(Cauza T-176/10)

(2010/C 161/80)

Limba în care a fost formulată acțiunea: italiana

Părțile

Reclamantă: Seven SpA (Leinì, Italia) (reprezentant: L. Trevisan, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Seven for all mankind LLC

Concluziile reclamantei

— Anularea deciziei Camerei a doua de recurs din 28 ianuarie 2010;

— obligarea OAPI, pe lângă suportarea propriilor cheltuieli de judecată, la suportarea cheltuielilor de judecată efectuate de societatea SEVEN SPA în prezenta cauză, precum și în procedura desfășurată în fața Camerei de recurs.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: SEVEN FOR ALL MANKIND LLC

Marca comunitară vizată: marca verbală „SEVEN FOR ALL MANKIND” (cerere de înregistrare nr. 4 443 222), pentru produse din clasele 14 și 18.

Titularul mărcii sau al semnelui invocat în sprijinul opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: două mărci figurative comunitare (nr. 591 206 și nr. 3 489 234, pentru produse din clasele 16, 18 și 25) și o marcă internațională (nr. 731 954, pentru produse din clasele 3, 9, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25 și 28) care conțin elementul verbal „SEVEN”.

Decizia diviziei de opoziție: admite în parte opoziția.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: Aplicare incorectă a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 privind marca comunitară.

Acțiune introdusă la 19 aprilie 2010 — Alcoa Trasformazioni/Comisia

(Cauza T-177/10)

(2010/C 161/81)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Alcoa Trasformazioni Srl (Portoscuso, Italia) (reprezentanți: M. Siragusa, avocat, T. Müller-Ibold, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

— Anularea Deciziei Comisiei din 19 noiembrie 2009 (C(2009) 5497) în ceea ce privește ajutorul de stat C 36/B/2006 (ex NN 38/2006), pe care l-ar fi acordat Italia în favoarea Alcoa Trasformazioni S.r.l.;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune în anulare are ca obiect decizia adoptată de Comisia Europeană la 19 noiembrie 2009 împotriva Alcoa Trasformazioni S.r.l.⁽¹⁾.

Prin această decizie, prelungirea regimului tarifar aplicabil întreprinderilor deținute de Alcoa în Sardinia și în Veneția, astfel cum a fost prevăzută la articolul 11 alineatul 11 din Decretul-lege nr. 35 ⁽²⁾ din 14 martie 2005, intrat în vigoare la 1 ianuarie 2006, a fost calificată drept ajutor de stat și drept

incompatibilă cu piața comună, fiind dispusă recuperarea sa parțială.

În acest sens, trebuie amintit că, începând cu anul 1996, reclamantei i-a fost aplicat un tarif preferențial pentru energia electrică de alimentare a celor două întreprinderi producătoare de aluminiu primar din Sardinia și din Veneția. Acest tarif a fost notificat la data respectivă Comisiei în cadrul procedurii de privatizare a Alumix, întreprindere producătoare de aluminiu aflată sub controlul statului italian, cesionată ulterior reclamantei. În anul 1996, Comisia a conchis că tariful respectiv nu constituia ajutor de stat.

În cadrul deciziei atacate, Comisia consideră că, din cauza anumitor modificări, tariful contestat reprezintă o măsură complet diferită de cea examinată în anul 1996.

Potrivit reclamantei, decizia este ilegală, pentru următoarele motive:

— încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE, în măsura în care decizia califică tariful aplicat pentru energia electrică achiziționată de Alcoa pentru cele două întreprinderi producătoare de aluminiu primar situate în Sardinia și în Veneția drept „ajutor”, deși respectivul tarif nu conferă niciun avantaj beneficiarilor;

— încălcarea articolului 107 alineatul (3) TFUE, în măsura în care decizia nu cuantifică în mod corect valoarea ajutorului;

— încălcarea articolului 107 alineatul (3) TFUE, în măsura în care decizia califică în mod greșit tariful în discuție drept ajutor de funcționare, incompatibil cu orientările în materie de ajutoare de stat în scopuri regionale;

— încălcarea principiului bunei administrări și a articolului 107 alineatul (3) TFUE, în măsura în care Comisia și-a modificat în mod radical propria evaluare în cursul procedurii, în ceea ce privește impactul introducerii mecanismului de piață pe care ea însăși l-a propus pentru Sardinia, fără a oferi vreo explicație sau vreun preaviz, și, în plus, la finalul unei cercetări insuficiente;

— încălcarea principiului încrederii legitime și a articolului 108 TFUE, în măsura în care decizia califică tariful în discuție drept ajutor „nou”, iar nu drept ajutor „existent”.

În sfârșit, reclamanta susține că prin adoptarea deciziei atacate, pârâta a încălcat o serie de norme fundamentale de fond.

⁽¹⁾ Decizia Comisiei din 19 noiembrie 2009 privind ajutoarele de stat C 38/A/2004 (ex NN 58/2004) și C 36/B/2006 (ex N 38/2006) pe care Italia le-a acordat în favoarea Alcoa Trasformazioni S.r.l.

⁽²⁾ Privind „dispozițiile de urgență în cadrul planului de acțiune pentru dezvoltarea economică, socială și teritorială”, astfel cum a fost modificat și ridicat la rang de lege prin Legea nr. 80 din 14 mai 2005.

Acțiune introdusă la 21 aprilie 2010 — Regatul Spaniei/Comisia**(Cauza T-178/10)**

(2010/C 161/82)

*Limba de procedură: spaniola***Părțile***Reclamant:* Regatul Spaniei (reprezentant: N. Díaz Abad)*Pârâtă:* Comisia Europeană**Concluziile reclamantului**

— Anularea Deciziei Comisiei Europene din 22 februarie 2010, prin care se admite suspendarea cererilor intermediare de plată prezentate de Spania între 17 noiembrie și 30 decembrie 2009 și în subsidiar, anularea în parte a acestei decizii în ceea ce privește următoarele cereri de plată intermediare:

— 2007ES161PO008 Andaluzia 94 370 752,75 euro

— 2007ES161PO008 Andaluzia 479 712 483,22 euro

— 2007ES162PO001 Cantabria 4 697 332,79 euro

— 2007ES162PO006 Catalonia 15 392 569,98 euro

— 2007ES162PO008 Aragon 12 451 358,48 euro

— declararea faptului că este necesară obligarea Comisiei Europene la plata dobânzilor ce rezultă din întârzierea cauzată de plata efectivă a cererilor intermediare blocate în mod incorect;

— obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune are ca obiect decizia Comisiei de a întrerupe termenul de plată a anumitor cereri de plată, prezentate de Spania între 17 noiembrie și 30 decembrie 2009. Această întrerupere privește douăzeci de cereri de plată intermediare pentru o valoare totală de 1 890 708 859,51 euro.

În susținerea argumentelor sale, reclamanta prezintă următoarele motive:

— încălcarea articolului 91 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1083/2006 ⁽¹⁾, în măsura în care Comisia, fără să prezinte vreun raport redactat de un organism de audit național sau comunitar care pune în evidență existența unor deficiențe semnificative în funcționarea sistemelor de

gestiune și control și fără ca aceste deficiențe să existe, a întrerupt prin decizia atacată termenul de plată a anumitor cereri de plată intermediare prezentate de Spania.

— încălcarea strategiilor de control adoptate de Comisie, în măsura în care Comisia a întrerupt termenul pentru efectuarea plăților intermediare menționate, întrucât a considerat că lipsa unui audit al sistemelor constituie o întârziere semnificativă în executarea strategiilor, cât timp aceste strategii permiteau Regatului Spaniei să prezinte auditul sistemelor până la 30 iunie 2010.

— încălcarea principiului securității juridice, în măsura în care decizia atacată impune ca Regatul Spaniei să fi efectuat auditul sistemelor în avans față de calendarul convenit cu Comisia însăși, această cerință neputând fi anticipată de autoritățile spaniole.

— încălcarea principiului încrederii legitime, în măsura în care autoritățile naționale au acționat întemeindu-se pe calendare de audit pe care Comisia le aprobase în cadrul strategiilor, calendare pe care acestea le respectau, fără ca, în vreun moment, Comisia să indice faptul că acest lucru presupunea o oarecare deficiență a sistemului de gestiune și control.

— încălcarea principiului proporționalității, întrucât măsura adoptată de Comisie este disproporționată și contrară unei gestiuni financiare a altor instrumente juridice mai puțin oneroase pentru a atinge același obiectiv.

În subsidiar, reclamanta solicită anularea în parte a deciziei atacate pentru încălcarea articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1083/2006, în măsura în care plata respectivelor cereri nu a fost efectuată în termenul de două luni de la prezentarea acestora.

În sfârșit, Regatul Spaniei solicită dobânzi de întârziere în temeiul articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1083/2006, al articolului 83 din Regulamentul nr. 1605/2002 ⁽²⁾ și al articolului 106 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2342/2002 al Comisiei ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 (JO L 210, p. 25, Ediție specială, 14/vol. 2, p. 64).

⁽²⁾ Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 25, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198).

⁽³⁾ Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 357, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 3).

Acțiune introdusă la 21 aprilie 2010 — Zitro IP/OAPI — Show Ball Informática (BINGO SHOWALL)**(Cauza T-179/10)**

(2010/C 161/83)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: spaniola***Părțile**

Reclamantă: Zitro IP Sàrl (Luxemburg) (reprezentant: A. Canela Giménez, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Show Ball Informática Ltda

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei OAPI, și
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca verbală „BINGO SHOWALL” (cererea de înregistrare nr. 6 059 919) pentru produse și servicii din clasele 9, 28 și 41.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Show Ball Informática Ltda.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca figurativă comunitară (nr. 5 092 275) care cuprinde elementul verbal „SHOW BALL” pentru produse și servicii din clasele 9 și 42.

Decizia diviziei de opoziție: respinge în parte cererea de înregistrare.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: interpretarea și aplicarea incorectă a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 privind marca comunitară.

Acțiune introdusă la 16 aprilie 2010 — Nickel Institute/Comisia**(Cauza T-180/10)**

(2010/C 161/84)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamant: Nickel Institute (Toronto, Canada) (reprezentant: K. Nordlander, avocat și H. Pearson, solicitor)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantului

- Declararea acțiunii în anulare ca admisibilă;
- anularea deciziei SG.E3/HP/psi–Ares(2010)65824 a Comisiei din 8 februarie 2010 prin care s-a refuzat accesul deplin la anumite documente solicitate de reclamant potrivit Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾; și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul prezentei acțiuni, reclamantul urmărește, în temeiul articolului 2630 TFUE, anularea deciziei SG.E3/HP/psi–Ares(2010)65824 a Comisiei din 8 februarie 2010 prin care s-a refuzat accesul deplin la anumite documente solicitate de reclamant potrivit Regulamentului (CE) nr. 1049/2001. Decizia a confirmat printre altele:

- decizia directorului general interimar al Serviciului Juridic al Comisiei prin care s-a refuzat accesul deplin la șapte documente referitoare la opinia acestui serviciu cu privire la proiectul Directivei 2008/58/CE a Comisiei ⁽²⁾;
- decizia directorului Direcției D a DG Mediu prin care s-a refuzat accesul deplin la două documente referitoare la opinia altor direcții generale ale Comisiei cu privire la proiectul Directivei 2008/58/CE; și
- faptul că în posesia Comisiei nu se află niciun document, nicio înregistrare sau nicio corespondență (inclusiv documente sau comentarii subsecvente referitoare la acestea) prin care Serviciul Juridic își prezintă opinia cu privire la proiectul Directivei 2009/2/CE ⁽³⁾ a Comisiei.

În susținerea pretențiilor sale, reclamantul invocă mai multe motive:

În primul rând, Secretarul General al Comisiei a săvârșit o eroare evidentă de apreciere și a încălcat articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 în interpretarea excepției referitoare la protecția consultanței juridice cu privire la mai multe documente solicitate.

În plus, Secretarul General al Comisiei a săvârșit o eroare evidentă de apreciere și a încălcat articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 în interpretarea excepției referitoare la protecția procedurilor judiciare cu privire la unul dintre documentele solicitate.

În sfârșit, Secretarul General al Comisiei a săvârșit o eroare evidentă de apreciere și a încălcat articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 prin neidentificarea și prin neacordarea accesului la documente prin care Serviciul Juridic își prezintă opinia cu privire la proiectul Directivei 2009/2/CE a Comisiei.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 1/vol. 3, p. 76).

(²) Directiva 2008/58/CE a Comisiei din 21 august 2008 de efectuare a celei de-a treizecea modificări, în vederea adaptării la progresul tehnic, a Directivei 67/548/CEE a Consiliului privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase (JO L 246, p. 1).

(³) Directiva 2009/2/CE a Comisiei din 15 ianuarie 2009 de modificare, pentru a treizeci și una oară, în vederea adaptării la progresul tehnic, a Directivei 67/548/CEE a Consiliului privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase (JO L 11, p. 6).

Acțiune introdusă la 19 aprilie 2010 — AISCAT/Comisia

(Cauza T-182/10)

(2010/C 161/85)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Associazione Italiana delle Società Concessionarie per la costruzione e l'esercizio di Autostrade e Trafori stradali (AISCAT) (Roma, Italia) (reprezentant: M. Maresca, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

— Anularea deciziei Comisiei Europene din 10 februarie 2010.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune are ca obiect anularea deciziei cuprinse în scrisoarea Comisiei Europene din februarie 2010, prin care se exclude eventualitatea unei încălcări a articolului 87 CE (devenit articolul 107 TFUE) de către Republica Italiană prin atribuirea de către aceasta din urmă a construcției și a administrării unui tronson de autostradă (așa-numitul „Passante di Mestre”) fără cerere de ofertă unei societăți cu capital mixt public-privat, CAV S.p.A (societate pe acțiuni constituită în părți egale de ANAS S.p.A. și de Regione Veneto), și prin finanțarea acestei construcții prin majorarea tarifelor în stațiile de încasare existente pe tronsonul de autostradă paralel și concurrent.

În susținerea încălcării articolului 87 CE (devenit articolul 107 TFUE), Republica Italiană invocă două motive.

În primul rând, faptul că Republica Italiană a atribuit în mod direct către CAV concesiunea construcției și administrării Passante di Mestre în temeiul articolului 2 alineatul 290 din Legea nr. 244 din 24 decembrie 2007 constituie un ajutor de stat, întrucât condițiile care justifică așa-numitele cereri de ofertă *in house* nu erau întrunite, iar atribuirea a avut drept destinatar o societate mixtă ale cărei caracteristici statutare și de administrare presupun un avantaj concurențial nejustificat. Astfel, CAV este deținută în cotă de 50 % de ANAS, care, deși are un rol de entitate publică de reglementare, exercită de asemenea o activitate de întreprindere (construcția și administrarea de autostrăzi) pe o piață pe care aceasta însăși o reglementează și pe care aceasta însăși este autoritate contractantă.

În al doilea rând, faptul că Republica Italiană a aprobat convenția încheiată între ANAS (în calitate de autoritate contractantă) și CAV, având ca obiect finanțarea Passante di Mestre prin majorarea tarifelor în stațiile de încasare existente pe tronsonul de autostradă paralel și concurrent, constituie un ajutor de stat în favoarea CAV.

Astfel, majorarea tarifelor a reprezentat instrumentul prin intermediul căruia a fost deviat traficul de autovehicule către tronsonul nou-construit („Passante di Mestre”) și, în același timp, această majorare a determinat reducerea traficului pe tronsonul concurrent („Tangenziale di Mestre”), care a făcut obiectul majorării menționate. Ajutorul nu constă totuși, în sine, în surplusul care rezultă din majorarea tarifelor, ci în avantajul concurențial pe care CAV îl obține din aceasta, în timp ce, dimpotrivă, societățile concesiunare ale Tangenziale di Mestre suportă pierderea.

**Acțiune introdusă la 26 aprilie 2010 — DTL/OAPI —
Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales (Solaria)****(Cauza T-188/10)**

(2010/C 161/86)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: spaniola***Părțile**

Reclamantă: DTL Corporación, SL (Madrid, Spania) (reprezentant: C. Rueda Pascual, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, SL (Pamplona, Spania)

Concluziile reclamantei

- Anularea Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 17 februarie 2010, în cauza R 767/2009-2;
- înlocuirea acesteia printr-o alta care respinge opoziția prezentată de Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L. împotriva cererii de înregistrare a mărcii comunitare nr. 5153325 „SOLARIA”, și care permite ca această marcă comunitară să fie înregistrată nu numai pentru clasa 41, ci și pentru toate serviciile solicitate din clasele 37 și 47; obligarea persoanei care a formulat opoziția la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii de opoziție și procedurii căii de atac în fața OAPI;
- obligarea OAPI și a celorlalte părți în procedură care se opun prezentei acțiuni la plata cheltuielilor de judecată aferente acesteia.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca figurativă ce conține elementul verbal „SOLARIA” (cererea de înregistrare nr. 5153325) pentru servicii care fac parte din clasele 37, 41 și 42.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca figurativă spaniolă care conține elementul verbal „SOLARTIA” (nr. 2689747) pentru servicii care fac parte din clasele 37 și 42.

Decizia diviziei de opoziție: admite opoziția în parte.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: interpretarea și aplicarea incorecte ale articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 privind marca comunitară.

**Acțiune introdusă la 22 aprilie 2010 — Egan și
Hackett/Parlamentul European****(Cauza T-190/10)**

(2010/C 161/87)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamante: Kathleen Egan (Athboy, Irlanda) și Margaret Hackett (Borris-in-Ossory, Irlanda) (reprezenți: C. MacEochaidh SC și J. Goode, barristers și K. Neary, solicitor)

Pârât: Parlamentul European

Concluziile reclamantelor

- Declararea acțiunii ca fiind admisibilă;
- anularea, în temeiul articolului 263 TFUE, a deciziei din 12 februarie 2010 a Parlamentului European [A(2010)579] prin care s-a refuzat accesul la informațiile solicitate de reclamante prin intermediul cererii inițiale din 16 decembrie 2009 și prin intermediul cererii subsecvente de confirmare din 28 ianuarie 2010 și
- obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul prezentei cereri, reclamantele urmăresc anularea, în temeiul articolului 263 TFUE, a deciziei din 12 februarie 2010 a Parlamentului European [A(2010)579] prin care s-a refuzat accesul la documente constând în registre publice privind asistenții membrilor Parlamentului European, acreditați sau neacreditați, care conțin numele și/sau interesele financiare ale acestor asistenți.

În susținerea cererii lor, reclamantele susțin că Parlamentul s-a întemeiat în mod inadecvat pe Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ și pe Regulamentul (CE) nr. 45/2001 ⁽²⁾ pentru a refuza accesul la documente aflate deja în domeniul public. În consecință, reclamantele invocă mai multe motive:

În primul rând, Parlamentul nu a motivat în mod corespunzător decizia atacată, încălcând astfel articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001.

În al doilea rând, decizia atacată cuprinde erori de apreciere referitoare la excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001, în măsura în care afirmă că accesul la respectivele documente ar încălca dreptul la viață privată al persoanelor în cauză și/sau nu ține seama de adevărata semnificație a articolului 4 alineatul (1) litera (b) și/sau susține că interesul public referitor la accesul la registrele publice privind asistenții membrilor Parlamentului European scade dacă persoana nu mai deține o astfel de funcție.

În plus, decizia atacată încalcă cerințele esențiale de procedură prin faptul că nu informează reclamantele cu privire la căile de atac aflate la dispoziția lor în caz de respingere a cererii de confirmare, astfel cum prevede articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001.

În sfârșit, decizia atacată încalcă principiile democrației, transparenței, proporționalității, egalității și nediscriminării prin refuzarea accesului la documente publice, în condițiile în care astfel de documente erau anterior disponibile pentru solicitanți potrivit Regulamentul (CE) nr. 1049/2001.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

(²) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142).

Acțiune introdusă la 29 aprilie 2010 — Avery Dennison/OAPI — Dennison Hesperia (AVERY DENNISON)

(Cauza T-200/10)

(2010/C 161/88)

Limba în care a fost formulată acțiunea: spaniola

Părțile

Reclamantă: Avery Dennison Corp. (reprezențanți: E. Armijo Chávarri și A. Castán Pérez-Gómez, avocați]

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Dennison Hesperia, SA (Torrejón de Ardoz, Spania)

Concluziile reclamantei

— Anularea sau, în subsidiar, modificarea deciziei pronunțate de Camera a doua de recursuri a OAPI la 9 februarie 2010 în cauza R 798/2009-2;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca verbală „AVERY DENNISON” (cererea de înregistrare nr. 3 825 114), pentru produse și servicii din clasele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 16, 17, 19, 20, 22, 24, 28, 35, 37, 38, 39, 40, 41 și 42.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Dennison Hesperia, S.A..

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca spaniolă „DENNISON” (nr. 1 996 088), pentru produse din clasa 16.

Decizia diviziei de opoziție: admite în parte opoziția.

Decizia camerei de recurs: respinge recursul.

Motivele invocate: interpretarea eronată a articolului 42 alineatele (2) și (3) și, în subsidiar, a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară.

Ordonanța Tribunalului din 16 aprilie 2010 — DB Schenker Rail Deutschland/Comisia

(Cauza T-109/04) (¹)

(2010/C 161/89)

Limba de procedură: germana

Președintele Camerei a opta a dispus radierea cauzei.

(¹) JO C 146, 29.5.2004.

Ordonanța Tribunalului din 13 aprilie 2010 — Unity OSG FZE/Consiliul

(Cauza T-511/08) (¹)

(2010/C 161/90)

Limba de procedură: engleza

Președintele Camerei a doua a dispus radierea cauzei.

(¹) JO C 32, 7.2.2009.

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE

Acțiune introdusă la 29 martie 2010 — Marsili/Comisia

Pârâtă: Comisia Europeană

(Cauza F-19/10)

(2010/C 161/91)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Letizia Marsili (Bruxelles, Belgia) (reprezentanți: K. Van Maldegem, C. Mereu și M. Velardo, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Obiectul și descrierea litigiului

Anularea deciziei Comisiei de a nu include reclamanta pe lista de rezervă a concursului EPSO/AST/51/08, precum și repararea prejudiciului suferit de reclamantă

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei comisiei de evaluare din 17 decembrie 2009 de a nu include reclamanta pe lista de rezervă a concursului EPSO/AST/51/08 și obligarea pârâtei la plata unor despăgubiri pentru prejudiciile evaluate cu titlu provizoriu la un euro, care vor fi stabilite precis în cursul procedurii, precum și a dobânzilor compensatorii și moratorii cu o rată de 6,7 % pentru prejudiciul moral și material suferit;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Acțiune introdusă la 31 martie 2010 — Marcuccio/Comisia

(Cauza F-21/10)

(2010/C 161/92)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamant: Luigi Marcuccio (Tricase, Italia) (reprezentant: G. Cipressa, avocat)

Obiectul și descrierea litigiului

Anularea deciziei de respingere a cererii reclamantului prin care se urmărește repararea prejudiciului suferit din cauză că pârâta a trimis o notă de debit referitoare la onorariul avocatului care o asistase în cauza T-241/03 avocatului care l-a asistat pe reclamant în cauza menționată, iar nu reclamantului însuși

Concluziile reclamantului

- Anularea deciziei implicite de respingere a cererii din 23 februarie 2009;
- în măsura necesară, anularea actului, oricare ar fi forma acestuia, de respingere a reclamației din 14 septembrie 2009, îndreptată împotriva deciziei de respingere a cererii din 23 februarie 2009;
- în măsura necesară, anularea notei din 1 decembrie 2009, redactată în limba franceză și primită de reclamant la 19 ianuarie 2010, însoțită de o traducere în limba italiană;
- obligarea Comisiei la repararea prejudiciului, de natură patrimonială și nepatrimonială, suferit în mod injust de reclamant ca urmare a redactării și a trimiterii către avocatul care l-a reprezentat pe reclamant în cauza T-241/03 a notei din 4 decembrie 2006 și la plata către reclamant a sumei de 10 000,00 de euro sau a acelei sume mai mari sau mai mici pe care Tribunalul o va considera justă și echitabilă;

- obligarea Comisiei la plata către reclamant, începând din ziua următoare celei în care a ajuns la Comisie cererea din 23 februarie 2009 și până la plata efectivă a sumei de 10 000,00 de euro, a dobânzilor pentru această sumă, în valoare de 10 % pe an, cu capitalizare anuală;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

A acțiune introdusă la 16 aprilie 2010 — Finola Allen/Comisia Europeană**(Cauza F-23/10)**

(2010/C 161/93)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Finola Allen (Armação de Pera, Portugalia) (reprezentanți: L. Levi și A. Blot, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Obiectul și descrierea litigiului

Anularea deciziei de respingere a cererii de recunoaștere a unei boli grave

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei din 30 iunie 2009 de respingere a cererii sale de recunoaștere a unei boli grave și, dacă este necesar, anularea deciziei din 17 iulie 2009;
- dacă este cazul, anularea deciziei din 8 ianuarie 2010 de respingere a reclamației introduse de reclamantă;
- în consecință, recunoașterea drept boală gravă a afecțiunilor de care suferă aceasta, vizate în cererea sa din 19 mai, astfel cum a fost completată la 2 iulie 2009, și a dreptului său la o asigurare completă începând cu 1 iulie 2009;
- în subsidiar, acordarea în favoarea acesteia a asigurării de boală până la 10 iulie 2009;
- obligarea la plata de daune interese evaluate *ex aequo et bono* și, cu titlu provizoriu, a sumei de 1 euro;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

A acțiune introdusă la 21 aprilie 2010 — Kaskarelis/Comisia**(Cauza F-24/10)**

(2010/C 161/94)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamant: Loukas Kaskarelis (Auderghem, Belgia) (reprezentant: S. Pappas, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Obiectul și descrierea litigiului

Anularea deciziei pârâtei prin care s-a refuzat acordarea către reclamant a indemnizației de expatriere și a indemnizației de instalare, precum și rambursarea cheltuielilor de călătorie

Concluziile reclamantului

- Anularea deciziei Oficiului pentru Administrarea și Plata Drepturilor Individuale (PMO) prin care s-a refuzat acordarea indemnizației de expatriere și a indemnizației de instalare și rambursarea cheltuielilor de călătorie, precum și a deciziei autorității abilitate să încheie contractele de muncă (AAIC) prin care a fost respinsă reclamația formulată de reclamant;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

A acțiune introdusă la 28 aprilie 2010 — AG (*)/Parlamentul European**(Cauza F-25/10)**

(2010/C 161/95)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamantă: AG (*) (reprezentanți: S. Rodriguez și C. Bernard-Glanz, avocați)

Pârât: Parlamentul European

Obiectul și descrierea litigiului

Anularea deciziei de concediere a reclamantei la sfârșitul perioadei de probă, precum și repararea prejudiciului suferit

(*) Informații șterse sau înlocuite în contextul cadrului legal de protecție a datelor cu caracter personal și/sau a confidențialității.

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei de concediere din 14 mai 2009, luată împreună cu decizia de respingere a reclamației din 21 decembrie 2009;
 - indicarea către AIPN a efectelor pe care le produce anularea deciziilor atacate și în special a posibilității de efectuare a unei a doua perioade de probă sau de prelungire a perioadei de probă la încheierea căreia va interveni o nouă apreciere a prestațiilor sale;
 - obligarea pârâtului la repararea prejudiciului suferit de reclamantă, atât din punct de vedere profesional și financiar (cu referire la salariul și la avantajele aferente pe care reclamanta ar fi trebuit să le perceapă de la 16 mai 2009 până la data reintegrării sale ca urmare a anulării deciziilor atacate), cât și moral (cu referire la un quantum indicativ și cu titlu de provizion de 50 000 de euro);
 - obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.
-

Prețul abonamentelor în 2010
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 100 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, versiunea tipărită + CD-ROM, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	770 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, CD-ROM, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	400 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), CD-ROM, ediție bisăptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	300 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informări).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, Jurnalele Oficiale publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur CD-ROM multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Formatul CD-ROM va fi înlocuit în cursul anului 2010 cu formatul DVD.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO